

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Four More the Merrier

ELLIE ROWE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NE KADAR ÇOK O KADAR İYİ

ELLIE ROWE

[ELLIE ROWE YAZIYOR](#)

Copyright © 2024 by Ellie Rowe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Haber bültenimde bana katılın

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Ellie Rowe](#)

1. [Quinn](#)
2. [Quinn](#)
3. [Quinn](#)
4. [Quinn](#)
5. [Jarron](#)
6. [Quinn](#)
7. [Beau](#)
8. [Quinn](#)
9. [Lyle](#)
10. [Quinn](#)
11. [Austen](#)
12. [Beau](#)
13. [Quinn](#)
14. [Lyle](#)
15. [Beau](#)
16. [Quinn](#)
17. [Jarron](#)
18. [Austen](#)
19. [Quinn](#)
20. [Jarron](#)
21. [Beau](#)
22. [Quinn](#)
23. [Lyle](#)
24. [Quinn](#)
25. [Lyle](#)
26. [Austen](#)
27. [Quinn](#)
28. [Beau](#)
29. [Quinn](#)
30. [Jarron](#)

31. [Quinn](#)
32. [Quinn](#)
33. [Jarron](#)
34. [Quinn](#)
35. [Austen](#)
36. [Quinn](#)
37. [Beau](#)
38. [Quinn](#)
39. [Lyle](#)
40. [Quinn](#)
41. [Beau](#)
42. [Quinn](#)
43. [Jarron](#)
44. [Quinn](#)
45. [Quinn](#)

[Hawk Threeah](#)
[Önizlemesi](#)Lily'nin
[Maksimum](#)
[Ayrıca](#) Ellie Rowe

AYRICA ELLIE ROWE TARAFINDAN

MMF:

[Onun İçin İki Milyarder](#)

[Onun İçin İkiOnun İçin](#)

[İki Avukat Doktor](#)

Anne Rom Komedişi:

[Route 69](#)

[Okul Sonrası Özel Hell's](#)

[Bells](#)

Bağımsızlar:

[Beni Kurtaran Erkek](#)

[Milyarder ve Bebek](#)

Gökdelenler ve Stilettolar Paylaşılan

Dünya: [Milyarderin Fırınındaki Çörek](#)

[Milyarder Patronluk Etme](#)

[RehberiManhattan Kovboyuna](#)

QUINN

T Sabahın beşinde çalan trenin kornası beni sarsarak uyandırıyor ve gürültülü geçişiyle pencerelerimi tıkırdatıyor. İnce battaniyemi omuzlarıma daha sıkı sararken dişlerim gıcırıyor. Radyatör tekrar ölmüş olmalı.

"Orospu çocuğu." Komodinin üzerinde telefonumu ararken boş bir su bardağını deviriyorum. "Elli altı derece mi? İçerisi mi?"

Trenin gürültüsü uzaklarda kayboluyor, ama soğuk kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Bacaklarımı yataktan dışarı sallarken ayak parmaklarım soğuk parkeye sürtünüyor. Zemin her adımda gıcırıyor - bu bina muhtemelen büyükannemden daha eski.

"Hadi, ." Termostata vuruyorum. Bir şey yok. "Mükemmel. Mükemmel."

Mutfak daha da soğuk, eğer mümkünse. Kahve makinesine su doldururken nefesim görünür nefesler halinde çıkıyor. Eski makine gürül gürül çalışıyor, kendi tatlı zamanında sıcaklık vaat ediyor.

"Lütfen bana hala..." Dondurucuyu çekip açıyorum ve buz tabakasının ardına saklanmış tek bir sıcak cep buluyorum. "Son çare kahvaltı, sıra sende."

Saati tuşlarken mikrodalga'nın LED ekranı yanıp sönüyor. Neredeyse tren raylarına değen boktan bir Nashville apartmanında kışınız donarken iki dakika sonsuzluk gibi geliyor.

Mikrodalga'nın sesi geliyor ve acınası kahvaltımı alırken parmaklarımı yakıyorum. Erimiş dolguya üflerken, bakışlarım

Tezgâhımın üzerindeki çerçeveli fotoğraf - mezuniyet kepimi , ailem mükemmel gülümsemeleriyle beni çevreliyor.

"Müzik gerçek bir kariyer değil Quinn," diye yankılanıyor babamın sesi kafamın içinde. "Senin istikrarlı, pratik bir şeye ihtiyacın var."

Sıcak cepten fokur fokur ısırik alıyorum, ağzımın damağını yaktığı için irkiliyorum. Üç yıl önce kahvaltıda asla böyle bir şey yemezdim. Annem ızgarada taze kahve ve krep pişiriyor olurdu, kokusu banliyödeki evimizin rahat yatak odasına kadar yayılırdı.

"Pazarlamaya ne dersiniz?" Annem o kahvaltılardan birinde bunu önermişti. "Sanat diploman bunun için mükemmel olur. Arkadaşım Susan'ın şirketi eleman arıyor."

Kahve makinesi son damlalarını püskürtüyor. Şekeri koyuyorum - dolar dükkanından aldığım ucuz şeker, annemin eskiden aldığı organik şeker değil.

"Başkalarının hayallerini pazarlamak istemiyorum anne. Kendi hayallerimin peşinden gitmek istiyorum."

Bu, küüstür Honda Civic'ime sığabilecek her şeyi yüklemeyden önce yaptığımız son gerçek konuşmaydı. Gerisini geride bıraktım, beklentileri de dahil.

Telefonum tezgâhta çalışıyor, Abby'nin yüzü ekranı aydınlatıyor. Cevap vermek için kaydırıyorum, donmuş sabahımdan biraz olsun uzaklaşabildiğim için minnettarım.

"Quinn! Aman Tanrım, buna asla inanmayacaksın!"

"Abs, iç mekan sesi. Burada saat altı bile değil." Kafeinin daha hızlı etki etmesini dileyerek kahveme üflüyorum.

"E-postanı kontrol et. Şu anda. Rusty's'in Salı gecesi videosu YouTube'da yayında."

Midem küçük bir takla atıyor. "Geçen haftaki mi? Patsy Cline cover'ı yaptığım mı?"

"Evet! Ve Quinn, manzaraya bakıyor!"

Telefonum ve kahvemle hokkabazlık yapıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "İzlenme oranını tanımla. En son heyecanlandığında kitap kulübündeki herkes izlediği için heyecanlanmıştın."

"Altmış üçte! Bu Galax, Virginia standartları için viral gibi bir şey."

Sıcak cep midemde kurşuna dönüşüyor. "Altmış üç mü? Bu... Bu mı?"

"Şey, evet, ama-"

"Abby, duvarlara çarpan kedilerin bundan daha fazla izlenen videolarını gördüm."

"Bekle, yorumlar da var! LocallyH8ted247 adında bir adam.... sesinizin 'karavan parkı Wynonna Ryder'ı gibi olduğunu söylüyor."

Ben homurdanırken kahve klavyeme sıcıyor. "Vay canına. Bu... spesifik. Ve birçok açıdan yanlış. Judd, Ryder değil."

"Sanırım bunu size söylemeden önce düzeltme yapmalıyım, ama her neyse, önemli olan insanların izliyor olması! Bu olabilir!"

Şakaklarımı ovuşturarak dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. "Altmış üç kişiden fazlasını ve indirim kutusu country yıldızlarından daha iyi karşılaştırmaları içerecek."

"En azından karaoke gecesindeki Pam teyzen gibi ses çıkardığını söylemedi."

"Alçak darbe, Abs. Belden ." Ama şimdi gülüyorum, çünkü o haklı - Pam Teyze'nin VFW salonundaki "I Will Always Love You" yorumu hala tüm yanlış nedenlerden dolayı efsanevi.

İkinci el koltuğuma gömülüyorum, yaylar ağırlığının altında inliyor. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum Abs. Kaloriferler yine söndü, dondurucuda yanmış sıcak ceplerle yaşıyorum ve komşumun kedisi banyo penceresinden içeri girmeye çalışıyor."

"Şu plak şirketiyle anlaştığını sanıyordum? Neydi o... Shooting Star Records mu?"

"Rising Star." Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve ağızda kalan acı tattan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Ve evet, yaptım. Üç ay önce. O zamandan beri ne yaptılar biliyor musun? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey? Albümünün prodüktörlüğünü falan yapıyor olmaları gerekiyordu, değil mi?"

"Bir sürü şey yapıyor olmaları gerekiyor." Kahve fincanını yere koyarken elim titriyor. "Ne zaman arasam, 'gelecek hafta' ya da 'üzerinde çalışıyoruz' ya da kişisel favorim - 'bu işler zaman alır, Quinn."

"Ama onlar gerçek bir , değil mi?"

Gülüyorum ama daha çok hırıltı gibi çıkıyor. "Eğer gerçek derken eskiden kuru temizlemeci olduğuna emin olduğum bir yerde faaliyet gösterdiklerini kastediyorsanız, o zaman evet, süper gerçek. Ve şunu dinleyin, ben onların tek sanatçısıyım. Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum bu olmalıydı."

"Onların tek... Quinn!"

"Biliyorum, biliyorum." Alnımı soğuk pencereye dayayıp bir güvercinin tren rayları boyunca süzülüşünü izliyorum. "Ama bir tek onlar ilgi gösterdi. Altı ay açık mikrofondan ve her yere demolar bıraktıktan sonra, işte onlardı. Nashville'deki büyük çıkışım."

"Biraz mola."

"Evet." Başka bir tren yaklaşırken güvercin uçuyor. "Belki iki ay daha kira ödeyecek kadar birikmişim var. Ondan sonra..." Kelimeler boğazımda bayat ekmek gibi düğümleniyor.

"Quinn, tatlım..." Abby'nin sesi yumuşar. "Her zaman eve gelebileceğini biliyorsun. Kimse senin hakkında kötü düşünmez."

"Gerçekten mi? Çünkü babamın 'pratik kariyer' konuşmasını şimdiden duyabiliyorum. Ve annem bana o bakışı atacak - hani şu bakışı. Sanki hayal kırıklığına uğramış ama destekleyici olmaya çalışıyormuş gibi."

"Ne olmuş yani? Perili bir kuru temizlemecinin kayıt stüdyosunda donarak ölmekten iyidir."

Fincandaki son kahvemi de boşaltıyorum. "Burası perili değil. Garip sesler sadece farelerden geliyor."

"Bu... daha iyi değil."

"Bak, işe gitmek için hazırlanmam lazım." Ayağa kalkıyorum, eklemlerim soğuktan çatlıyor. "Özenti plak yapımcılarına yüksek fiyatlı latte servisi yapmak için geç kalamam."

"Bunu düşüneceğine söz verir misin? Eve dönmek vazgeçmek değildir."

Sadece... yeniden toparlanıyoruz."

"Evet, tabii." Fincanımı lavaboya fırlatıyorum. "Seni seviyorum Abs." "Ben de seni seviyorum, seni inatçı aptal."

Aramayı sonlandırıp dolabıma doğru ilerliyorum ve barista üniformamı çıkarıyorum - kahve lekeleri bir türlü çıkmayan siyah pantolonum ve Bean Scene logolu polo tişörtüm. Banyo aynası gözlerimin altında kapaticının zar zor değdiği koyu halkaları gösteriyor.

Kumral dağınıklığımı topuz gibi bir şeye dönüştürürken parmaklarım saç bağımlı karıştırıyor. Pencereden gelen bir miyavlama beni sıçratıyor - komşumun turuncu tekiri geri dönmüş, yüzünü cama dayamış.

"Bugün olmaz, Şeytan." Pencereye vuruyorum. "Git başka bir yerde kahvaltı et." Kedi bana sadece göz kırpmıyor, etkilenmemiş.

Gitar çantamı alıyorum - bu soğukta bırakamam - ve çantamı. Dairenin kapısı çerçevesine yapıyor, omzumu kontrol etmem gerekiyor.

Açık. Kapı arkamdan çarparken, kedinin miyavlaması banyo penceresinden yankılanıyor ve kulağa şüpheli bir şekilde "Sana söylemiştim" gibi geliyor.

QUINN

Icılız bir merdivenin üzerinde dengede durarak, sanatsal becerileri şüpheli anaokulu öğrencileri tarafından yapılmış gibi görünen kağıttan bir hindiye asmaya çalışıyor. Fasulye Sahnesi'nin tatil neşesi girişimi

gerçek Şükran Günü planlarım gibi boş.

"Dikkat et, rock yıldızı." Derek'in çakıllı sesi beni zıplatıyor ve hindi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Yine de söylemeliyim ki, merdivenden düşmek etiketinden daha çok dikkat çekmeni sağlayabilir."

"Sert, tren istasyonu Mozart'ı." Aşağı inip üzgün hindiye alıyorum. "En azından çeyreklik için 'Wonderwall' çalmıyorum."

"Hey, 'Wonderwall' bugün kahvaltımı ödedi." Tezgâha yaslanmış, gitar kutusunu yanına koymuş. Parmaksız eldivenlerinde yeni delikler var.

"Ben her zamankinden alayım, Bayan Congeniality." Sırıtarak söylüyor. "Hemen geliyorum, bok kafa," diyorum gülümseyerek. Dönüyorum ve başlıyorum

americano'sunu yapıyor. "Sabah kalabalığı nasıl?"

"Turist sezonu bitiyor. Ama hey, evsiz olduğumu düşünen bir çocuktan tam bir dolar aldım."

"Sen değil misin?"

"Ben 'ikamet esnekliğini' tercih ederim." Cebinden bozuk para çıkararak sırtıyor. "Bu depresyon hindisi de neyin nesi?"

"Müdürün emri. Tatil ruhunu yaymak lazım." Ona kahvesini uzattım. "Paran sende kalsın. Senin ona şirket kahvesinden daha çok ihtiyacın var."

"Ne hayırseverlik." Bir yudum alıyor. "Tatil ruhundan bahsetmişken, Hindi Günü için planınız nedir?"

Peçete dağıtıcısını düzeltmeye odaklanıyorum. "Oh, bilirsin işte. Her zamanki gibi."

" zamanki gibi mi?"

"Mikrodalga yemek ve Netflix."

"Kahretsin, bu senin için bile üzücü." Fincanını yere bıraktı. "Dinle, ben anneme gidiyorum. Sen de gelmelisin. Çok güzel dolma yapar."

"Bilmiyorum..."

"Komşunuzun sapık kedisiyle bir başka sıcak cep yemeğinden daha iyidir." Gitar çantasını eline aldı. "Bir düşünsene."

"Bunu düşüneceğim."

"Tek isteyebileceğim bu," diyor sakarın bir gülümsemeye.

"Biliyor musun, bir gün Derek, ikimiz de çeyreklikler ve hindi süsleri için oynayamayacak kadar ünlü olacağız." Önlüğümün ipini düzeltiyorum. "Sen arenalarda kapalı gişe çalışıyor olacaksın, ben de dördüncü Grammy'mi kabul ediyor olacağım."

"En az beşinci." Sahte bir kadeh kaldırışla kahvesini kaldırıyor. "Rüyanı canlı tut, Quinn." Gitar çantasını sallayarak kapıya yöneliyor. "Unutma - davetiye açık."

Önlüğümün cebindeki telefonum Nickelback'in "Rockstar" şarkısını çalıyor. Onları severim, o yüzden beni dava et. Sözde menajerim Tommy'ye atadığım zil sesi bu. Kalbim küt küt atıyor - haftalardır aramadı.

"Hey, Sandra!" Kekleri hazırlayan amirime sesleniyorum. "Şimdi mola veriyorum!"

Dışarı çıkıp tuğla duvara Kasım havası yüzüme çarpıyor. Cevap vermek için kaydırduğımda parmaklarım titriyor.

"Quinn! Bebeğim, oturuyor musun?" Tommy'nin sesi hoparlörden geliyor.

"Ayaktayım ama üstesinden ."

"Ayaklarınızı yere sağlam basın çünkü az önce size büyük bir gol attım. 'Tatil için Memleket' turunu duydun mu?"

"Soğuk tuğla duvara yaslanıp nefesimin Kasım havasında küçük bulutlar oluşturmasını izliyorum. Uzaktan gelen bir tren düdüğü Tommy'nin yanıtını duymak için beni zorluyor.

"Büyük iş, bebeğim, büyük iş. Kuzeybatı boyunca on iki şehir. Gerçek bir yeteneğin açılışını yapacaksın."

"Tam olarak kim?" Boşta kalan kolumu belime doluyor, ince iş gömleğimin içinde ısınmaya çalışıyorum.

"Şey, hala ayrıntıları kesinleştiriyoruz..." Tommy'nin sesi artık korkmaya başladığım ikinci el araba satıcısı havasına bürünüyor.

"Tommy, bana söylemediğin şey ne?"

"Dinle Quinn, önemli kısma odaklan - gösteri başına üç bin dolar."

Dizlerimin bağı çözüldü. Siyah iş pantolonuma bulaşan kiri umursamadan duvardan aşağı kayıyorum. "Üç... bin mi?"

"Artı konaklama masrafları karşılanıyor. On iki gösteri, siz yapın."

Otuz altı bin dolar. Son üç yılda kazandığım paranın toplamından daha fazla. Berbat dairemden taşınmak için yeter de artar bile, hatta belki taş gargara yapıyormuş gibi ses çıkarmayan bir araba bile alabilirim.

"ne var?"

"Yakalamak mı? Yakalamak yok! Beni ne tür adam sanıyorsun?" Gıcırıyor.

Bir dolarlık kolonya kullanan ve annesinin bodrumunda yaşayan türden, ama bunu söylememeye karar veriyorum.

"Tommy, daha fazla detaya ihtiyacım var. Açılışı kimin için yapıyorum? Mekan büyüklüğü nedir? Setlerim ne kadar sürecek?"

"Bebeğim, bebeğim, . Müdürüne güven. Seni ne zaman yanlış yönlendirdim?"

Bir attım. Geçen ay beni bir çocuğun doğum günü partisi olduğu ortaya çıkan bir konsere "yönlendirdi". Çocuklar bana pasta fırlattı.

"Peki, tamam. Ben de ." Parmaklarım dizime vuruyor. "Ne zaman başlıyoruz?"

"İşte benim kızım! İlk gösteri Montana'da. Cuma günü sabah sekizde assolistle buluşacağım."

Midem bulanıyor. "Bu Cuma mı? Yani üç gün sonraki Cuma mı?"

"O kısımdan bahsetmemiş miydim?" Gülüşü, üzerine basılan gıcırtılı bir oyuncak gibi. "Küçük bir ayrıntı."

"Küçük det- Tommy, bir işim var! Bir daire! Öylece-" "Quinn, bu senin . Gerçek mekanlar, gerçek kalabalıklar. İstiyorsun sonsuza kadar latte servis etmeye devam mı edeceksin?"

Tren geçiyor, arkamdaki tuğla duvarı sarsıyor. Kahve dükkânının camından Sandra'nın bana kem gözlerle baktığını görebiliyorum.

"Bak. Gitmeliyim... yarım kalan işleri tamamlamalıyım." Telefonda söyledim.

"Endişelenme bebeğim, sana e-posta atarım. Tebrikler Quinny!"

Aramayı sonlandırıyorum ve başımı tuğla duvara vuruyorum. Müzikle yüzleşme zamanı, kelimenin tam anlamıyla.

Kalbim kaburgalarımın çarparak kahve dükkânının kapısından içeri giriyorum. Sandra tezgâhın arkasında duruyor, kollarını kavuşturmuş, hayal kırıklığına uğramış bir anne gibi ayağını yere vuruyor.

"On beş dakika oldu." Tel çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. "Mola on dakika."

"Aslında..." Önlüğümü çözüp titreyen ellerimle katlıyorum. "İşi bırakmam gerekiyor."

"Şimdi ne yapacaksın?" Bir müşterinin sıçrayıp lattesini dökmesine neden olan bir kahkaha atıyor.

"Bir teklif aldım. Gerçek bir teklif." Önlüğümü tezgâhın üzerine koyarken kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Cuma gününden itibaren."

Sandra, barista kraliçemiz Beth ile bakışıyor. İkisi de kahkahalara boğuldu.

"Ah tatlım," diye gözlerini siliyor Beth, rimeli bulaşmış. "Jamie'nin 'kesinlikle' Sony ile anlaştığı için işi bıraktığı zamanı hatırlıyor musun?" "O çalışıyor at Altın Corral Şimdi." Sandra ekler, hala

kıkırdarak. "Bak Quinn, hepimizin hayalleri vardır ama-"

"Bu farklı." Sesim çatlıyor. "Bir kontratım, bir menajerim var."

Bu onları tekrar harekete geçirir. Sıradaki bir müşteri sabırsızlıkla boğazını temizliyor.

"Elbette, tatlım." Sandra elimi okşadı. "Günün geri kalanında izin yapmaya ne dersin? Uyuyup yarın gelmeye ne dersin?"

"Yarın dönmeyeceğim." Omurgamı dikleştiriyorum, hissetmediğim güvenin her zerresini kanalize ediyorum. "Ya da hiç. İstifa ediyorum."

"Quinn," Sandra'nın sesi ciddileşir. "Başka bir boş vaat için düzenli maaşını bir kenara atma. Buraya başladığından beri kaç tane 'büyük fırsat' yakaladın?"

"Bu gerçek."

"Bunu her duyduğumda bir dolarım olsaydı." Beth homurdanıyor. "Şu anda Vogue için modellik olurum."

Ellerini danishlerden uzak tutamazken olmaz. Yanaklarım yanıyor. Bu konuda haklı olamazlar. Bu farklı bir şey. Bu farklı.

ol.

"Her şey için teşekkürler." Tezgâhın altından çantamı aldım.

"Gerçekten mi?"

"Cenazeniz." Sandra omuz silkiyor ve bekleyen müşterilere dönüyor. "Bu iş suya düştüğünde ağlayarak gelme."

Kapıyı itiyorum, zilin neşeli çingırağı her zamankinden daha fazla alay konusu gibi geliyor. Arkamdan Beth'in "On dolarına bahse girerim ki haftaya dönecek." dediğini duyuyorum.

"gelse yapmam, sürtükler." Arabam olan hurda yığınının doğru yürürken söylüyorum.

QUINN

I Telefonumu ve anahtarlarımı hokkabazlık yaparak daireme girerken neredeyse ikisini de düşürüyordum. Arama üçüncü bağlandı.

"Abby, buna inanamayacaksın."

"Dur tahmin edeyim - sonunda mutfağınızda yaşayan hamamböceği ailesini öldürdünüz mü?"

"Hayır, hâlâ geliíiyorlar. Bu konuyu açtığın için teşekkürler." Bavulumu yatağımın altından çekip çıkarıyorum ve toz tavşanlarını etrafa saçıyorum. "Bir turne işim var. On iki şehirde."

"Kapa çeneni!" Ciyaklaması telefonu kulağımdan çekmeme neden oldu. "Gerçek bir tur gibi mi?"

"Gösteri başına üç bin." Kıyafetlerimi yatağıma atmaya başladım. "Ama iki gün içinde Montana'ya gitmem gerekiyor."

"Montana mı? Kasım'da mı?" Abby homurdanıyor. "Termal iç çamaşırlarını hazırla."

"Bu mükemmel tavsiye için teşekkürler." Kahve lekelerine bakıp yüzümü buruşturarak solmuş bir tişörtü elime alıyorum. "Tanrım, gardırobum tam bir felaket. Sahip olduğum her şey 'ramenle geçinen sanatçı' diye bağırıyor."

"Her zamanki drama kraliçesi. Büyükannemdeki Şükran Günü için seni saymayabilirim o zaman?"

"Büyükannem Montana'ya taşınmadıysa, evet." Giderek büyüyen 'kesinlikle olmaz' yığınınına bir gömlek daha atıyorum. "Cidden, bir country grubuyla turneye çıkarken ne giyiyorsun?"

"Bekle, turneye çıktığını bilmiyor musun?"

"Tommy... ayrıntılar konusunda belirsizdi."

"Klasik kel yönetici." Duraksıyor. "Kıyafetler konusunda stres yapma. Bu turnelerde genellikle sanatçıları giydiriyorlar, değil mi? Bilirsiniz, imaj tutarlılığı falan?"

"Umarım öyledir." Omuzlarımdaki gerginlik hafifçe azalıyor. "Çünkü şu anda üç çift kot pantolona bakıyorum, hepsinin de talihsiz yerlerinde delikler var."

"Bunlar delik değil, stratejik havalandırma."

"Evet, iç çamaşırımı göstermek için stratejik olarak yerleştirilmiş." Yatağıma uzandım, kıyafetlerim etrafa saçıldı. "Ya bu bir hataysa?"

"Ya değilse?" Abby'nin sesi yumuşar. "Nashville'e bunun için taşındın, değil mi? Şansını denemek için?"

"Sanırım." Doğrulup yarattığım kaosu gözden geçiriyorum. "Yine de iki günden daha uzun bir süre önceden haber vermelerini umuyordum."

"Bu şov dünyası, bebeğim." Beni kendime rağmen güldüren korkunç bir aksan deniyor.

Benim Telefon Çanlar ile a Bildirim,
kesinti sohbetimiz.

"Bekle Abs." Ekranı kontrol ediyorum. "Aman Tanrım, yapmadın." "Kesinlikle yaptım. Bunu erken bir Noel hediyesi olarak düşün."

"Yüz dolar mı? Bunu kabul edemem." PayPal bildirimi ekranımda suçlayıcı bir şekilde parlıyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. O toplantı için kendine güzel bir şey al. 'Ben kesinlikle tren raylarının yanında yaşamayan profesyonel bir sanatçayım' diyen bir şey."

Gülüyorum ama boğazım düğümleniyor. "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın, bunu biliyor musun?"

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Yarın arabayla gelirken birkaç dükkana uğrayacağım. Belki 'Yemeklerimi mikrodalgada pişiriyorum' diye bağırmayan bir şeyler bulurum."

"İşte ruh bu." Esniyor. "Oraya vardığında beni arar mısın?"

"Tabii ki. Seni seviyorum Abs."

"Ben de seni seviyorum. İyi şanslar, süperstar."

Arama bitiyor ve ben telefonuma, ekranımda hala görünen PayPal bildirimine bakıyorum. Miktar çok büyük değil ama hâlâ öğrenci kredilerini ödemeye çalışan Abby için bu her şey demek.

Yaklaşık on beş kalp emojisi ekleyerek hızlı bir teşekkür mesajı yazıyorum, sonra yatak odam olan felaket bölgesine geri dönüyorum.

Her yerde giysiler, daha iyi günler görmüş açık bir bavul ve bu karmaşanın içinde bir yerlerde gitar çantam.

Başparmağım annemin iletişim fotoğrafının üzerinde geziniyor - daha mutlu zamanlardan bir fotoğraf, ikimiz de sosyeteye takdim balomda sırtıyoruz. Ailemi arayıp onlara altın bulmuş olabileceğimi söylediğimde çok sevinmeliyim. Mükemmel bir senaryoda, benimle gurur duyacaklarını, belki de üzerinde yüzüm olan tişörtler sipariş edeceklerini hayal ediyorum.

Ama evet doğru, eğer uzaylılar ya da başka bir şey tarafından kaçırılmış olsalardı bu sadece benim ailem olurdu. Tren gümbürdeyerek geçiyor, camlarımı sarsıyor ve benim yerime karar veriyor. Telefon ekranımı kilitliyorum.

"Bugün olmaz, suçluluk duygusu," diye mırıldanarak onu yatağıma fırlatıyorum.

Bilgisayarım yeni bir e-posta ile çınlıyor. Tommy ilk kez bir şeyi gerçekten yerine getirmişti: Montana'daki otel detayları. Bağlantıya tıklıyorum, şüpheli çarşafı ve daha da şüpheli komşuları olan bir yol kenarı moteli bekliyordum.

"Vay anasını."

The Resort at Paws Up ekranımı kaplıyor - Montana'nın vahşi doğasında yer alan rustik lüks odalar. Oturma odam banyolarına sığabilir. Hatta tüm dairem bile onların banyosuna sığabilir.

Google Haritalar'ı açıp tesisin yerini yakınlaştırıyorum. "Greenough, Montana." İsim dilimden yuvarlanıyor, yabancı ve heyecan verici.

Tommy'den bir e-posta daha geldi:

Quinn - İlk haftanın programı ekte. Odalar tur bütçesinden karşılanıyor. Kalın giysiler getir. Ve gitarınızın üzerinde daha fazla çıkartma olmasa iyi olur. -T'

"Elbette, patron." Grup çıkartmaları ve Sharpie ile yazılmış şarkı sözleriyle kaplı gitar çantama bakıyorum. "Bilmediği şey ona zarar vermez."

Telefonumu tekrar aldım, bu sefer Derek'e mesaj atıyorum:

"Ne asla inanamayacaksın. Bir turne işi aldım. Yarın Montana'ya gidiyorum."

Cevabı hemen geliyor: 'Yok artık! Bu inanılmaz Q! Sonunda kahve plantasyonundan kaçabildin mi?'

Çoktan bıraktım. Dinle, garip bir iyilik - bazen evimi kontrol edebilir misin? Bay Ficus ve arkadaşlarına su verir misin?

"Zar zor yaşayan bitkilerden oluşan hüzünlü koleksiyonun mu?

Tabii. Anahtar nerede?"

Düşünerek dairemin etrafına bakıyorum. "Penceremin yanındaki gevşek tuğlanın altında. Barış işareti grafitisi olan.

'Şık bir saklanma yeri. Çok 1990'ların gençlik filmi.'

"Kapa çeneni. Döndüğümde sana kahve var. İşten çaldığım iyi şeyler... işten çaldım.'

"Anlaştık. Ünlü olduğunuzda, ölen bitkilerinizi kimin suladığını hatırlayın.'

"Ölmüyorlar, sadece... dramatikler. Pencere kenarındaki kurtarılmış bitkilerden oluşan koleksiyonuma bakıyorum. "Tamam, belki biraz ölüyorlar.

'Orada bir bacak kır. Montana seni sevecek.'

'Teşekkürler D. Bay Ficus'un ölmesine izin verme. O benim favorim.'

Alarmımı korkunç bir saate kurdum, gerçekten de sabahın körüne ayarlı olduğunu üç kez kontrol ettim. Bavulum kapının yanında hazır duruyor, gitar kılıfı da yanında. Önümüzdeki üç ay için ihtiyacım olan her şey iki çanta ve bir sırt çantasına sığdırılmış.

Tren hızla geçiyor ama bu gece beni rahatsız etmiyor. Ritmi damarlarımda dolaşan heyecanla eşleşiyor. Yarın, bu paslı ray manzarasını Montana dağlarıyla takas edeceğim.

Battaniyemin altına kıvrılıp telefonumu sıkıca kavıyorum. Ekran açık sekmelerle parlıyor - Montana için hava durumu tahminleri (dondurucu), rotanın haritaları (sonsuz) ve o lüks tatil köyü (korkutucu). Yarın bu kadar yaklaşmışken uyumak imkânsız gibi geliyor ama gözlerimi zorla kapatıyorum.

"Hoşça kal Nashville," diye fısıldıyorum tavana. "Beni çok özleme."

QUINN

T Nashville'den çıktığımda güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamıştı, eski Honda'm erken kalkışımı endişe verici bir protesto ediyordu. Gösterge panelini ölmek olan arabalarımın biriymiş gibi okşuyorum.

bitkiler.

"Hadi Betty, bu iş bizde. Sadece birkaç eyalet daha dayanman gerekiyor."

İlk birkaç saat kafeinle dolu bir içinde geçiyor. Yolculuk çalma listem bangır bangır çalıyor - country müzikten kaçınmak için özenle seçilmiş. Daha tura başlamadan türümden sıkılma riskini göze alamam. Sonra Springfield, Missouri'nin dışında bir yerde, Betty hiçbir arabanın gereken bir ses çıkardı. Direksiyon sağa doğru sarsıldı ve ben omzunda güreşmek.

"Hayır, hayır, hayır." Dışarı fırladım, ne bulacağımı zaten biliyordum. Ön yolcu lastiği bir bıçakla kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyor. "Ciddi misin?"

Yanımda bir pikap yavaşladığında bagajı açıyorum. Küçük vahşi hayvanları barındırabilecek bir sakala sahip olan sürücü penceresinden dışarı eğiliyor.

"Yardıma ihtiyacın mı, tatlım?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Sesimi sert ama kibar tutuyorum, yıllarca barlarda eli sıkı müşterilerle uğraştıktan sonra öğrendiğiniz gibi.

Yine de park ediyor. Mükemmel.

"İnatçı olma. Senin gibi güzel bir şey lastik değiştirmemeli."

Yedek ve krikomu çıkarıyorum, elimdeki telefonu gördüğünden emin oluyorum. "Erkek arkadaşım yolda." Yalan dilimden bal gibi akıyor. "Nascar'ın pit ekibi için çalışıyor aslında. Her an burada olabilir."

İşte bu . Kamyonu kükreyerek canlandı. "Peki, eğer eminsen..."

"Olumlu. Yine de teşekkürler!"

"Sürüngen" diye mırıldanıp işe koyulmadan önce onun bekliyorum. Bijon somunlarını gevşetip krikoyu yerleştirirken güneş vuruyor. Ellerim kirden simsiyah olmuş, en sevdiğim kazağım muhtemelen mahvolmuş ve en az iki saat kaybetmişim.

"Ne rock yıldızı yaşam tarzı ama." Son cıvatayla savaşıyor. "Eminim Taylor Swift büyük çıkışına giden yolda kendi lastiğini değiştirmek zorunda kalmamıştır."

Kötü bir şaka gibi, yolun birkaç yüz mil ilerisinde, Betty'nin kaputunun altından sanki bir korku filmi seçmelerindeymiş gibi buhar çıkmaya başladı. Hararet göstergesi son bir saattir yükseliyor, ama ben bunu arızaya yoruyorum, sanki bu metal parçasında her şey varmış gibi, ve şimdi buradayım, Güney Dakota'da mısırların sonsuza kadar uzandığı bir arka yolda mahsur kaldım.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Telefonumu karıştırıp en yakın tamirciyi arıyorum. Sinyal gidip gelmeye devam ediyor. "Tabii ki. Çünkü bugün neden bir şeyler yolunda gitsin ki?"

Sonunda "Bubba's Quik Fix "e ulaştığımda, kulağa umut verici geliyor, biliyorum, haberler iyi değil.

"Sabaha kadar oraya gidemeyeceğim, bayan. Zaten yedek parça dükkanı şu anda kapalı."

"Gerçekten yapabileceğin bir şey yok mu?" Sesim çatlıyor. "Yarın akşama kadar Montana'da olmalıyım."

"Özür dilerim. Yarın ilk iş, şekerim, söz."

Ona yerimi söylüyorum, Mısır'ı siktir ediyorum ve kapatıyorum. Korktuğum bir telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor.

Tommy'nin numarasını çeviriyorum, midem taklalar atıyor. Üçüncü çalışta açtı.

"Quinn! Yollar sana nasıl davranıyor?"

"Bu konuda..." Betty'nin sıcak kapüşonuna yaslandım. "Güney Dakota'da mahsur kaldım. Arabam bozuldu. Tamirci sabaha kadar bana ulaşamaz."

"Ne?" Sesi bir oktav yükselir. "Toplantı yarın sabah tam sekizde. Başrol oyuncusunun yoğun bir programı var-"

"Biliyorum, biliyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bak, gerekirse gece boyunca araba kullanırım. Oraya varacağım."

"İyi edersin. Bu senin şansın evlat. Sakın mahvetme."

"Yapmayacağım." Kelimeler hissettiğimden daha güçlü çıktı. "Cehennemde de olsam, orada olacağım."

Telefonu kapattıktan sonra arka koltuktan gitarımı aldım ve Betty'nin kaputuna tünedim. beklerken alıştırma da yapabilirdim. Parmaklarım telleri buluyor ve bir melodi seçmeye başlıyorum.

"Betty," diyorum sadık arabama, "en azından tamamen bozulmak için lastiği tamir ettirene kadar bekledin. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Rüzgâr mısırların arasından ıslık çalarak geçiyor ve yemin ederim kahkaha sesi gibi geliyor.

Eğer bunu şans sayabilerseniz, Betty'nin ayrıldığı yere yürüme mesafesinde bir motel odası var.

İsim etiketinde sevgiyle Corey yazan ve 70'lerden beri aynı saç kesimine sahipmiş gibi görünen resepsiyon görevlisi, bana sahip oldukları en iyi odayı ayarlayacağını garanti ediyor. Toplam 98 dolar için, en azından 4 katlı tuvalet kağıdı olsa iyi olur.

Anahtarı kilide sokuyorum ve gecelediğim vahanın kapısını açıyorum. Oda bayat sigara ve kırık rüyalar gibi kokuyor. Gece çantamı yatağın üzerine bırakıyorum ve eski yorgandan bir toz pufu yükseliyor. En azından çarşafklar temiz görünüyor.

"Evim güzel evim." Çantamdan bir granola bar çıkarıyorum - şampiyonların yemeği.

Sabah 7'de telefonum çalıyor ve beni pek de lüks olmayan uykumdan uyandırıyor. Ekranda Bucky'nin Quik Fix numarası yanıp sönüyor.

"Lütfen iyi haber ver, lütfen iyi haber ver," diye fısıldıyorum, çağrıya cevap vererek.

"Günaydın, bayan. Arabanızı asansöre koydum." Tamirci boğazını temizler. "Başka bir şey daha buldum. Triger kayışınız ve su pompası da onunla birlikte gidiyor."

Midem bulanıyor. "Ama bugün tamir edebilirsin, değil mi?"

"Parça kamyonu öğlen . Bu eski Hondalar-"

"Hayır, arabama şimdi ihtiyacım var. Bu gece Montana'da olmalıyım." "Dinleyin, bayan-"

"Onu almaya geliyorum. Sorun neyse yolda halledeceğim."

İç çekiyor. "Fred Çakmaktaş gibi ayaklarıyla çalıştırmayı planlamıyorsan, o araba hiçbir yere gitmiyor. Motor beş mil içinde bozulur."

"Anlamıyorsun." Sesim çatlıyor. "Orada olmak zorundayım."

"Gayet iyi anlıyorum hanımefendi. Ama fizik sizin planlarınızı umursamıyor. O araba hareket ederse, buradan çok daha kötü bir yerde mahsur kalırsınız."

Yatağa uzandım, yaylar altımda gıcırıyor. "Bu ne kadara mal olacak?"

Verdiği rakam başımı döndürüyor. Abby'nin 100 doları ve acil durum fonumun çoğu gitti.

"Peki." Avucumu alnıma bastırıyorum. "Sadece... düzelt şunu. Olabildiğince hızlı."

Tommy'yi tekrar arıyorum, parmaklarım titriyor. Hat çatırdıyor.

"Şimdi ne olacak?" Ses tonu bana bunun kötü bir haber olduğunu bildiğini söylüyor.

"Araba düşündüğümüzden de kötü durumda. En azından öğlene kadar burada sıkışıp kaldım."

"Tanrım, Quinn." Hoparlörün vızıldamasına neden olacak kadar sert nefes veriyor. "Profesyonel bir ilişkiye böyle başlanmaz."

"Biliyorum, ben-"

"Bekle." Arka planda tuşlar tıkırdıyor. "Sana Monica Morrison'ın numarasını gönderiyorum. Ara onu. Açıkla. Ya Quinn? Amatör gibi görünmemeye çalış."

Telefonum bir kişiyle çalışıyor. Tam bir dakika boyunca ona bakıyorum, aramadan önce cesaretimi topluyorum.

Bir kadın cevap veriyor, sesi keskin ve kesik. "Monica Morisson."

"Merhaba, ben Quinn Dupree. Hometown for the Holiday'in turnesinin açılışını mı yapacağım?" Sesim sonda yükseliyor, soru gibi çıkıyor. Gerçekten de amatör bir saat.

"Ah evet, Nashville'li kız. ?"

"Bu yüzden arıyorum. Arabam Güney Dakota'da bozuldu. Tamirci diyor ki-"

"Güney Dakota mı?" Sözümlü kesti. "Yarın sabah 8'de Montana'da olman gerekiyor."

"Biliyorum. Oraya ulaşmaya çalışıyorum, ama-"

"Dikkatle dinle." Sesi hafifçe yumuşuyor. "Toplantı sadece formaliteydi - sözleşme imzalama, tur kuralları, bu tür şeyler. Hukuk departmanı bunları e-postayla gönderebilir. Yarın akşamki gösteriye yetişebilir misin?"

"Evet. Kesinlikle." Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Arabam tamir edilir edilmez, doğruca oraya gideceğim."

"Güzel. Çünkü o gösteriyi kaçırırsan, onların boktan listesinde olacaksın ve inan bana, bu olmak isteyeceğin bir yer değil. Anlaşıldı mı?"

"Crystal."

"Evrakları size e-posta ile göndereceğim. İmzalayın, tarayın ve sahneye çıkmadan önce geri gönderin." Duraklıyor. "Peki Quinn? Bunu alışkanlık haline getirme."

Hat kesildi. Bir toz bulutu daha motel yatağına uzandım.

"Eh," diyorum su lekeli tavana, "en azından kovulmadım. Henüz."

Akşam 7:30 , ben hesabı öderken tamirci nihayet ellerini bir bez parçasına sildi, banka hesabım dijital acılar içinde çığlık atıyordu. "Seni şimdi gideceğin yere götürecektir, ama şu dağ geçitlerinde dikkatli ol."

"Teşekkürler." Telefonumun haritasını kontrol ediyorum. "Sadece on iki saat daha düz sürüş. Önemli değil."

"Yola çıkmadan önce depoyu doldurmak isteyebilirsiniz." Batıyı işaret ediyor. "Aşağıdaki istasyon şehirdeki en iyi fiyatlara sahip."

Kalan elli dolarımın benzin parasını ancak karşılayacağını bildiğim için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Tamam. Tekrar teşekkürler."

Betty mırıldanarak canlanıyor - aslında mırıldanıyor, her zamanki astımlı hırıltısı değil. En azından bir şeyler yolunda gidiyor. Benzin istasyonuna giriyorum, artan korkuyla rakamların yükselişini izliyorum.

"Kırk yedi elli sekiz," diye mırıldanarak pompa kolunu bırakıyorum. "Burada rüyayı yaşıyorsun Quinn. Mutlak rüyayı yaşıyorum."

Radyoyu açıyorum, parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Güneş batmaya başlıyor, gökyüzünü pembe ve altın tonlarına boyuyor. İleride bir yerde Montana bekliyor. Ve belki, sadece belki, benim büyük fırsatım.

JARRON

Monument Records'un cam kapılarını iterken başım zonkluyor. İçerideki floresan ışıkları, dün geceki kararların etkisindeyken daha farklı vuruyor. Austen geliyor, botları mermer zeminde sürükleniyordu.

"Bir dahaki sefere sabahın üçünde içki içmeyi önerirsen hatırlat da boğazına yumruğu geçireyim," diye mırıldanıyorum güneş gözlüklerimi düzeltirken.

Austen parmaklarını dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Barda dans ederken şikayet etmiyordun."

"Böyle bir şey hiç olmadı."

Arkamdan Lyle'in kahkaha sesini duyuyorum, "Elimde aksini söyleyen video kanıtları var."

"Sızdırırsan ölürsün," diyorum parmağımı arkamda sallayarak.

Adını unuttuğum ama güzel sakso çektğini hatırladığım resepsiyon görevlisi biz yanından geçerken canlanıyor. "Bay Haynes, sizi üçüncü konferans odasında bekliyorlar."

"Teşekkürler sevgilim." Yüzümü acıtıyor olsa da ona imzam olan gülümsememi gösteriyorum.

On beş dakika geç kaldık ama Monica ne yapacak? En büyük oyuncusunu kovacak mı? Konferans odasının kapısı açılıyor ve Monica'nın yüzünde o tanıdık hayal kırıklığına uğramış baba ifadesi beliriyor.

"Sonunda bize katılmanız ne güzel," diyor kollarını kavuşturarak.

Beau'nun derin kıkırdaması odayı dolduruyor. "Belki biri kırk beş dakikasını saçını düzeltmekle geçirmeseydi, zamanında gelebilirdik."

"Benim saçım sanattır," diye karşılık veriyor Austen, deri koltuklardan birine kayarak. "Mağaradan yeni çıkmış gibi görünüyorsun, anlayamazsın."

Yanındaki sandalyeye çöküyorum, başım hâlâ çarpıyor. Konferans salonu biraz dönüyor ve ben güneş gözlüklerimin arkasından gözlerimi kapatıyorum.

"En azından şık görünmek için üç farklı ürüne ihtiyacım yok." Beau beyzbol şapkasını düzeltiyor ve sakallarının arasından sırtıyor.

Lyle karşımızdaki koltuğa çöküyor ve parmaklarını masaya vuruyor. "Evet, bazılarımız bu kadar iyi görünerek uyanıyoruz."

Bir elini tıraşlı kafasında gezdiriyor. "Yine de söylemeliyim ki, Austen'ın kaküllerini doğru yapmaya çalışmasını izlemek sabahımın en önemli anıydı."

"Kâkül değildi," diye itiraz ediyor Austen, bilinçsizce parmaklarını tekrar saçlarında gezdirerek. "Ve dün gece bardaki kızıl saçlı kadın ellerini saçlarından çekemediğinde hiç şikâyet duymadım."

"Çünkü Jarron'un mekanik boğaya tırmanmaya çalışmasını izlemekle meşguldük," diye kıs kıs gülüyor Lyle.

"Şimdi ne yaptım?" Gözlerim perdelerin arkasından hızla açılıyor.

Monica boğazını temizliyor ve hepimiz not verirken yakalanan okul çocukları gibi doğruluyoruz. Neredeyse hepimiz. Ben kamburumu koruyorum. Solist olmanın avantajları.

Deri sandalyeye kayıyorum, botlarımı masanın üzerine koyuyorum. "Belki de trafik cehennemdi Monica, bunu hiç düşündün mü?"

"Saat sabahın sekizi Jarron."

"Aynen öyle. Yoğun saat." Boş sandalyelere dikkat ederek odayı taradım. "Bir dakika, şu övüp durduğun açılışçı nerede? Sakın bizden daha geç kaldıklarını söyleme."

Austen yanımdaki sandalyeye çöküyor ve hemen başını masanın serin yüzeyine koyuyor. "Tanrım, umarım kahve getirmişlerdir."

Monica'nın mükemmel manikürlü tırnakları tabletine vuruyor. "Bu konuda. Güney Dakota'da araba sorunu yüzünden mahsur kaldı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Botlarımı masadan indirip dik oturuyorum. Ani hareketle başım daha çok ağrıyor. "İlk gösteri bu gece ve açılış sanatçımız basit bir toplantıya bile mu?"

"Gösteri için burada olacak-"

"Oh, bu çok zengin." Ayağa kalktım ve konferans salonunun içinde volta atmaya başladım. "Güvenilir bir arabaya bile parası yetmeyen biri bizim için açılış mı yapacak? Sırada ne var, insanları sokaktan mı toplayacağız?"

Lyle araya giriyor, elindeki kalemi baget gibi çeviriyor. "En azından aradı."

Austen başını masadan kaldırırken, "Haklı," diyor.

"Benimle başlama." Ona doğru bir parmak salladım. "Bütün bunların sebebi pantolonunun içinde tutamaman."

"Hey, DNA o çocuğun benden olmadığını kanıtladı."

"TMZ haftalarca bunu yayınladıktan sonra!" Kendi sesim şakaklarımın zonklamasına neden oluyor. "Şimdi de yönetim imajımızı temizlememiz gerektiğini düşündüğü için bir amatöre bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldık."

Monica ayağa kalkar, sesi keskindir. "İmajdan mı bahsetmek istiyorsun? Los Angeles'ın en seçkin restoranlarından birinde çalılıklara işerken yakalanmana ne dersin?"

"Platin rekorumuzu kutluyordum!"

"Tüm yanlış nedenlerle manşetlere çıkarak." Kollarını kavuşturuyor. "Bu turnenin sorunsuz geçmesi gerekiyor. Herkesin iyi basına ihtiyacı var, özellikle de sizin ve gelecek vaat eden bir sanatçıya yardım etmek tam da futbol annelerini geri kazanacak türden bir hikaye."

"Futbolcu anneler mi?" Gülüyorum ama işin içinde mizah yok. "Biz Disney erkek grubu değiliz."

"Hayır, sizin profesyonel olmanız gerekiyor." Monica'nın gözleri kısıldı. "Öyleyse öyle davranın."

"Her neyse." Sandalyeden ceketimi kaptım.

Monica'nın mükemmel şekilde alınmış kaşları birbirine yaklaşır. "Hadi ama, tatil sezonundayız Jarron. Noel ruhun nerede?"

"Barda itibarımla birlikte bıraktım." Duvara yaslanıyorum, serin yüzey çarpan başımı rahatlatıyor. "Bakın, bu tur milyonlar değerinde. Bunu karşılayamayız-"

"Neye paran yetmiyor?" Monica bana yaklaşırken topuklarını tıkırdatıyor. "Birine yardım etmek için mi? Biraz merhamet göstermek için mi? Çünkü son baktığımda elinde platin plakla doğmamıştın."

Beau masadaki yerinden homurdanıyor. "Memphis'teki o batakhane de çaldığımız zamanları hatırlıyor musun? Adı neydi?"

"Kapa çeneni, Beau."

"Double D Debbie's, ne kadar klas bir yer." Monica benim yerime cevap veriyor. "Bira ve bahşış için oynadığınız yer. Şimdi de başkasına şans veremeyecek kadar iyi misiniz?"

"Bu farklı." Kelimeler kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor. "Biz bir son dakika değışikliğı değildik."

"Hayır, siz sadece bir hayali ve bahçe satışı enstrümanları olan dört çocuktunuz." sesi yumuşuyor. "Tıpkı onun şimdi olduğu gibi."

"Yüce Tanrım." Duvarı itip tekrar volta atıyorum. "Tamam. Ama bu bir felakete dönüştüğünde-"

"O zaman benden." Monica tabletine dokunuyor. "Şimdi, gerçek programı tartışabilir miyiz, yoksa şikâyet etmek için daha fazla zamana mı ihtiyacın var?"

Sandalyeme geri yığılıyorum, akşamdan kalma halim duvardaki saatin her tik takında daha da artıyor. "Tamam. Ama bu küçük kasaba aşkı yanıp kül olduğunda, sana söylemiştim diyeceğim."

"İşte ." Lyle sırtıyor. "Güneş ışıığımız."

QUINN

T Arabamı hız sınırını geçmeye zorlarken GPS bir başka yeniden hesaplama anonsu yapıyor. Nefesimin altında hesaplamalar mırıldanırken parmak eklemlerim direksiyon simidinde beyazlaşıyor.

"Gösteriye üç saat var. . ." Dikiz aynamda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Omzuna hafifçe yaslanırken karnım düşüyor. "Yüce Tanrım, eğer dinliyorsan, şu anda gerçekten bir molaya ihtiyacım var." Araç arkamdan yanaşılıyor. "Hey Noel Baba? Erken olduğunu biliyorum ama bu yıl gerçekten çok iyiydim. Yani, çoğunlukla iyiydim."

Memur yaklaşıp botları çakılda çtırdarken torpido gözünde ruhsatımı arıyorum.

"Ehliyet ve ruhsat." El feneriyle camıma vuruyor.

Onları geçerken ellerim titriyor. "Memur bey, hız yaptığımı biliyorum, ama aslında gerçekten geç kalıyorum-"

"Araçtan inin hanımefendi."

"Pardon, ne dediniz?"

"Bu araç Robert ve Linda Dupree adına kayıtlı." Işığı yüzüme tuttu.

"Açıklamak ister misiniz?"

"Onlar benim ailem." Cüzdanımı karıştırıyorum. "Bak, kimliğim var. Aynı soyadı ve her şey."

"Çalınmış olabilir. Doğrulamamız gerekecek."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Arabaya doğru yığıldım. "Dinle, ben onların kızıyım. Bu geceye kadar Montana'ya varamazsam hayatının en büyük fırsatını kaybetmek üzere olan çaresiz kızları."

"Montana mı?" Gözlerini kısarak kimliğime baktı. "Tennessee'den epey uzakta. Şüpheli, bir şeyden mi kaçırıyorsun?"

Bu benim hayatım olamaz. Kendi kendime düşünüyorum.

"Ailemi arayayım, onlarla konuşabilirsiniz." Memura bilgi verdim.

Ailemin numarasını çevirirken parmaklarım titriyor. Memur yakınımda duruyor, telsizle bilgilerimi bildiriyor. Montana'ya giden GPS gösterge panelinden benimle alay ediyor.

"Quinn?" Annemin sesi endişe ve hayal kırıklığının o tanıdık karışımını taşıyor. "Neyin var?"

"Hiçbir sorun yok." Sertçe yutkunuyorum. "Aslında arıyorum çünkü-

"

"Neredesin? Kulağa trafik gibi geliyor."

"Güney Dakota'dayım-"

"Güney Dakota mı?" Babamın sesi araya giriyor. Hoparlörde olmalılar.

"Tanrı aşkına orada ne yapıyorsun?"

"Bitirmeme izin verirsiniz..." Alnımı direksiyona bastırıyorum. "Bu tatil turu için açılış yapıyorum ve-"

"Başka bir tur mu?" Annem iç geçiriyor. "Tatlım, dolandırıcılıkla sonuçlanan o bar turunu hatırlıyor musun?"

"Bu farklı bir şey. Bu yasal. Bu gece Montana'da olmam gerekiyor."

"Montana mı?" Babamın sesi yükselir. "Araba dediğin o ölüm tuzağında mı? Quinn, bu çok saçma. Onun yerine tatil için eve gel. Annen tatlı patates güvecini yapıyor."

"Öylece pes edemem. Bu benim olabilir."

"Mola mı?" Annemin sesi çatlar. "Tatlım, üç yıldır 'fırsatını' kovalıyorsun. İşe yaramadığını kabul etmekte yanlış bir şey yok."

Telefonu memura doğru ittim. "Al, konuş onlarla. Her şeyi doğrulayacaklar."

Şüpheli bir bakışla aldı. "Bay ve Bayan Dupree? Ben Güney Dakota Otoyol Devriyesi'nden Memur Peterson."

Arabamın yanında gevşek çakılları tekmeleyerek yürürken annemle babamın sesleri hoparlörden vızıldıyor.

"Evet hanımefendi." Duraksayıp dinliyor. "Endişenizi anlıyorum." Ellerimi karışmış saçlarımda gezdirerek inliyorum.

"Şey, on beşten fazla gidiyordu..." Bana baktı. "Sanırım bu şartlar altında onu bir uyarıyla bırakabilirim."

Kalbim yerinden fırladı. Sonunda, bir şeyler doğru gidiyor.

"Hayır efendim, kimliğini doğruladığınız için teşekkür ederim." Bir duraklama daha. "Merak etmeyin, bu yollarda rahat etmesini sağlayacağım. Size iyi yolculuklar."

Telefonu geri verdi. "Ailen senin için endişeleniyor." "Her zaman benim için endişeleniyorlar." Telefonu alıyorum, duyuyorum Annem hala konuşuyor. "Sağ ol anne. Gitmem gerek-" "Quinn Marie Dupree, sakın telefonu kapatma-"

Aramayı sonlandırıp telefonu cebime atıyorum ve memurun yüzüne gülümseyerek bakıyorum. "Peki... şu uyarı hakkında?"

Memur belgelerimle yaklaşıyor. Oradan uzaklaşmadan önce arabayı sürmesini bekledim.

I kontrol et ve GPS - varış zaman Şimdi 30 dakika geçmiş ses kontrolü yerim. Göğsüm sıkışıyor.

"Highway to Hell," hoparlörlerden çılmaya başlıyor ve bu noktada gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

DEVASA ARENA beliriyor, tabelası kararan gökyüzüne karşı parlıyor:

"MASON'UN HEMEN GÜNEYİ - MEMLEKETİ TATIL TURU." Parmaklarım uyuştı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Telefonumu kaptım, neredeyse çevirmeyi başaramadan önce iki kez düşürdü. "Aç, ..." "Quinn!

Başardın-"

"Mason'ın hemen güneyinde mi? Deli misin sen?" Sesim ciyak ciyak çıkıyor. "Onlar... onlar..."

"Şimdi, panik yapma-"

"Panik yok mu? Ülkedeki tüm büyük mekanların biletleri tükendi! Son single'ları on iki hafta boyunca bir numaraydı!" Boştaki elim karnımı sıkıyor. "Tanrım, sanırım hasta olacağım."

"Bu yüzden sana kim olduklarını söylemedim. Geri çekileceğini biliyordum."

"Çünkü buna hazır değilim! Ben kafelerde ve barlarda çalışıyorum, arenalarda değil!" Park yeri biraz dönüyor. "Geçen hafta 'Sweet Home Alabama'yı çalmadığım için biri bana bira kutusu fırlattı."

"Quinn, beni dinle. Şirket seni seçmezdi eğer-"

"Bunu yapamam." Alnımı direksiyona bastırıyorum. "Oraya çıkacağım ve şimdiye kadar yazılmış tüm Noel şarkılarının her kelimesini unutacağım. Bana sahneden gülerek inecekler. ET'de şöyle bir haber çıkacak: 'Yerel Hiç Kimse Açılış Oyuncusunu Bombaladı, Kariyeri Arabasından Daha Hızlı Bitti.'"

"Nefes al." Sesi ciddileşir. "Oradasın çünkü orada olmayı hak ediyorsun. Şimdi yerinizi başka bir hiç kimseye vermeden önce kışınızı içeri sokun."

Hat kesiliyor. Tekrar tabelaya bakıyorum, harfler retinalarımı yakıyor. Lobinin pencerelerinden, ellerinde ekipmanlar, panolar, kahve fincanlarıyla koşuşturan insanları görebiliyorum.

Bu gerçekten oluyor.

Kapılardan içeri daldım, bir yığın kablo taşıyan bir adamla neredeyse çarpışırken botlarım cilalı zeminde gıcırıyor. Etrafından dolanırken gitar kılıfım kalçama çarpıyor.

"Ben buradayım! Başardım!" Sesim lobide yankılanıyor. Şık bir pantolon giymiş bir kadın tabletinden başını kaldırıyor, yüz ifadesi kızgınlıktan tanımaya doğru değişiyor.

"Quinn Dupree?" Manikürlü bir el uzatıyor. "Monica Morrison, Mason'ın menajerinin hemen güneyinde."

"Geç kaldığım için çok özür dilerim." Kelimeler döküldü.

Bir elini kaldırdı. "Olur böyle şeyler. Çocuklar bu geceki programda ayarlamalar yaptılar bile."

Midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ses kontrolünü kaçırdınız." Tabletinde bir şeye dokunuyor. "Divalar uygun hazırlık yapılmadan birinin sahneye çıkmasından rahatsız olurlar. Teknik sorunları riske atamayız."

"Ama ben-" Boğazım düğümleniyor. "Buraya gelebilmek için olabildiğince hızlı sürdüm, hatta kenara çekildim-."

"Ve bağlılığınızı takdir ediyoruz." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Ama bu gece onun yerine uzun bir bis çalacaklar. Turun geri kalanını görüşmek üzere yarın sabah tam sekizde konferans salonunda olmanız gerekiyor."

"Yani ben sadece..." Çaresizce elimle hiçbir şey işaret etmiyorum.

"Gösterinin tadını çıkarın." Bana üzerinde TÜM kartı olan bir kordon uzattı. "Yarın geç kalma."

Topuklarını tıkırdatarak uzaklaştı ve beni gitar kutumla ve ağzımda başarısızlığın acı tadıyla orada bıraktı. Pas

Parmaklarımdan sarkıyor, lamine parlaklığıyla benimle alay ediyor.

Bir sahne görevlisi yanımdan geçip gidiyor, varlığımı çoktan unutmuş. Kalabalığın uzaktan gelen sesi duvarların arasından süzülüyor, heyecanları göğsümdeki boşluk hissiyle tam bir tezat oluşturuyor.

BEAU

I bas gitarımın kayışını ayarlıyor, Jarron'un şikâyetlerini duymamaya çalışıyorum.

"Soundcheck'e bile gelemiyorum. Bu ne tür bir amatör saat saçmalığı?" Jarron gitarını agresif bir şekilde tıngırdatıyor. "Sanki şu anda böyle bir dramaya ihtiyacımız varmış gibi."

"Belki de karavan parkından gelirken kaybolmuştur," diye kıs kıs gülüyor Austen, botları havada deri koltuğa yayılmış bir halde.

Çenemi kapalı tutarak dizelerime odaklanıyorum. Zavallı kız muhtemelen buraya gelene kadar tüm birikimini yakmıştır. Ben de onun yerinde olalı çok olmadı. Montana, Nashville'e komşu sayılmaz.

"En azından bombalarsa, TMZ senin Waffle House olayını unutabilir," diye araya giriyor Lyle, bağıntısını Jarron'a doğrultarak.

"Dostum, kapa çeneni." Jarron rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ben oraya gittiğimde o sandalyeler çoktan kırılmıştı."

Esmer kız kıkırdıyor, saçlarını döndürüyor. "Biraz ateşli olduğunu düşünmüştüm."

"Yaptığım her şey ateşli, tatlım." Jarron ona göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum, açılış riffimizi çıkarıyorum. Salon çoktan dolmuş - kalabalığın sesi duvarlardan duyuluyor, beklentinin o alçak gürültüsü.

Austen, "On dolarına bahse girerim ki Target'tan aldığı kovboy çizmeleriyle gelecek," diyor.

"Twenty, Monica ona bu gece sahneye çıkmayacağını söylediğinde ağladığını söylüyor," diye ekliyor Jarron.

"Hepiniz birer pisliksiniz," diye mırıldanıyorum ve üç çift göz bana kilitlenince konuştuğuma hemen pişman oluyorum.

"Her zaman yumuşak dokunuş, Beau." Jarron başını sallar. "Bu bir hayır konseri değil. Korumamız gereken bir itibarımız var."

"Evet, hem de ne itibarlı bir itibar," diyorum içimden ama sahne amirinin beş dakika boyunca seslenmesinden kimse beni duymuyor.

Biz ısınırken hayranlar dağılıyor. Bu gizemli açılışçıyı merak etmekten kendimi alamıyorum, umarım bu gece nereye giderse gitsin iyidir.

Şapkamı son bir kez düzelttim ve Lyle'in gösteri öncesi ritüeli olan bagetlerini her parmağının arasında üç kez çevirmesini izledim. Kalabalığın uğultusu duvarlardan sızarak göğsümü titretiyor.

"Pekâlâ çocuklar, hadi onlara gösterelim." Jarron bir kadeh viski içiyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Küçük amatörümüz gelemediği için bu gece seti genişlettik."

"En azından bir resim gönderebilirdin," diyor Austen, ellerini milyonuncu kez saçlarında gezdirirken. "Ya kız seksiyse?"

"Ya gerçekten yetenekliyse?" Mırıldanıyorum.

Jarron homurdanıyor. "Evet, belki de En İyi Gospel Albümü dalında Grammy kazanırım."

"Yerlerinize, beyler!" Sahne amiri bizi girişe doğru el sallıyor.

Her zamanki sıramıza göre diziliyoruz - önce Jarron, sonra Austen, ben ve Lyle arkadan geliyoruz. Gösteri öncesi tanıdık elektrik damarlarımda dolaşıyor ama bu gece bir şeyler ters gidiyor.

"Hey." Lyle kolumu dürttü. "İyi misin, koca adam?"

"O zavallı kızın bunca yolu bir hiç uğruna geldiğini düşünüyorum."

"Artık yapabileceğimiz bir şey yok," diyor ama sesindeki sempatiyi .

Giriş açılış notaları hoparlörlerden yükselmeye başlıyor. Jarron omuzlarını yuvarlayarak performans moduna giriyor.

"Montana'lılara akşam yemeği planlarını kaçırdıklarını unutturma zamanı," diyor milyon dolarlık gülümsemesiyle.

Basımı daha sıkı tutarak onları sahneye doğru takip ediyorum. Çıglıklar her adımda daha da yükseliyor ama bir hata yaptığımız hissinden kurtulamıyorum.

Kükreme beni ışıklardan önce vuruyor. Biz yerimizi alırken binlerce yüz bir hareket denizinde bulanıklaşıyor. Parmaklarım bas tellerinin üzerindeki evlerini buluyor, kaosa rağmen kas hafızası devreye giriyor.

"Bu gece nasılız Montana?" Jarron'un sesi hoparlörlerden yükseliyor. Kalabalığın tepkisi onu neredeyse bastırıyor.

Son single'ımız "Backroad Memories "e başlarken Lyle'in istikrarlı ritmini yakalıyorum. Austen'in gitar riff'i net ve keskin bir şekilde Jarron'un vokalleriyle birleşiyor. Enerji arenada elektrik gibi titreşiyor.

Jarron sahnenin sahibiymiş gibi çalışıyor, nakaratı söylerken yüzünde ukala bir gülümseme beliriyor. Ön sıradaki kızlar ona doğru uzanıyor, adını haykırıyor. O da bundan beslenerek sahnenin kenarında dizlerinin çöküyor.

"Gösteriş," diye mırıldanıyorum ama gülümsüyorum. Tüm hatalarına rağmen, adam nasıl performans göstereceğini biliyor.

Lyle tempoyu yükseltiyor ve "Midnight in Memphis "e geçiyoruz. Kalabalık çılgına dönüyor, her kelimeyi bize geri söylüyor. Telefonları arenayı yıldızlar gibi aydınlatıyor, müzikle birlikte sallanırlar.

"Hepiniz bizi evimizde hissettiriyorsunuz!" Jarron şarkı aralarında bağırıyor, yüzünde ter pırıl pırıl parlıyor. Cevap olarak gelen tezahürat duvarlarda yankılanıyor.

Şarkı listemizde ilerliyoruz, her şarkıda enerjimiz yükseliyor. Sahne arkasında yaşanan dram ne olursa olsun, yarın bizi ne bekliyor olursa olsun - şu anda sadece dört adam müzik yapıyor, en sevdiğimiz şeyi yapıyoruz.

"Southern Comfort "un yarısındayız, parmaklarım tanıdık bir ritim tutturuyor, o sırada kalabalığın içinde onu fark ediyorum. Kumral saçları sahne ışıklarını yakalıyor ve dikkatimi çeken bir hale etkisi yaratıyor. Diğerleri gibi çıglık atmıyor ya da zıplamıyor - sadece orada duruyor, gözleri kapalı, her kelimeyi mükemmel bir şekilde söylüyor.

Gözlerini açıp monitörlere bakarken bas çizgim bir anlığına dalgalanıyor. Yüzüne gerçek bir gülümseme yayılıyor, genelde karşılaştığımız yıldızlara hayranlık duyan türden değil. Onunla ilgili bir şeyler farklı görünüyor. Gerçek.

Austen gitar solosu sırasında yanımdan geçerken, "İşi savsaklıyorsun koca adam," diye takılıyor.

Başımı sallıyorum, tekrar ritmimi buluyorum ama gözlerim kalabalığın içinde onun olduğu yere kaymaya devam ediyor. Üçüncü sıra, sahnenin sağında. Eski bir grup tişörtü giyiyor, çoğu kızın şovlarımızda giydiği tipik yapay elmas kaplı kıyafetlerden değil.

"Last Call at Midnight" sırasında, yemin ederim ki vokalistlerimizin yarısından daha iyi armoni yapıyor. Sesi, mısralar arasında parçacıkları yakalamama yetecek kadar taşıyor.

"Kafanı oyunda tut," diye sesleniyor Lyle davulunun arkasından Kit.

Set çok hızlı geçiyor. Ben farkına bile varmadan, finali yapıyoruz selam verip kulise gidiyorum. Basımı teknisyenimize verip çıkışa doğru ilerliyorum.

"Nereye kaçıyorsun?" Jarron seslendi. "Kalabalıkta bir şey unuttum."

Mekânın yan kapısından içeri giriyorum ama hayran denizi çoktan dağılmaya başlamış. Seyrekleşen kalabalığın arasında ilerlerken, kumral saçların parıltısını, o içten gülümsemeyi arıyorum.

"Birini mi arıyorsunuz?" diye soruyor güvenlik görevlimiz.

"Evet, üçüncü sıradaki kız. Kumral saçlı, klasik tişörtlü." Omuz silkiyor. "Bir süre sonra hepsi birbirine karışıyor."

Lyle beni bulana kadar yirmi dakika aradım.

"Otobüs o Gidiyorum, Kardeşim. Ne olursa olsun sen Kayıp olabilir bekle yarına kadar."

"Evet," diye iç geçiriyorum, etrafa son bir kez bakıyorum. "Sanırım öyle de olacak."

QUINN

Totel odasının sıcağı tüm gücüyle patlıyor ve sığınağımı saunaya çeviriyor. Cızırtılı yorganı saatler önce attım ama çarşaf bile çok ağır geliyor. Eve döndüğümde, arızalı

Radyatör şimdiye kadar pes etmiş, kış soğuğunun kâğıt gibi ince duvarlarımdan sızmasına izin vermiş olurdu.

Yatağa yayılmış, Just South of Mason'ın performansını kafamda yüzüncü kez tekrar ediyorum. Armonileri melekleri ağlatacak kadar sıkıydı ve "Midnight in Memphis "teki gitar solosu - parmaklarım asla o kadar hızlı hareket edemezdi.

"Aklından ne geçiyordu?" Tavana doğru mırıldanıyorum, gözlerime bastırıyorum, ta ki göz kapaklarımdan arkasında lekeler dans edene kadar. "Onların platin plakları var ve benim de... YouTube'da beni Wynonna Ryder'la kıyaslayan yorumlar var."

Telefonum çalıyor. Arayan Abby.

"? Nasıldı? Onu öldürdün mü?"

"Soundcheck'e bile gelemedim." Kelimelerin tadı acı. "Ama gösterilerini izledim ve... Tanrım, Abs, inanılmazlar. Stadyumlara yakışacak kadar inanılmazlar. Ve ben onların açılışını mı yapacağım?"

"Bu iyi bir şey, değil mi? Yani insanlar sizi dinlemeye gelecekler."

"Ya da bana domates at." Yüzümü yastığa gömerek karnımın üzerine yuvarlanıyorum. "Onları görmeliydin. Kalabalığı nasıl etkilediklerini, herkesin her bir kelimeyi nasıl bildiğini. Bas gitarist

tek bir nota bile kaçırmıyor ve solistleri... sesi tereyağı ve viskinin bebek sahibi olması gibi."

"Quinn-"

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, yüzüncü kez yuvarlanarak.

"Bu oda Şeytan'ın koltuk altı gibi. Berbat dairemi özlüyorum."

"En azından ayak parmakların bir kez olsun donmuyor."

"Değiş tokuşlar." Termostata doğru ilerliyorum, düğmelere gereksiz yere basıyorum. "Dört saat sonra toplantım var ve yüzmüş gibi görünüyorum."

"Her zaman bir duş daha alabilirsin."

"Ve ayakta uyuma riskini mi alayım? Hayır, teşekkürler." Adımlarken halı ayaklarımın altında sertleşiyor. "Tanrım, burada ne işim var Abs? Muhtemelen benim gibi amatörleri kahvaltıda yiyorlar."

"Quinn Dupree, yemin ederim eğer beni aldatırsan-"

"Çok geç. Zaten dönüyor. Yardım gönderin. Güle güle."

Dramatik bir şekilde telefonu kapattığımda, klima bir hırıltıyla çalışıyor ve sonunda çalışmaya karar veriyor. Çok az, çok geç. Uyku artık imkansız geliyor, zihnim yarının getirebileceği her türlü felaketle yarışıyor.

Parmaklarımı direksiyona vururken göster tablosundaki saat sabah 7:02'yi gösteriyor. Markanın binası önümde beliriyor, camdan, çelikten ve göz korkutucu. Yeni kıyafetimin yakası kaşınıyor ve kaşıma isteğime direniyorum.

"Acınacak kadar erkencisin," diyorum dikiz aynasındaki yansımama. "Ve kendi kendine konuşuyorsun. Harika bir başlangıç."

Dikkatimi dağıtmasını umarak radyoyu açıyorum. Bing Crosby'nin sesi arabayı dolduruyor.

"Beyaz bir Noel mi hayal ediyorum? Ciddi misin?" Önceden ayarlanmış düğmelere basıyorum. "Şükran Günü bile değil. Muhtemelen hindi hâlâ bir yerlerde canlıdır."

Bir sonraki istasyon daha iyi değil - daha fazla zil sesi. Başka bir düğmeye basıyorum ve "Amber eyes "ın açılış akorları arabamı doldururken donup kalıyorum. Just South of Mason'ın son hiti hoparlörlerden benimle dalga geçiyor, Jarron Carter'ın sesi bal kadar yumuşak ve iki kat daha zengin.

"Oh, ama!" Kapatıyorum, koltuğuma yığılıyorum. "Evren bugün gerçekten çok yoğun."

Telefonum Abby'den gelen bir mesajla cıvıldıyor: "onları, süperstar!"

"Şu anda arabamda oturmuş varoluşsal bir kriz yaşıyorum," diye cevap yazıyorum. "Pahalı ayakkabılarının üzerine kusabilirim. Sizi haberdar edeceğim."

Cevap anında gelir: "Süslü olanları hedefleyin. Sayılsın."

, sonra kendimi gülümserken yakalıyorum. Saat şimdi 7:08'i gösteriyor. Müzikle yüzleşmeme sadece elli iki dakika kaldı - kelimenin tam anlamıyla. Parmaklarımı daha hızlı çalışıyorum, başka bir radyo denemesini düşünüyorum ama sessizliğin daha fazla tatil neşesinden ya da neyle karşı karşıya olduğumu hatırlatan başka bir Just South of Mason'dan daha iyi olduğuna karar veriyorum.

"Sadece nefes al," diye fısıldıyorum kendime. "Buna sahipsin. Muhtemelen.

Belki."

Keskin bir patlama beni sarsarak uyandırıyor. Boynum arabanın camına karşı garip açığı protesto ederken telefonumun alarmı 7:55 uyarısını haykırıyor.

"Kahretsin!" Kalbim küt küt atarak ayağa fırladım.

Gösterge panelindeki saat en büyük korkumu doğruluyor: Uyuyakalmışım. Dikiz aynasındaki yansımam beni irkiltiyor. Özenle yaptığım makyaj sağ gözümün altına bulaşmış ve saçlarım...

"Aman Tanrım." Çantamdan acil durum fırçamı çıkarıp yerçekimine isyan etmeye karar vermiş kumral dağınıklığa saldırıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Çantamı hızlıca karıştırınca buruşmuş bir paket nane şekeri çıkıyor. Bayat kahve kokusunu maskeleyeceğini umarak üç tane patlatıyorum. Yeni elbisem emniyet kemerine yaslandığım yerden kırıkmış. Çılgınca düzeltiyorum ama kırıksıklıklar çabalarımınla alay ediyor.

Cesaretimi ve gitar çantamı toplayarak "Yeterince iyi olmalı," diye mırıldanıyorum. Şirketin cam kapıları her adımda daha da yaklaşıyor, topuklarım kaldırımda endişeli bir ritim tutturuyor.

İçeride, lobi cilalı mermer ve başarı ile parıldıyor. Şık bir resepsiyon masası önümde uzanıyor, saçları mükemmel bir şekilde taranmış bir kadın tarafından ve bende bir kayanın altına girme isteği uyandırıyor.

"Quinn Dupree," diyorum, 'arabamda yeni uyandım' yerine güven yansıtmaya çalışarak. "Saat sekizde bir toplantım var."

Her nasılsa hâlâ yargılamayı başaran bir tarafsızlıkla bana bakıyor.
"Asansörle altıncı kata çık. Sağdan ikinci kapı."

Telefonumu kontrol ettim. 7:59. En azından teknik olarak geç kalmadım. Henüz.

Asansör yolculuğu bana aynalı duvarlardaki yansımamı kontrol etmek için son bir şans veriyor. Daha iyi görüldüğüm de oldu, ama kesinlikle daha kötü görüldüğüm de. İşte hiçbir şey.

LYLE

IJarron ve Austen dün geceki parti sonrası hakkında tartışırken sandalyemde kambur durup parmaklarımı konferans masasına vuruyorum.

Önümdeki kahve soğudu ve müdürümüz saatini kontrol edip duruyor.

Austen kıs kıs gülerek, "Hâlâ Güney Dakota'da sıkışıp kaldığına dair bahse girmek ister misin?" diye sorar.

Jarron, "Gibbs Terrace'ta bir tur, babasının tavsiyesine uyduğunu ve onu doğuran banliyöye geri döndüğünü söylüyor," diye ekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bırakın artık şu saçmalıkları. Herkes gümüş kaşıkla ve büyükbabasının bağlantılarıyla doğmuyor." Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Jarron ve Austen ile akraba gümüş kaşıkla doğduğum anlamına gelmiyor.

Austen, "İşte Aziz Lyle işçi sınıfı kahramanı konuşmasıyla geliyor," diyor.

Kapı açılıyor ve bir sonraki cevabım boğazımda düğümleniyor. İçeri giren kadın herkesin daha dik oturmasına neden oluyor. Kumral saçları floresan ışıklarını yakalıyor ve bordo elbisesi bir azizin yeminini sorgulamasına neden olacak kıvrımları kucaklıyor. Ama beni yakalayan gözleri - ela ve keskin, sanki her detayı katalogluyormuş gibi odayı inceliyor.

Jarron öne doğru eğiliyor, kendine özgü sırtışı yüzüne yayılıyor. Genç kızları kendinden geçiren ve annelerinin incilerine sarılmasına neden olan. "Güvenliği nasıl geçtiğinden emin değilim tatlım,

Ama bak ne diyeceğim, bana o elbisenin altında ne olduğunu göster, ne istersen imzalarım."

Çenem sıkıştı. Masanın altındaki sandalyesini tekmeliyorum ama o beni görmezden geliyor.

Hiç irkilmiyor. "Çekimi imzalayan siz değilseniz, imzanıza ihtiyacım yok. Ben Quinn Dupree'yim. Sen açılış gösterisisin."

Sesi biraz Nashville tınısı taşıyor ama altında çelik var. Gergin - parmaklarının çantasının askısını kavrayışından anlayabiliyorum - ama yüzünü bize dönmüş durumda.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Austen ve Jarron ona dirsek atıyor.

Monica boğazını temizler. "Bayan Dupree, burada olmanıza çok sevindim, lütfen oturun. Biz de başlamak üzereydik."

Karşımdaki boş sandalyeye doğru yürüyor ve ben vanilya ve kahve gibi bir şeyin kokusunu alıyorum.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum gülümseyerek. "Buraya gelirken epey macera yaşadığınızı duydum."

"Bu yılın yetersiz ifadesi." Sandalyesine yerleşip bir defter ve kalem çıkarırken cevap veriyor. Ole Beauford içeri girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmadı ve yüzü inci çıtçıtli düğmeleriyle aynı renge büründü. Bunu ona daha sonra sormak üzere hafızama kaydediyorum.

Jarron sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Ee," diyor. "Ses kontrolüne neden gelemediğini bize söyleyecek misin? Bazılarımız bu mesleği ciddiye alıyor."

Quinn'in çenesindeki hafif seğirmeyi yakalıyorum. "Araba sorunu. Yönetiminize de açıkladığım gibi."

"Doğru, doğru." Austen ellerini saçlarında gezdirir. "'Arabam bozuldu' bahanesi. Gerçekten orijinal."

"Daha eğlenceli bir şey uydurmamı mı tercih ederdin?" Quinn'in kalemi defterine vuruyor. "Belki Güney Dakota'da timsahlarla güreşiyordum? Ya da uzaylılar tarafından kaçırıldım?"

Jarron'dan ters bir bakış alarak homurdandım.

"Dinle tatlım," diyor Jarron, "Bu senin yerel barındaki açık mikrofon gecelerinden biri değil. Bizim bir ünümüz var-"

Quinn araya girerek, "Bu da senden önce geliyor," dedi. "İnan bana, senin hakkında her şeyi okudum... ününü."

Monica kâğıtlarını karıştırıyor, belli ki gerginliği dağıtmaya çalışıyor. "Pekala, programı konuşalım, olur mu? Quinn, sen

çocuklardan önce otuz dakikalık bir setimiz var. Noel'den önce dokuz şehre gideceğiz."

Quinn'i not alırken izliyorum, el yazısı düzgün ve kesin. Program acımasız - çoğu hafta sonu iki gösteri, mekanlar arasında nefes almak için zar zor yeterli zaman var.

"Setinizin yüksek enerjili olması gerekiyor," diye devam ediyor Monica. "Onları ana etkinliğe hazırlayın. Kendi orkestranız yoksa arka plandaki parçaları biz sağlayacağız."

Quinn'in kalemi duraklar. "Sadece ben ve gitarım." Jarron alay ediyor. "Amatör saati."

"En iyi şarkılardan bazıları sadece bir gitarla yazılmıştır," diyorum ve Quinn'in küçük bir gülümsemesini kazanıyorum.

"İşte tur rotası." Monica masanın üzerinde kâğıtları kaydırıyor. " demişken," Austen öne doğru eğilir, "nasılsın o metal yığının Nashville'e geri götürmeyi planlıyor musun?"

Quinn notlarından başını kaldırmadan, "Arabam artık iyi," diyor. "Ama ilginiz için teşekkürler."

Monica saatini kontrol eder. "Soundcheck yarın tam beşte. Setinizin üzerinden geçeceğiz, teknik detayları halledeceğiz." "Eğer gelirse," diye mırıldanıyor Jarron.

Quinn defterini bir kapatır. "Orada olacağım." Austen eline doğru öksürerek, "Muhtemelen hayır," diyor.

Beau nihayet konuşuyor, sesi her zamankinden daha yumuşak. "Oraya gittiğinizde size mekânı . Hazırlanmanıza yardımcı olurum."

"Buna gerek kalmayacak," diye araya giriyor Jarron. "O büyük bir kız. Değil mi tatlım?"

Quinn' ona bakışı cehennemi dondurabilir. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Diğerleri dışarı çıkarken geride durup Quinn'in eşyalarını toplamasını izliyorum. Omuzları gergin ve bilinçli nefesler alıyor - insanların çılgılık atmamaya, ağlamamaya ya da her ikisini birden yapmamaya çalışırken aldıkları türden.

"Hey." Konferans masasına yaslandım. "Ben Lyle. Sopalarla bir şeylere vuran kişi."

Başını kaldırıyor, ela gözlerinde bir parça ihtiyat var. "Quinn. Gerçi sanırım bunu zaten biliyordunuz."

"Jeckyll ve Hyde'ın seni ele geçirmesine izin verme." Jarron ve Austen'in kaybolduğu kapıya doğru elimle işaret ediyorum. "Onlar ne oluyorsa

Çocukken çok fazla para ile çok az gözetimi karıştırdığınızda."

Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı. "Bu senin profesyonel teşhisin mi?" "Üniversitede Psikoloji 101 dersi almıştım. İki hafta kadar."

Başımı kaşıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla bir kızı etkilemek için."

Aslında buna gülüyor, gerginliğinin bir kısmı omuzlarından ayrılıyor. "İşe yaradı mı?"

"Hayır. Meğer oda arkadaşımınla daha çok ilgileniyormuş. Ama en azından projeksiyonun ne demek olduğunu öğrendim, bu da Jarron'un kişiliğinin yüzde doksanını açıklıyor."

Quinn çantasının fermuarını çekip başını sallıyor. "Nashville'de bir sürü kırılğan erkek egosuyla uğraştım. Bu ikisi özel bir şey değil."

"Ah. Bunu söylediğini duymasınlar. Onların egoları, güven fonlarından daha büyük olan tek şey." Sırıtarak doğruluyorum. "Dinle, eğer bir şeye ihtiyacın olursa - tavsiye, biri, hangi şehirde olursak olalım en iyi kahve dükkanları için bir rehber - ben senin adamınım."

"Teşekkürler." Kapıda duraksıyor. "ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum. Ama herkesin yolda müttefiklere ihtiyacı vardır. Bu sadece Jarron'un kaçınılmaz prima donna anları sırasında göz devirmelerini paylaşacak biri olsa bile."

Bu bana bir gülümseme daha kazandırıyor, bu seferki gözlerine ulaşıyor. "Bunu aklımda tutacağım."

O yönetim kurulu odasından başı dik bir şekilde çıktı ve eğer sezgilerim beni yanıltmıyorsa, burada işleri e5 kasırgasından daha fazla sarsacak biri çıktı.

QUINN

I Soundcheck için on beş dakika erken gelmiştim, gitar çantam terli avuçlarımın arasındaydı. Sahne amiri bana el sallıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim aslında. Çeke ihtiyacım olmayacak."

Austen mikrofon standını ayarladığı yerden başını kaldırıyor. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Sesimin titrememesi için ağırlığımı değiştiriyorum. "Sessiz Gece'nin içine etmek zor değil."

"Oh, bu zengin olmalı." Jarron ellerini saçlarında gezdirerek kuzeniyle bakış alışverişinde bulunuyor. "Gösterişsiz küçük hanım kendini ses kontrolünün üstünde sanıyor."

"Hiçbir şeyin üstünde olduğumu sanmıyorum." Parmaklarım gitar kutusunun sapını sıkıca kavırıyor. "Sadece buna ihtiyacım yok."

Jarron sahnede yürüyor, botları tahtada yankılanıyor. "Beni dinle prenses. Dünkü gösteriden sonra zaten ince bir buzun üzerindesin. Bunu berbat edersen, ve-"

"Ve ne?" Bakışlarına karşılık veriyorum, üzerimde yükselirken bile geri adım atmayı reddediyorum. "Beni kovacak mısın? Hadi kov. Ama şarkı söyleyebildiğimi kanıtlamak için ses kontrolüne ihtiyacım yok."

"Eğer bizi utandırırırsan-"

"Yapmayacağım." Sözünü kestim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Ama güven oyu için teşekkürler."

Topuklarımın üzerinde dönüp ters yöne doğru ilerliyorum. "Gösteri saatinde görüşürüz çocuklar."

"Burası Nashville'deki bir karaoke bar değil," diye sesleniyor Jarron . "Bu işi batırırsan bir daha asla bu sektörde çalışamazsın."

Kapıda durup omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Sanırım işi berbat etmesem iyi olacak."

Yeşil odaya doğru ilerliyorum, iki sık kafalıdan ne pahasına olursa olsun uzak durmak için yeterince zaman harcadım. Mekân gösteri öncesi enerjiyle dolup taşıyor ama beklediğim türden değil. Daracık elbiseler giymiş iki kadın Jarron'un kucağına tünemiş, Jarron da onları kıkırdatabilecek bir şeyler fısıldıyor. Austen çok geride değil, kolunu göğsüne dokunup duran bir sarışına dolamış.

"Bir içki ister misin, şekerim?" Sarışın, kehribar rengi bir şişeyi sallayarak bana sesleniyor.

"Ben iyiyim." Köşedeki sandalyeye çöküyorum ve bir kez daha gözden geçirmek için şarkı listemi çıkarıyorum.

Lyle zıplıyor, bagetler parmaklarının arasında dönüyor. "Sirke aldırmayın. Gösteri öncesi ritüeli falan."

"Artık buna böyle mi diyoruz?" Ben mırıldanıyorum ama o sadece sırtıyor. "Hey, ne olursa olsun çalışıyor. Yine de Şahsen, I tercih ederim a iyi protein bar ve biraz meditasyon."

Gözlerim kaostan etkilenmemiş gibi görünen tek kişiye, Beau'ya kayıyor. Bir koltuğa gömülmüş, Cennet'in Doğusu'nun yıpranmış bir kopyasına benzeyen bir şeye dalmış. Beyzbol şapkasını aşağı doğru çekmiş, ama kızlardan biri özellikle tiz bir kahkaha attığında hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum.

"Bebeğim, çok gerginsin." Hayranlardan biri ellerini Jarron'un omuzlarında gezdiriyor. "Dur yardım edeyim."

"Dikkatli ol." Jarron sırtıyor. "Gösteriden önce beni yıpratmak istemezsin."

Gözlerimi devirip notlarıma daha fazla odaklanıyorum. Sıkı tutuşumun altında kağıt kırışıyor.

"İlk sefer her zaman tuhaftır," diyor Lyle sessizce, benimkinin yanındaki sandalyeye yerleşerek. "Ama alışırsın. Ya da en azından alışmayı öğrenirsin."

"Beau gibi mi?" Sessiz başçıya doğru başımı sallıyorum.

"Aynen Beau gibi. Adamın doğru fikri var. Ama genellikle Hemingway'dir, Steinbeck değil."

Jarron'un köşesinden bir kahkaha patlıyor, ardından dudakların tenle buluşmasının belirgin sesi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ilk şarkımı nefesimin altında mırıldanmaya başlıyorum, buraya ait olduğumu kanıtlamaya kararlıyım - "burası" yanlış giden bir kardeşlik partisi gibi hissettirse bile.

Parlak pembe saçlı bir kadın, makyaj fırçasını bir silah gibi kullanarak yeşil odaya daldı. "Quinn Dupree? Tatlım, sana dün saç ve makyajda ihtiyacımız vardı."

Sandalyemden fırladım, neredeyse şarkı listemi düşürüyordum. "Özür dilerim, bilmiyordum-"

"Tabii ki yapmadın." Kolumdan tutup beni partinin köşesinden uzaklaştırdı. "Her yerinde ilk zamanlayıcı yazıyor. Ben Cori."

Sonraki bir saat saç spreyi ve pudra fırçalarıyla dolu bir bulanıklığa dönüşüyor. Cori yüzümü dönüştürürken bir yandan da gevezelik ediyor ve bana son on yılda çalıştığı her açılış sanatçısını .

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor, elinde kirpik kıvrıcıyla. "Tabii sahneye bir kavgayı kaybetmiş gibi çıkmak istemiyorsan."

"Hissettiğimden daha kötü görünemem," diyorum irkilmemeye çalışarak.

Kendisini gardıroptan Sabine olarak tanıtan uzun boylu bir kadın tarafından tekerlekli olarak getirilen ısıtılı elbiselerden oluşan bir raf beliriyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra ışığı sıvı bakır gibi yakalayan kahverengi payetli bir elbise çıkarıyor.

"Bu senin renginde işe yarar," diyor ve bana doğru itiyor.

Elbisenin eteklerini çekiştirerek soyunma perdesinin arkasından çıkıyorum. Elbise tüm kıvrımlarımı sarıyor, ki bu da göstermeye alışık olduğumdan daha fazla. En azından kovboy çizimleri beni biraz kendim gibi hissettiriyor.

"Eee?" Garip bir dönüş yapıyorum. "Ne kadar kötü?"

Cori geri çekiliyor, kısık gözlerle beni inceliyor. "Aslında güzel temizlik yapıyorsun kızım."

"Göz alıcı bir hindiye benziyorum." Parlak kahverengi kumaşı düzeltiyorum. "Çok mevsimsel sanırım. Setimi Jarron beni doldurur mu sence?"

Sabine homurdanıyor. "Tatlım, o elbisenin içinde mi? Her halükarda seni doldurmaya çalışabilir."

"Sabine!" Cori ona makyaj fırçasıyla vurur.

"Ne? Üç yıldır onlarla çalışıyorum. O çocukların nasıl biliyorum." Elbisenin kalçalarındaki düşüşünü ayarlıyor.

"Gerçi Beau son zamanlarda çok sessiz. Belki de tüylerini diken diken edecek birine ihtiyacı vardır."

Yanaklarım kızarıırken bile kararlı bir şekilde "Buraya kimseyi kızdırmaya gelmedim," diyorum. "Buraya şarkı söylemeye geldim."

Sahne amiri bir anda ortaya çıkar, "Sıra sizde Bayan Dupree."

Gürültüye doğru yürürken gitarın askısını ayarlarken ellerim titriyor. Elbisemdeki payetler sahne arkasındaki ışıkları yakalıyor ve siyah perdeye bakır parıltılar saçıyor. Arkamda fısıltılar ve ayak sesleri duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve ışıklara doğru adım atıyorum. Kalabalık önümde uzanıyor, zar zor seçebildiğim yüzlerden oluşan bir deniz. Bakır elbisem çok dar, çok parlak, çok her şey varmış gibi geliyor.

"Herkes merhaba." Sesim salonda yankılanıyor. "Ben Quinn Dupree."

Birkaç alkış, çoğunlukla kibar bir sessizlik.

"Önce orijinal bir şarkımla başlayacağım, sonra da sizi Just South of Mason için hazırlayıp tatil ruhuna sokacağım! Hadi onlar için duyalım!" Bu kalabalığı coşturur.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım perdelerdeki yerlerini buluyor. Bu sadece yerel bardaki başka bir Salı gecesi. Banka hesabım sıfıra indiğinde ve ailem telefonlarıma çıkmayı bıraktığında beni ayakta tutan bir başka şarkı seti.

Beynim yetişmeden parmaklarım hareket etmeye başlıyor ve "Lonesome Lane "in ilk notaları dökülüyor. Melodi eski bir dost gibi etrafımı sarıyor ve aniden payetler artık o kadar da yabancı gelmiyor.

AUSTEN

I Elimi gezdirip Jarron'u koridorda takip ederek yeni açılış gösterimizi izliyorum. "Umarım Larry'nin kurabiyelerini fırlattığı zamanlar için bir paspas kovaşı vardır," diyorum onun adımlarına uyarak. "Bahse girerim ağlıyordur ve şu anda muhtemelen bir rakun gibi görünüyordur.

Jarron kıs kıs güler.

Köşeyi döndük ve olduğum yerde durdum. Vay anasını. Quinn sahne girişinde duruyordu ve farklı görünüyordu. Glam ekibi sihrini konuşturmuş, onu İspanyol paça pantolonlu o savunmacı ateşten bambaşka bir şeye dönüştürmüştü. Kahverengi payetli elbisesi ışığı yakalayıp onu sonbahar güneşi gibi parlatıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"O da neydi öyle?" Jarron kaburgalarımın dirsek attı. "Hiçbir şey." Boğazımı temizliyorum.

"Sadece şaşırdım."

İlk kez bir playboy dergisinde pin up görmüş bir ergen gibi görünen Beau'ya bakıyorum.

Lyle arkamızda belirdi. "Siz ikiniz katliamı izlemeye hazırlanan akbabalar gibi görünüyorsunuz. Onu biraz rahat bırakın."

"Her neyse," diyor Jarron ama ukala sırıtışının hafifçe solduğunu fark ediyorum.

Quinn sahne görevlilerinden biriyle konuşuyor, omuzları dik, başı yukarıda. Sinir belirtisi yok. Hiç de beklediğim gibi değil.

"Yine de o elbise," diyorum, sıradan görünmeye çalışarak. "Onu bir-"

"Yürüyen disko hindisi mi?" Jarron bitiriyor.

Ama bunu söylemeyecektim. Kendini tutuş şekli, tüm o sessiz özgüveni... acaba onu hafife mi aldık diye düşünmeme neden oldu.

Beau, her zaman yanında taşıdığı kitabını kolunun altına sıkıştırmış oraya doğru sürükleniyor. "Hepimizden daha başarılı olduğunda çok güleceğim," diye mırıldanıyor ama yine de izlemek için kalıyor.

Quinn mikrofona doğru adım atıyor, pulları sahne ışıklarını yakalıyor. "Herkes merhaba. Ben Quinn Dupree, kendi yazdığım orijinal bir şarkıyla başlayacağım-"

"Ne be?" Jarron ileri atıldı, ben de kolunu tuttum.

"Bunu yapamaz," diye tıslıyorum, boştaki elimi saçlarımda gezdirirken. "Onu şarkı söylerken bile dinlemedik ve o orijinal bir şarkıyla mı başlamak istiyor?"

"Ben dışarı çıkıyorum." Jarron beni çalışıyor.

"Ve ne yapacaksın? Cümlesinin ortasında ona saldırayım mı?" Müdürümüz için kanatları tarıyorum. "Bu bir tür şaka olmalı. Kameralar nerede? Ashton Kutcher ortaya çıkacak mı?"

Beau kitabından başını kaldırmadan, "İkinizin de sakinleşmesi gerek," diye söylendi. "Bırakın kız şarkı söylesin."

"Sakinleşmek mi?" Beau'yla yüzleşmesi için Jarron'u serbest bırakıyorum. "Burada itibarımız tehlikede. Ses kontrolünü , şimdi de karaoke saçmalığını patlatacak-"

"Belki de iyidir," diye araya giriyor Lyle, dövme kollarını kavuşturarak. "Hepiniz ilk orijinallerinizi hatırlıyor musunuz?"

"Bu farklı," diye Jarron.

"Nasıl?" Lyle bir kaşını kaldırır. "Seninkini yazarken sakin olduğu için mi?"

"Çünkü Nashville'deki en büyük gösterinin açılışını yapmıyorduk," diye karşı çıkıyorum ama inancım sarsılıyor.

"Kapa çeneni ve dinle," diyor Beau, sonunda kitabını kapatırken. "Eğer bombalarsa, bombalar. Ama içimde bir his var..."

Jarron, "Benzin istasyonundaki burrito yüzünden midem yanıyor," diye mırıldanıyor ama sahneyi doldurmaya çalışmaktan vazgeçiyor.

Quinn's ses taşır üzerinde ve Konuşmacılar:

"Bu birinin adı 'Lonesome Lane'."

İlk akor net ve saf bir şekilde çalıyor ve sırtışıım yüzümde donup kalıyor. Quinn'in parmakları gitarın telleri üzerinde hiç beklemediğim bir özgüvenle dans ediyor. Sonra şarkı söylemek için ağzını açtı ve... kahretsin.

"Lanet ," diye fısıldıyor Lyle arkamdan.

Sesi arenayı dolduruyor, çiğ ve dürüst, doğru miktarda cesur. Hissettiğini itiraf etmek istemediğiniz şeyleri size hissettiren türden bir ses. Kendimi öne doğru eğilirken yakalıyorum, uzak durmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen içine çekiliyorum.

"Bunu kendisi mi yazmış?" Beau'nun sesi hayranlıkla çatlıyor. "Akor ilerleyişi..."

"Dahi," diye bitiriyor Lyle.

Jarron'a bakıyorum, başka bir ukala yorum bekliyorum, ama orada öylece duruyor, kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış. Bu bakışı biliyorum. Chris Stapleton'ı ilk kez canlı dinlediğimizde de aynı bakışı takınmıştı.

Quinn nakarata geçiyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Şarkı sözleri göğsümü yumrukluyor - kırık hayaller ve herkesin yanıldığını kanıtlamakla ilgili bir şey. Evime çok yakın.

"Eskiden böyle yazdığımız zamanları hatırlıyor musun?" Beau usulca söylüyor. "Tüm bunlardan önce..."

"Üretim değeri?" Lyle tedarik ediyor.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyor, sesinin üzerimde yarattığı etkiden kurtulmaya çalışıyorum. "Haklıydı, soundcheck'e ihtiyacı yok," diye mırıldanıyorum. "Aman Tanrım."

"Dostum, kapa çenenı," diye tersliyor Jarron, ama içinde gerçek bir sıcaklık yok. Onu izlemekle meşgul, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyor - onu hafife alarak büyük bir hata yaptık.

Kalabalık ölüm sessizliğinde, her notaya kilitlenmiş durumda. Bu asla bir açılış gösterisinde olmaz. Asla olmaz.

"Hâlâ bizi utandıracağını mı düşünüyorsun?" Lyle omzumu dürterek soruyor.

Cevap bile veremiyorum. Bu yasayı nasıl takip etmemiz gerektiğini anlamaya çalışmakla meşgulüm.

Monica yanıımızdan geçerken kolunu tutuyorum. "Onu hangi cehennemde buldun?"

Monica bir kaşını kaldırır. "Amatör bar şarkıcısına ne oldu?"

"Sadece soruya cevap ver." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, az önce tanık olduğumuz şeyi hâlâ sindirmeye çalışıyorum.

"Nashville'deki küçük bir plak şirketi onunla anlaştı. Salı geceleri The Rusty Nail'de çalışıyor." Monica telefonunu kontrol etti. "Onun hakkında bildiğim tek şey bu."

"Paslı Çivi mi?" Jarron alay ediyor. "Karaoke makinesinin koli bandıyla bir arada tutulduğu yer mi?"

"İşte o." Monica sırtıyor. "Neden? Küçük hoş geldin vagonu rutinin hakkında tereddütlerin mi var?"

Beau duvara yaslanmış, hâlâ kitabını tutuyor. "Bana henüz kimsenin onu almadığını mı söylüyorsun? Gerçekten mi?"

"Hayır." Monica 'p' harfini patlatır. "Sadece şu bağımsız plak şirketi. Henüz onunla bir şey kaydetmediler bile."

"Saçmalık," diyorum. "Hiçbir şekilde-"

"Way," diye sözümü kesiyor Monica. "En iyi kısmını bilmek ister misin? Bu onun yazdığı ilk şarkı."

Lyle alçak sesle ıslık çalar. "Böyle hissettirmesine şaşmamalı..."

"Çiğ," diye bitiriyorum. Bu kelime ağzımda tuhaf bir tat bırakıyor. En son ne zaman bu kadar dürüst bir şey yazmıştık?

"Pekâlâ," diyor Monica, eşyalarını toplarken. "Eğer siz çocuklar yargılayıcı pislikler olmayı bitirdiyseniz, benim yapacak işlerim var."

Gidişini izledim, sonra Jarron'a döndüm. Çenesi hâlâ gergin, sanki söylemek istemediği bir şeyi çiğniyormuş gibi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor.

"Neyi düşünmeyeyim?"

"Aklından ne geçiyorsa artık. Buraya yetenek avcılığı yapmaya gelmedik."

Ama şimdiden onu düşünüyorum. O sesi, o sözleri, kalabalığın nasıl sessizliğe gömüldüğünü. İnsanlara böyle hissettiren bir şey yazmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu.

BEAU

I "O Holy Night "tan "Blue Christmas "a geçerken gözlerimi Quinn'den alamayarak sahne arkasındaki duvara yaslandım. Sesinde yle bir dürüstlük var ki, bu abartılı ŗarkıları bile Noel standartları taze ve gerçek hissettiriyor. Kalabalığın enerjisi arenada nabız gibi atıyor - tamamen onun büyüsü altındalar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Austen yanımda, ellerini saçlarında gezdirirken. "O aslında iyi."

"Gerçekten iyi mi?" Başıımı sallıyorum. "O inanılmaz. Daha başlamadan hepiniz onu gözden çıkarmaya hazırdınız."

Jarron kollarını kavuşturur, çenesi gergindir. "İyi bir performans onu turneye hazır hale getirmez."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyorum Quinn'in sahnede sanki bunun için doğmuş gibi çalışmasını izlerken. "Bu arada, dışarıdaki kalabalık her notayı yalayıp yutuyor."

Aklım onu seyirciler arasında gördüğüm o ilk geceye gidiyor. Her ŗarkıya eşlik edişi, gözleri kapalı, müziğin içinde tamamen kaybolmuş bir ŗekilde. O zaman onda bir ŗeyler dikkatimi çekmişti ve şimdi burada, sahnemizde kendini kanıtlıyor.

"Neye gülüyorsun?" Lyle kolumu dürtüyor.

"Geçen gece kalabalığın içinde bir kız gördüğümü söylediğimi hatırlıyor musun? Gösteriden sonra bulamadığım kızı?" Quinn'e doğru işaret ediyorum. "O kızdı."

"İmkânı yok." Lyle'in gözleri genişler. "Bu tam bir Hallmark filmi saçmalığı."

"Onu cesaretlendirme," diye homurdanıyor Jarron. "İhtiyacımız olan son şey Beau'nun onun için gözlerinin dolması."

Ama onu zar zor duyuyorum. Quinn "Blue Christmas "ın son notalarına basıyor ve kalabalığın uğultusu diğer her şeyi bastırıyor. Onları avucunun içine aldı ve henüz bunun farkında bile değil.

"Midnight in Memphis "ın bas çizgisine doğru eğilirken sahne ışıkları yüzüme vuruyor. En yeni single'larımızdan biri kalabalığı zıplatıyor, telefonlar ateş böcekleri gibi arenayı aydınlatıyor. Arkamda Lyle'in davulları iliklerime kadar işliyor ve hepimizi mükemmel bir ritimde tutuyor.

"Teşekkürler Montana!" Jarron sesi çığlıkların üzerine çıkarak kalabalığa sesleniyor. Pembe bir sütyen havada süzülerek ayaklarının düşer. Onu alır, parmağında döndürür ve çığlıklar daha da yükselir.

Austen'ı mikrofونunun başına geçerken sırtırken yakalıyorum. "Hepiniz beni kışkandırılıyorsunuz." Bir sütyen daha uçuyor, bu siyah ve dantelli. "İşte bu daha iyi."

Sahnenin kenarına doğru ilerlerken babasının omuzlarına tünemiş küçük bir kız görüyorum. Grubumuzun tişörtünü giymiş, her kelimeyi söylüyor. Eğiliyorum, hâlâ çalışıyorum ve ona beşlik çakıyorum. Bütün yüzü aydınlanıyor.

Jarron mikrofona, "Beau'ya bakın, tüm hayranlarımızı çalışıyor," diye takılıyor.

"Sadece zevk sahibi olanlar," diye karşılık verince kalabalıktan bir kahkaha koptu.

Set listemizde ilerliyoruz, enerjimiz hiç düşmüyor. Quinn'in müthiş açılış gösterisi onları iyice ısıttı ve biz de bu dalgaya biniyoruz. Kanatlardan bizi izlediğini, performansımızı incelediğini görüyorum. Bizi izleyişinde farklı bir şeyler var.

- Her zamanki yıldızlı gözlü yeni gelenler gibi değil, ama gerçek odaklanma ile.

"Bir kez daha!" Jarron finale geldiğimizde sesleniyor. "Söylediğini duyayım!"

Kalabalık nakarata eşlik ediyor ve ben o tanıdık heyecanı hissediyorum. Kaç gösteri yaparsak yapalım, bu an asla eskimiyor. Soğukkanlı davranmak için çok uğraşan Austen bile aptal gibi sırtıyor.

Son nota kaybolurken alnımdaki teri kolumla siliyorum. Kitaplarda sağlam bir gösteri daha. Ama her nasılsa, bu gece

farklı hissettiriyor. Belki yeni açılış sanatçımız yüzündendir, belki de sadece canlı müziğin büyüüdür. Her iki durumda da yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Sahne arkası her zamanki gösteri sonrası kaosuyla . Jarron ve Austen'in tipik hayran geçidinden uzak, sakın bir köşe bulmaya çalışarak şapkamı düzeltiyorum. Kalabalığın arasından Quinn'i duvara yaslanmış, parmakları elbisesindeki pullarla oynarken görüyorum.

Bu tür şeylerde kendimi nasıl hissediyorsam o da öyle görünüyor. Hareket ettiğinde kahverengi parıltılar ışığı yakalıyor ve sanki parlıyormuş gibi görünüyor. Ya da belki sadece sahne adrenalini artıdır.

"Hey," diyorum, onun üzerinde yükselmek için mesafemi koruyarak. "Orada iyi bir performans sergiledin."

İrkiliyor, kocaman gözlerle bana bakıyor. "Ah, teşekkürler. Ben sadece... herkesin yolundan uzak durmaya çalışıyorum."

"Kulübe katıl." Yanındaki duvara yaslanıp yaşanan kaosu izliyorum. "Beş yıl oldu ve hâlâ bu buluşmaları nasıl idare edeceğimi çözemedim. Bana her gün basımı ve sessiz bir köşeyi ver."

Bu onu güldürüyor. Gerginliğinin bir kısmı omuzlarından ayrılıyor.

"Seni daha önce kitap okurken gördüm," diyor. "Ne okumaktan hoşlanırsın?" "Şu Steinbeck okuyorum. Cennetin Doğusu."

Yıpranmış kitabı çekip

Arka cebimden ciltsiz kitap. "Yazdıklarıyla ilgili bir şey, yolda farklı bir şekilde vuruyor."

Quinn'in gözleri parlıyor. "Bu benim favorim! Salinas Vadisi'ni yazış biçimi sanki orada, tozun toprağın içinde duruyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

"Aynen öyle. Gerçi biz Montana'da kışımız donarken Kaliforniya hakkında bir şeyler okumak zalimce ve olağandışı bir ceza gibi geliyor."

Titriyor, kollarını kendine sarıyor. "Tanrım, bir de bana sor. Ben de Nashville'deki kırık radyatörlü boktan dairemin soğuk olduğunu sanıyordum."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diyorum şapkamı düzelterek. "Batı Virginia'daki ilk evimde, ölmekte olan bir lokomotif gibi ses çıkaran eski bir ısıtıcı vardı. Sırf bas çalışmak için sahip olduğum her battaniyeye sarınırdım."

Quinn'in kaşları kalktı. "Batı Virginia'dan mısın?"

"Bluefield adında küçük bir kasaba. Her yağmur yağdığında su basan bir bodrum dairem vardı." O ilk günleri hatırlayarak kıkırdıyorum. "Ev sahibinin çözümü bana bir elektrikli süpürge vermek ve 'bununla ilgilenmemi' söylemek oldu."

"olmaz." Gülümseyerek başını sallıyor. "Ne yaptın sen?"

"Tüm teçhizatımı süt kasalarının üzerine koydum. Hava durumunu takip etmeyi çok çabuk öğrendim." Kitabımı bacağıma vuruyorum. "Aslında ilk şarkılarımızdan bazılarını orada yazdım, yatağında otururken ayaklarımı kuru tutmak için bir sandalyenin üzerine koydum."

"Bu hem korkunç hem de mükemmel bir şey."

"Hey, Beau!" Austen'ın sesi konuşmamızı böldü. "The Lodge'da parti sonrası. Hadi gidelim!"

Quinn'e bakıyorum, o da çoktan duvara yaslanmış büzüşüyor. "Gelmek ister misin? Harika buffalo kanatları var."

Jarron, Austen'ın arkasında, pahalı kolonya gibi kokan yeni kıyafetlerini giymiş olarak belirir. "Davet edilmedi." Kollarını kavuşturuyor, dar gömleğinin altında pazıları esniyor. "Sadece grup ve özel konuklar."

Quinn elinin tersiyle itiyor ama elindeki hafif titremeyi fark ediyorum. "Endişelenme. Zaten yazmam gereken şeyler var. Bu geceki kalabalık bana biraz ilham verdi."

"Emin misin?" Midem bulanıyor. "Başka bir yerde yemek yiyebiliriz-"

"Git." Elbisesinin cebinden telefonunu çıkarır. "Gerçekten. Zaten arkadaşım Abby'yi arayıp ilk gösterimi atlattığımı haber vermem gerekiyor."

"Sosyal hizmet görevlisi rolünü oynamayı bitirdiysen," diye sesleniyor Jarron, "araba bekliyor."

Quinn bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bana karşı nazık olduğun için teşekkür ederim. Çoğu insan zahmet etmezdi."

Şapkamı düzeltiyorum, onu yalnız bıraktığım için kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyorum. "Bu gece harikaydın. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Çıkışa doğru yöneliyor, payetli elbisesi köşede kaybolmadan önce son bir kez ışığı yakalıyor. Gidişini izliyorum, midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor.

"Dünyadan Beau'ya!" Austen parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Onları bekleyen SUV'a kadar takip ediyorum ama aklım koridorda, bu soğuk davranıştan daha iyisini hak eden kızda kalıyor. Az önce tüm varsayımlarımızın yanlış olduğunu kanıtlayan kızla aynı kız.

QUINN

T asansörün kapıları kayarak açıldığında, akşamdan kalma dört yüz ve sanki bir çocuk partisine ev sahipliği yapacakmış gibi gülümseyen müdürleri Monica ortaya çıkıyor. Midem bulanıyor.

"Herkes güneydin!" Monica sabahın 9'u için fazla coşkulu bir şekilde cıvıldıyor. "İlk takım kurma egzersizimize hoş geldiniz."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın, bunun için çok fazla akşamdan kalmayım," diye homurdanan Jarron bir sandalyeye yığıldı.

Beau gözlerini devirirken "Hafif sıkletler," diye homurdanıyor.

Kapının yanında durup kaçıp kaçamayacağımı düşünüyorum. Konferans odası düne göre daha küçük geliyor, özellikle de Austen iki sandalyeye yayılmış ve Lyle masanın üzerine yüzüstü yatmışken.

"Şaka yapıyorum." Monica ellerini çırpıyor. "Eğlenceli küçük bir egzersizle başlayacağız."

"Cam yemeyi tercih ederim," diye mırıldanıyor Austen.

"Neydi o?" Gülümsemesi hiç .

"O dedi o yapamam Bekle." Beau çevirir,
ateş etmek Ben özür dileyen bir bakış.

Monica bir yığın kart çıkarır. "Kendimizle ilgili üç şey paylaşacağız. İki gerçek ve bir yalan."

"Benim bir tane var," diye ayağa kalktı Jarron. "Bunun aptalca olduğunu düşünüyorum, başka bir yerde olmayı tercih ederim ve açıcımıza saygı duyuyorum."

Yanaklarım yanıyor. "Bu çok kolay. Yalan olan, bunun aptalca olduğunu düşünmen, çünkü kesinlikle öyle olduğunu bilen bir çocuk gibi davranıyorsun."

Lyle'in kafası masadan kalktı. "Oh şak."

"Benim sıram," Lyle daha dik oturuyor. "Bir keresinde bütün bir pizzayı beş dakikadan kısa bir sürede yemiştım, kışımnda annemin yüzünün dövmesi var ve bence Quinn'in serçe parmağında tanıdığım çoğu insandan daha fazla yetenek var."

"Pizza olayı yalan olmalı," diyorum, havayı yumuşatma çabası için minnettarım.

"Hayır. Bir kasaba fuarında kazandım." Sırıttıyor. "Dövme sahte haber ama."

Austen gözlerini devirir. "Kimse senin yeme alışkanlıklarını umursamıyor."

"Umurumda," diye araya giriyor Beau. "Quinn, peki ya sen? Senin hikayen ne?"

Ben cevap veremedim Jarron araya girdi. "Dur tahmin edeyim - baba sorunları seni Nashville'e sürükledi, bir defter dolusu ayrılık şarkın var ve aslında bu turneye ait olduğunu düşünüyorsun."

Ellerim masanın altında yumruk oldu. "Her açıdan yanlış, kovboy. Nashville'e geldim çünkü burada olmak için yeterince iyiyim. Gerçek hayat hakkında yazıyorum, sadece ayrılıklar hakkında değil. Ve babamla tek sorunum tıpkı senin gibi konuşması - herkesten daha iyi bildiğini sanması."

"Yeter!" Monica elini masaya vurur. "Jarron, bu tavrına bir son ver artık. Quinn dün gece kendini kanıtladı ve eğer profesyonel olamıyorsan-"

"Profesyonel mi?" Austen atladı. "Quinn Youtube'da dört yüz takipçin var, ben olsam zor-"

"Fark etmez," diye ayağa kalkıyorum, sandalyem yere sürtünüyor. "Hoşuna gitse de gitmese de artık buradayım. Ve yerimi hak ettim."

"biriyle yatarak mı?" Jarron alay ediyor.

Oda sessizliğe gömüldü. Masaya doğru eğildiğimde kanım kaynıyor. "Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum. Ben senin gibi nabızı atan her şeyi becermeye çalışmıyorum..."

"Oookay, hadi farklı bir şey deneyelim," diye araya giriyor Monica, Jarron'la benim arama girerek. "Stüdyo. Şimdi. Hepiniz."

Monica'yı stüdyoya giden koridorda takip ederken odadaki gerilim bıçakla kesilebilir. Topuklarım cilalı zemine vuruyor, her adım öfkemi körüklüyor. Jarron'un suçlamaları hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"Ne yani, Barney'deki 'I love you, you love me' şarkısını mı söyleyeceğiz?" Beau'nun derin sesi sessizliği bozuyor. "Çünkü ben

Hepinizi uyarmalıyım, sadece nakaratı biliyorum."

Durduramadan bir homurtu kaçıyor ağzımdan. Lyle melodiyi mırıldanmaya başlıyor ve Monica'nın omuzları bile bir parça gevşiyor.

"Seni hep Teletubbies hayranı olarak düşünmüştüm," diyorum Beau'ya dönüp bakarak.

Beyzbol düzeltiyor, sakalının altında hafif bir gülümseme saklı. "Hayır, o şeyler bana kâbuslar gördürdü. Gerçi şu anda Monica'nın takım kurma egzersizlerinden daha az korkutucu olabilirler."

"Seni duyabiliyorum," diye sesleniyor Monica omzunun üzerinden. "Amaç da buydu zaten," diyor Beau bana göz kırparak.

Jarron ikimizi de iterek geçti. "Eğer anaokulu toplantısını bitirdiysek, bazılarımızın yapacak gerçek işleri var."

"Evet, akşamdan kalmalığı tedavi etmek gibi," diye mırıldanıyor Lyle, hala nefesinin altında Barney şarkısını mırıldanıyor.

"Planınız nedir, korkusuz lider?" Austen ellerini saçlarında gezdirerek soruyor.

"Şarkı söylemek. Birlikte." Monica'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Quinn, 'Midnight in Memphis' şarkısında Jarron'la uyum sağlayacaksın."

"Bu bizim en büyük vurgunumuz," diye itiraz ediyor Jarron. "Onun haberi bile yok-" Açılış mırıldanarak sözünü kestim. Çenesi geriliyor.

"Aslında," diyorum, bir tabureye gitarımla yerleşiyorum, "Ben

birkaç kez coverladım. Gerçi genellikle sol yerine la minörde çalıyorum."

"Anahtarı değiştirmiyoruz," diye tersliyor Jarron.

"Bana uyar." Sol akorunu tıngırdatıyorum. "Orijinal anahtar."

İlk deneme acı vericiydi. Jarron kasıtlı olarak tempoyu hızlandırıyor, zamanlamamı bozuyor. Ben yetişiyorum ama Austen'in ahengi tamamen uyumsuz.

"Dur, dur," diye ellerini sallıyor Monica. "Jarron, onu kaybetmeye çalışmaktan vazgeç. Yine."

İkinci denemede Jarron'la nota nota eşleşiyorum ama o benim dizemi erken kesiyor.

"Bu çok saçma," diyerek gitar penasını yere atıyor. "Her şeyi mahvediyor."

"Seni takip ediyorum," diye karşılık veriyorum. "Belki sabote etmeye çalışmayı bırakırsan-"

"Gerçekten nasıl yapıldığını görmek ister misin?" Gitarını kapıyor. "Beau, Austen, hadi ona gösterelim."

Şarkıya son sürat başlıyorlar, Jarron'un sesi duygusal olmaktan ziyade agresif. Arkama yaslanıp sanki stüdyoyu ateşe vermeye çalışıyorlarmış gibi şarkıyı yakıp yıkmalarını izliyorum.

"Şimdi mutlu musun?" Jarron bitirdiklerinde sorar.

"Bu korkunçtu," der Monica kesin bir ifadeyle. "Bir aşk şarkısını savaş ilanına dönüştürdün."

"Beau, aşta ve savaşta her şey mübahtır sözünün geçtiği kitap da ne?" Austen ona doğru bağırır.

Monica kollarını kavuşturur, bakışları stüdyoyu tarar. "Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence dört yetişkin erkeğin gitarlı bir kadın tarafından bu kadar tehdit edilmiş hissetmesi oldukça üzücü."

"Tehdit altında değiliz," diye alay ediyor Jarron ama parmakları gitarının askısını karıştırıyor.

"Gerçekten mi?" Monica bir kaşını kaldırır. "Çünkü benim durduğum yerden, en sevdikleri kum havuzu işgal edilmiş bir grup bölgeci kediler gibi davranıyorsunuz."

Austen duvara yaslanır. "Sadece istemiyoruz-" "Ortaya çıkmak mı?" Gitarımı toplarken araya giriyorum. "Dinle beni-" Jarron başlar ama Monica onun sözünü keser.

"Hayır, sen dinle. Quinn, tatlım?" Bilmiş bir gülümsemeyle bana döndü. "Şunu unutma, nefret edenler senin en büyük motivasyon kaynağın. Peki ya şimdi?" Jarron ve Austen'a dikkatle bakıyor. "Bir sürü motivasyon kaynağınız var."

Jarron, "Bu saçmalık," diye mırıldanarak stüdyodan hışımla çıkar.

Austen da onu takip ediyor ama bana son bir bakış fırlatmadan önce değil. Beau kapının yanında oyalanıyor, bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama Jarron'un keskin "Gidelim!" sözü onu grup arkadaşlarının peşinden sürüklüyor.

Lyle yanımda duraklıyor. "Ne olursa olsun, senin versiyonun daha iyiydi."

"Teşekkürler," diyorum gitar omuzlayarak. "Yine sanırım kendime güçlü düşmanlar edindim."

"Hayır," diye sırtıyor Lyle. "Sadece güçlü bir şekilde zedelenmiş bazı egolar."

Monica'nın sözleri kafamda yankılanırken onların gidişini izliyorum. Nefret edenler benim en büyük motivasyon kaynağım. Bu durumda Noel'e kadar durdurulamaz olmalıyım.

LYLE

F Davulların arkasındaki yerimden Quinn'in sahnedeki sihrini mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Gitarını tıngırdatırken sesi saf ve güçlü bir şekilde arenaya yayılıyor. Kalabalık performansını kaydeden düzinelerce telefon görüyorum.

Austen kanatlardan, kollarını kavuşturmuş bir halde, "Bu işte gerçekten de iyiye gidiyor, lanet olsun," diye mırıldanıyor.

"O her zaman iyiydi," diyorum bagetlerimi ayarlarken. "Sadece bunu kabul etmek istemiyordun."

Ön sıraya yakın bir grup genç kız Quinn'in nakaratına eşlik ederek sallanıyor. Önceki gösterilerden sonra şarkılarına bakmış olmalılar.

"Şuna bak," diye dikkatle izleyen Beau'yu dürtüyorum. "Bu kızlar şimdiden tüm kelimeleri biliyor."

Quinn setini tüm sahneyi aydınlatan bir gülümsemeyle bitiriyor. Alkışlar samimi ve ilk birkaç gösterisindeki garip kibar alkışlardan daha uzun sürüyor.

"Teşekkürler Boise!" diye sesleniyor ve kalabalık daha yüksek sesle alkışlıyor. Sahne arkasına doğru yürürken onu hızla gözlerini silerken yakalıyorum.

"İyi misin, bülbül?" diye sordum.

"Evet, ben sadece..." Sahneye doğru işaret ediyor. "Onların şarkı söylediğini gördün mü? Benim şarkıma?"

"Gözden kaçırmak zor. Oldukça iyi bir takipçi kitlesi oluşturuyorsunuz."

Jarron yanımızdan geçip gidiyor. "Kafana takma. Bizim için buradalar."

O gittikten sonra "Aldırma ona," diyorum. "sadece bir grup kızın posterinde onun yerine senin yüzün olduğu için kızgın."

Quinn güler, omuzları gevşer. "Bunu gördüm. İlk kez biri benim için bir işaret yapıyor."

"Sonuncusu olmayacak," diyorum omzunu sıkarak. "Buna alışsan iyi olur, bülbul. Bu sadece başlangıç."

Buluşma ve selamlaşma için üstünü değiştirmeye gidiyor ve Beau'yu onun gidişini izlerken yakalıyorum, gözlerinde ilk günden beri sahip olduğu o yumuşak bakış.

Diğerleri eşyalarını toplarken Quinn'i otel çıkışına doğru giderken yakalıyorum. İnek desenli İspanyol paça pantolonu ve oyuncak bebek gözden kaçırmak çok zor.

"Hey Ötücü kuş, sen geliyor içinBu Lotus bu gece?" I sırt çantamı omuzlayarak soruyorum.

Başını sallıyor, kumral saçları yüzüne dökülüyor. "Teşekkürler, ama hoş karşılanmadığım bir yerde kalmak istemiyorum."

"Hoş karşılanmadığınızı kim söyledi?"

"Gel üzerinde, Lyle." O ayarlar onu gitar dava Kayış. "Harika ikizler benim hakkımda ne

düşündüklerini açıkça belirttiler."

"Jarron ve Austen?" Elimi umursamazca sallıyorum. "Boş ver onları. Bak, benim artı birim olarak gel. Grup randevum." Kaşları havaya kalktı. "Şimdi neyin?"

"Grup randevum. Bu bir şey." Öyle bir şey değil ama bunu bilmesine gerek yok. "Saat 10'da Lotus'un önünde buluşalım. O pisliklere senin de herkes kadar buraya ait olduğunu göstereceğiz."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Peki ya bana bok atarlarsa?"

"O zaman onlara soloları sırasında tempoyu kimin kontrol ettiğini hatırlatacağım." Bagetlerimi bacağıma vuruyorum. "Ee? Ne diyorsun?"

Bir an düşünür, sonra başını sallar. "Peki, tamam. Ama pislik gibi davranmaya başlarsa kalmam."

"Adil Yeterince. On Saat Keskin, Ötücü kuş. Yapma. ayrılmak beni asıyor."

"Yapmayacağım." Kapıya doğru yönelir, sonra geri döner. "Hey Lyle?

Bana iyi davrandığın için teşekkürler."

"İyi davranmıyorum. Akıllı davranıyorum. Bu gruptan biri yeteneği gördüğünde fark etmeli."

Saatimi kontrol ederken Lotus'un neon tabelası kaldırım boyunca mor renkte kanıyor. Tam onda. Bir Uber yanaşıyor ve Quinn siyah, uzun kollu bir bluz ve her kıvrımı saran yüksek belli bir kot pantolonla dışarı çıkıyor. Kumral saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor ve her zamanki minimal makyajını, içindeki elayı ortaya çıkaran dumanlı gözlerle değiştirmiş.

"Kahretsin, bülbül. Güzel temizliyorsun."

"Teşekkürler." Üstünü çekiyor. "Bu çok mu fazla? Kıyafet kurallarının ne olduğundan emin değildim."

"Bu mükemmel. , donmadan önce içeri girelim."

Biz içeri girerken bas sesleri duvarları gümbürdetiyor. Quinn'in gözleri dans pistine dolmuş kalabalığı görünce açılıyor.

"Bir içki ister misin?" Onu bara doğru yönlendirerek sordum. "Tanrım evet. Tekilalı herhangi bir şey."

İçkilerimizi sipariş ediyorum ve bara yaslanıyorum. "Şükran Günü için planın nedir? Aileni görmek için eve mi gidiyorsun?"

Gülümsemesi hafifçe geriliyor. "Evet, geri dönüyorum. Büyük bir aile yemeği, nasıl olduğunu bilirsin."

Sesindeki bir şey doğru gelmiyor. Belki de gözlerimle tam olarak buluşamaması ya da parmaklarının bardağıyla kıpırdanıp durmasıdır.

Daha fazla zorlayamadan Jarron ve Austen'in her zamanki hayranlarıyla birlikte içeri girdiklerini görüyorum. Quinn de fark ediyor ve içkisinin kalanını yudumluyor.

"Bir tur daha?" Teklif ediyorum ama tatil planları konusunda bana dürüst davranmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Quinn ve ben ritmimizi bulurken dans pisti enerjiyle titreşiyor. Aslında iyi bir dansçı, çoğu insanın yaptığı o garip karışık hareket yerine ritme göre doğal bir şekilde hareket ediyor. Üçüncü şarkımızdan sonra gülmeye başladı, gerçekten gülüyordu ve tura katıldığımdan beri onu ilk kez gerçekten gevşerken gördüğümü fark ettim.

"Hiç de fena değilsin Kennedy," diye bağırıyor müziğin içinden.

"Şaşırmış gibisin. Davulcuların hiç hareketleri olmadığını mı sanıyordun?" "Sadece bir kitin arkasında otururken ritim tutabildiğini düşünmüştüm."

Bir garson dikkatimi çekmek için el sallayıp VIP bölümünü işaret ediyor. Beau orada, onlara katılmamızı işaret ediyor.

"Görünüşe göre havalı çocukların masasına çağırıyoruz," diyorum. Quinn'in gülümsemesi kararır. "Belki de dışarı çıkmalıyım."

"Hayır. Sen benim grup arkadaşısın, unuttun mu? Ben nereye , sen de oraya gidersin."

Kalabalığın arasından kadife ipe doğru ilerliyoruz. Fedai beni tanıdı ve geçmemize izin verdi. Jarron çoktan deri koltuklardan birine yayılmış, iki kadın onun her sözüne asılıyor. Austen barda, barmenle sohbet ediyor.

"Vay, vay," diyor Jarron biz yaklaşırken. "Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş."

Quinn kaskatı kesiliyor, ama o cevap vermeden önce Beau yer açmak için yana kayıyor. "Otursana. Daha yeni şişe sipariş ettik."

"Teşekkürler," diyor Quinn, sanki hızlıca kaçması gerekecekmiş gibi kanepenin kenarına tüneyerek.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyor Austen, elinde içkilerle dönerken. "Evde eski sevgilin hakkında hüznü şarkılar falan yazıyorsundur diye düşündüm."

"Hayır," diye yanıtlıyor Quinn, Beau'dan bir bardak alarak. "Onları duş için saklıyorum. Akustiği daha iyi."

Austen'ın ağzını çekiştiren hafif gülümsemeyi o saklayamadan yakalıyorum. Belki de bu aptallar için hâlâ umut vardır.

Jarron'un solundaki sarışın - sprey bronzluğu neredeyse deri koltuğa uyuyor - öne doğru eğiliyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Demek açılış gösterisi sensin? Senin daha güzel olacağını düşünmüştüm."

Quinn içkisinden bir yudum alarak, "Ben de senin daha orijinal olacağını düşünmüştüm," diye cevap veriyor.

Başka bir kız, bu Austen'in omuzlarına sarılmış, saçlarını döndürüyor. "Bu gece setinizi izledim. Altı yaşındaki yeğenim daha iyi gitar çalıyor."

"Öyle mi?" Ben araya giriyorum. "Belki de gerçek müzisyenlerle vakit kaybetmek yerine onunla sözleşme imzalamalıyız."

Jarron öldürücü bakışlarımla karşılaşınca kıkırdıyor. ", Lyle. Sadece eğleniyoruz."

"Hayır, hıyarlık ediyorsunuz." Bardağımı gereğinden sert bir şekilde yere bıraktım. "Quinn artık grubun bir parçası."

"Grubun bir parçası mı?" Bronz tenli sarışın alay ediyor. "Lütfen. O sadece senin kuyruğuna takılıyor."

Quinn ayağa kalkar, kot pantolonunu düzeltir. "İçkiler için teşekkürler ama gitmeliyim. Toplanmam gereken şeyler var."

"Şimdiden kaçıyor musun?" Austen arkasından sesleniyor. "Bundan daha dayanıklı olduğunu."

Onu takip etmek için ayağa kalktım ama geri dönüp onlarla yüzleştım. "Biliyor musunuz? Haklısınız. Yeterince sert değil. Bu bok için fazla iyi. Siz ikiniz hayran toplamakla meşgulken, o sıfırdan bir kariyer inşa ediyordu. Baba parası yok, aile bağlantıları yok. Sadece yetenek ve cesaret."

"Lyle-" Beau başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Hayır. Ona kendilerinden aşağı biriymiş gibi davranmalarını izlemekten bıktım. O buradaki yerini hak etti ve eğer bunu göremiyorsanız, belki de buraya ait olmayan sizlersiniz."

Bu ikisini de susturur. Yemin ederim onları seviyorum ama bazen çok kendini beğenmiş .

Quinn'e dışarıda yetiştim, çoktan bir Uber çağırmıştı. Gözleri parlak ama kuru.

"Bunu yapmak zorunda değildin,"

diyor. "Evet, . Aile böyle yapar."

Bana sertçe baktı. "Biz aile değiliz."

"Henüz değil. Ama bazı insanlar kafalarını kışlarından çıkarırsa olabiliriz."

Uber'i yanaşıyor ve kapıyı açıyor. "Teşekkürler, Lyle. Her şey için."

"Ne zaman istersen, bülbül. Yarın provada görüşür müyüz?"

Arabaya binmeden önce küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Telefonumu çıkarıp Uber uygulamasını açıyorum, The Lotus'un neonları ekranıma mor gölgeler düşürüyor. Dangalakların geçit töreninin devam etmesini izlemek için burada kalmamın imkanı yok.

BEAU

T Kanepeye yayılıp bas gitarımı tıngırdatırken tur otobüsümüzün içinden hindi ve tüm malzemelerin kokusu yayılıyor. Dışarıda, kasım rüzgârı pencerelere çarparak bir garip bir şekilde rahatlatıcı beyaz gürültü.

"Hey, Lyle," diye sesleniyorum, basımı bir kenara bırakarak. "Quinn Hindi Günü için ne yapıyor?"

Lyle telefonundan başını kaldırıp sandalyeye yayılıyor. "Eve gittiğini söyledi. Neden?"

Gözlerim camdan otoparka doğru kayıyor. İşte o zaman onu görüyorum - arka tamponu ezik, yan aynasını koli bandı tutuyormuş gibi görünen eski püskü Honda Civic. Onu her mekanda içinden çıkarken gördüğüm aynı araba.

"Bu çok garip." Kaşlarımı çatarak sakalımı kaşıdım. "Arabası hâlâ otoparkta."

"Ne?" Lyle pencerenin önünde bana katılıyor ve yüzünü cama dayıyor. "Kahretsin, haklısın."

"Sana eve gideceğini mi söyledi?"

"Evet, ama..." Lyle tıraşlı kafasını ovuşturuyor. "Planlarını sorduğumda biraz tuhaflaştı. Gözlerimin içine bakmadı."

Dışarıda rüzgâr hızlanıyor, arabasındaki gevşek aynayı sallıyor. Hepimiz kutlama yaparken onun o otel odasında tek başına oturduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Adamım." Başımı salladım. "Bu doğru değil."

"Doğru olmayan ne?" Lyle soruyor ama yüz ifadesinden zaten bildiği anlaşılıyor.

"Onun harcama Şükran Günü Yalnız. Özellikle de sonra birinci ve ikinci sikkafalının ona nasıl davrandığını."

"Benim mü düşünüyorsun?"

Ceketime uzanmaya başladım bile. "Tabağını hazırla."

OTEL LOBİSİNİN çok parlak floresan ışıkları, resepsiyona yaklaşırken gözlerimi kısma neden oluyor. Mükemmel manikürlü tırnakları olan bir sarışın bilgisayarına dokunuyor, boğazımı temizlediğimde pratik bir çekicilikle yukarı bakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Gözleri tanıyarak genişledi.

"Evet, Quinn Dupree'nin oda numarasını arıyorum."

Öne doğru eğilip kirpiklerini kırıştırıyor. "Misafir bilgilerini vermemem gerekiyor..."

"Lütfen?" Şapkamı düzeltiyorum, ilgiden rahatsız oluyorum. "O bizim turumuzun bir parçası. Sadece tatil için iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Şey..." Kelimeyi uzatıyor. "Madem bu kadar nazikçe sordun. 412 numaralı oda."

"Teşekkürler." Bana numarasını vermeye çalışmadan önce asansöre doğru dönüyorum.

Dördüncü kattaki koridor her iki yöne doğru uzanıyor, pirinç numaraları olan aynı kapılar uzaklara doğru ilerliyor. Numaraları sayarak aşağı inerken botlarım yıpranmış halıya batıyor.

410... 411... 412.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama içeriden gelen sesle duraksıyorum. Kulaklarıma boğuk bir hıçkırık takılıyor, ardından titrek bir nefes geliyor. Kapıdan, gözyaşlarıyla kalınlaşmış sesini duyabiliyorum.

Elim kapının yanında, geri çekilmek arasında gidip geliyor. Ağlama sesi göğsümü ağrıtıyor.

Sonunda parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum ve ağlama sesi aniden kesiliyor. İçeriden sürtünme sesleri geliyor, ardından ayak sesleri.

Kapı çatırdayarak açılıyor ve Quinn maskara lekeli yanakları ve kırmızı çerçeveli gözleriyle ortaya çıkıyor. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve üzerinde büyük boy bir Nashville turist tişörtü var.

"Beau?" Gözlerini ovuşturuyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Arabanı otoparkta gördüm. Şükran Günü için eve gideceğini sanıyordum?"

"Ah. ." Titrek bir kahkaha attı. "Planlar değişti." "İçeri gelebilir miyim?" Tamamen reddetmesini bekleyerek soruyorum. "Tabii, sanırım..." diyor uysalca.

Odası sıkışık, kıyafetleri yatağın üzerine dağılmış ve masanın üzerinde açık bir defter var. Televizyonda sessizde bir Hallmark filmi oynuyor.

"Dağınıklık için özür dilerim." Yatağın altındaki bir çift botu tekmeliyor. "Misafir beklemiyordum."

"Neden Lyle'a eve gideceğini söyledin?"

Yatağın kenarına çökmüş, kolundaki gevşek bir ipliği karıştırıyor. "Gerçeği açıklamaktan daha kolay sanırım. Ailem..." Başını iki yana sallıyor. "Müziğin kariyer değil, hobi olduğunu düşünüyorlar diyelim."

"Neden ağlıyorsun?"

"Çoğunlukla." Pencereye doğru işaret ediyor. "Zaten beni orada istemezlerdi." Taze gözyaşlarını siliyor. "Son konuştuğumuzda babam Nashville'de boş hayaller peşinde koşarak hayatımı heba ettiğimi söyledi."

Onun gözyaşlarını tutmaya çalışmasını izlerken kalbim sıkışıyor. Arkasındaki televizyon sessizce titriyor, hindi yemeği etrafında toplanan mutlu bir aileyi gösteriyor. Bu tezat, tüm bu durumu daha da iç burkucu hale getiriyor.

"Ailen için üzgünüm." Ağırılığımı değiştiriyorum, onun böyle incindiğini görmekten rahatsız oluyorum. "Bu... bu gerçekten zor."

Omuz silkiyor ama omuzlarının nasıl titrediğini fark ediyorum.

"Neyse o öyle."

"Hayır, değil." istediğimden daha sert çıktı.

"Bak, ilk gece şarkı söylediğini duydum. O zamandan beri her gece dinledim. Sende özel bir şey var Quinn. Öğretilenemeyen ham ve gerçek bir şey."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Bunu sadece nazik olmak için söylüyorsun."

"Beni ne zaman sadece bir şeyler söylerken tanıdın?" Küçük bir tebessüm ediyorum. "Ben sessiz olanım, hatırladın mı?"

Bu onun sulu bir kahkaha atmasına neden oluyor.

"Yine de ciddiym." Şapkamı çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sesin... İnsanlara bir şeyler hissettirmenin bir yolu var."

Unuttuklarını düşündükleri şeyleri hatırlamalarını sağlamak. Bu bir hediye."

Koluyla gözlerini siliyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Şapkamı tekrar başıma yerleştiriyorum. "Ve eğer teselli olacaksa... Ben sana inanıyorum. Lyle da öyle. Jarron ve Austen bile sana inanmaya başladılar ama bunu kabul etmektense cam yemeyi tercih ediyorlar."

"Teşekkür ederim." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "... bunun anlamı çok büyük."

Ağırlığımı değiştirip şapkamı düzeltiyorum. "Bizimle yemeğe ."

Quinn gözlerini kırıştırıyor, maskara bulaşmış gözleri açılıyor.

"Ne?"

"Otobüste. Küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyeceğimiz var." Kapıya doğru işaret ediyorum. "Şükran Günü'nde kimse yalnız kalmamalı."

"Bilmiyorum..." Kolunu çekiştiriyor. "Jarron ve Austen-"

"Kıçımı öpebilirsin." Kelimeler amaçlanandan daha keskin çıktı. "Üzgünüm ama yemeğe kimi davet edeceğime onlar karar veremez."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Emin misin?"

"Olumlu. Ayrıca, Lyle size bir tabak hazırladı bile."

Sweatshirt'üne bir göz atıyor. "Akşam yemeği için giyinmiş sayılmam."

"İyi görünüyorsun." Endişesini geçiştirdim. "Jarron muhtemelen dün gece bayıldığı tişörtü giyiyordur."

Bu onu gerçekten güldürüyor. "Tamam, bırak da yüzümü yıkayayım."

O tuvalette kaybolurken ben Lyle'a mesaj atıyorum: Onu aşağı indiriyorum. Kuzenlere uslu durmalarını söyle yoksa bagetleri rahatsız edici bir yere sokarım.

Cevap çabuk geldi: Onları çoktan tehdit ettim. İyi davranıyorlar. Şimdilik.

Quinn çıkıyor, yüzü taze ve saçları düzgünce arkaya toplanmış. Oda anahtarını ve telefonunu alır, sonra duraklar. "Teşekkür ederim, Beau. Gerçekten."

"Lafı bile olmaz." Kapıyı açık tutuyorum. "Şimdi gel, Lyle tatlı patates güvecinin hepsini stresle yemeden önce."

Beni dışarı kadar takip ediyor ve omuzlarının eskisi kadar çökük olmadığını fark ediyorum. Belki de bu tatil o kadar da kötü geçmeyecek.

QUINN

T Beau'nun yüksek gövdesini otopark boyunca takip ederken soğuk Idaho havası kazağımı ısıyor. Tur otobüsü ileride beliriyor, tentesinin etrafına dizilmiş peri ışıkları sıcak bir hava yaratıyor. kararan gökyüzüne karşı parlıyor. Açık kapıdan yayılan hindi kokusu midemi bulandırıyor.

"Bakın kimi buldum," diye sesleniyor Beau, başını eğip otobüse girerken.

"Quinn!" Lyle yanıma geliyor ve beni ayağa kaldıran bir sarılmayla sarıyor. "Eve gitmeyeceğini biliyordum. , bir orduyu doyuracak kadar yemeğimiz var."

"Ya da sadece Beau," diye şaka yapıyorum ve yanımdaki nazik devden derin bir kıkırdama alıyorum.

"Benim boyumdaki bir adamın beslenmeye ihtiyacı vardır."

Otobüsün deri koltuklarına yayılmış Jarron ve Austen'ı gördüğümde gülümsemem azalıyor. Tanımadığım iki kadın neredeyse kucaklarına oturmuş, tatil ortamına rağmen göz kamaştırıyorlar.

"Harika. Prenses varlığıyla bizi şereflendirmeye karar verdi," diyor Jarron ve kolunu sarışının beline doluyor.

Austen parmaklarını saçlarında gezdiriyor, benden başka her yere bakıyor. "Annem ve babam Şükran Günü için Maldivler'de tatil mi yapıyor?"

"Çocuklar," diye uyarıyor Lyle beni mutfak tezgahının üzerine kurulmuş derme çatma büfeye doğru yönlendirirken. "Bugün Şükran Günü."

"Evet, burada hepimiz vermekten yanayız." Jarron'un kucığındaki sarışın onun alaycı tonuna kıkırdıyor. "Bu gece ilerleyen saatlerde Daisy'ye bir şeyler vereceğim."

Jarron'un söylediğı saçmalıklar karşısında gözlerimi devirmeyi bıraktım. Böyle takılıp kalmalarından korkuyorum.

Gruptakiler "burunlarını pudralamak" için müsaade isteyip bizi hindi ve diğer yiyeceklerle dolu tabaklarımızla baş başa bırakıyorlar. Tabagının yarısını çoktan bitirmiş olan Lyle'ın yanındaki kanepeye yerleştim.

"Annem bizi kâğıt tabaklarda yemek yerken görse beni öldürür," diyor Beau, karşımdaki koltuğa çökerek.

"Arka bahçemde hindi kızartmaya çalıştığımız yıldan daha iyi," diyor Lyle lokmalar arasında. "Neredeyse bütün mahalleyi yakıyorduk."

"Cheryl Teyze'nin bizi on dört yaşında gizlice bira içerken yakaladığı zamanı hatırlıyor musun?" Austen, Jarron'a her zamanki sırtışını kıran samimi bir gülümsemeye soruyor.

"Bize tüm ahır dış fırçalarıyla temizletti," diye gülüyor Jarron, başını sallayarak. "Peki ya sen Prenses? İyi bir Şükran Günü felaketiniz var mı?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Şey... annem yemek yaparken babam futbol izlemekte hep ısrar ederdi. Bir yıl o kadar sinirlendi ki kumandayı pencereden dışarı fırlattı."

"Kırıldı mı?" Lyle soruyor.

"Hayır. Bir yaprak yığınının içine düşmüş. Babam onu bulmak için tüm bahçeyi tırmıklamak zorunda kaldı."

Beau plastik bardağını kaldırıyor. "Pekâlâ, bu yıl herkes ne için şükrediyor? Ben başlayayım - kız kardeşimin geçen ay nihayet bebeğı olduğu için şükrediyorum. Beni amca yaptı."

Austen sırtarak, "Babalık testi negatif çıktığı için minnettarım," diyor.

"Şunun için minnettarım..." Duraklıyorum, sesim yumuşuyor. "Bu fırsat için. En sıcak karşılamayı görmemiş olsam bile burada olduğum için."

Jarron koltuğunda kayıyor, birden patates püresiyle ilgilenmeye başlıyor. Austen bir elini saçlarında gezdiriyor, rahatsız olduğunda yaptığını fark ettiğim bir alışkanlık.

"Böyle yetenekli bir açılışçı bulduğumuz için minnettarım," diyor Lyle omzuma omzuyla vurarak. "Bazı insanlar ilk başta bunu göremeyecek kadar inatçı olsalar bile."

Kağıt tabaklar temizlendikten ve yemekler pakatlandıktan sonra, Lyle kırmızı Solo bardakları sehpanın her iki ucuna üçgenler halinde yerleştirmeye başlıyor. Kafam zaten iki biranın etkisinde, ama Beau gözüme çarpıp yanındaki boşluğu okşayınca ne olacak ki diye düşünüyorum.

"Takımlar mı?" Lyle bardaklara bira doldururken soruyor.

"Ben ve Quinn," diyor Beau daha kimse konuşmadan. "Bu şehirli çocuklara taşrada bu işi nasıl yaptığımızı gösterme zamanı."

"Lütfen." Jarron gözlerini deviriyor. "Austen ve ben üç yıl üst üste Pike evinin bira pong şampiyonuyduk."

"Frat boys," diye mırıldanıyorum ve Beau .

İlk birkaç raunt yakın geçti ama Beau ve ben ritmimizi bulduk. Onun sabit eli benim çılgın atışlarımı telafi ediyor ve kısa sürede üç fincan farkla öne geçiyoruz.

"Acemi şanssı," diye homurdanıyor Austen, ellerini bu gece yüzüncü kez saçlarında gezdirirken.

Bir atış daha yapıyorum, top tatmin edici bir sıçrama yapıyor. "Ya da belki siz üniversitede zirve yaptınız."

"Dikkat et," Jarron bir sonraki atışını kaçırırken çenesi geriliyor. "En azından yerimi hak ettim. Çaresiz bir şirketin acıma kontratına bel bağlamak zorunda kalmadım."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Çok hızlı ayağa kalktığım için bira şıpırdıyor.

Jarron'un dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şükran Günü'nde gidecek daha iyi bir yerin olmaması güzel olmalı. Kendi ailen bile yemek masalarında şarkı söylediğini duymak istemiyor."

Kelimeler fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Gözyaşlarım dökülmek üzereyken boğazım düğümleniyor. Midemdeki bira ekşiyor.

"Jarron," diye uyarıyor Beau, derin sesi daha önce duymadığım bir keskinlik taşıyor.

"Ne?"

Ellerim titreyerek fincanımı yere bıraktım. Ucuz plastik tutuşumun altında buruşuyor.

"Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Sesim çatlıyor. "Ya da benim hakkımda."

"Yeterince biliyorum." Jarron ayağa kalktı, bira pong masasının üzerinde yükseldi. "Sen de Nashville'de başarılı olabileceğini düşünen bir başka özentisin. Fark şu ki, çoğu ne zaman bırakacağını bilir."

Gözyaşları sonunda dökülüyor. Beni ağlarken görmesinden nefret ederek öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum. Bir konuda haklı olmasından nefret ediyorum - Şükran Günü'nde yalnızım.

"Bu kadar yeter," diye tersliyor Lyle ama ben çoktan geri başlamıştım. "Yemek için teşekkürler," diye boğuk bir ses çıkarmayı başarıyorum. "Artık gitmeliyim." "Quinn," Beau koluma uzanıyor ama ben onu atlatıyorum.

Kapıya doğru tökezlerken oda hafifçe dönüyor. Botum basamağa takılıyor ve kendimi kaldırımda zorlukla yakalayarak soğuk gece havasına yuvarlanıyorum. Çakıllar avuç içlerimi ısıtıyor.

"Quinn, bekle." Ağır ayak sesleri beni takip ediyor. Beau'nun devasa gövdesi, kalkmama yardım etmek için uzanırken peri ışıklarını engelliyor.

"Yapma." Hafifçe yalpalayarak kendimi ayağa kaldırıyorum. "Kimsenin yardımına ya da acımasına ihtiyacım yok."

"Bu öyle şey değil." Sesi yumuşak ve kararlı.

Kendimi sabitlemeye çalışırken park yerindeki çakıllar botlarımın altında çıtırdıyor. Düştüğüm için avuçlarım acıyor ve soğuk hava yüzümden akan gözyaşlarına yardımcı olmuyor.

"Hepsi acı ve kızgın, Quinn." Beau'nun derin sesi uzaktaki trafik sesini bastırıyor. "Jarron... sert davranıyor ama tatiller onun için zor geçiyor. Annesi onun her şeyiydi ve birkaç yıl önce vefat ettikten sonra herkesi kendinden uzaklaştırmaya başladı."

Kollarımı kendime sarıp yüzümü ona dönüyorum. Otobüsteki peri ışıkları onun endişeli ifadesine gölge düşürüyor.

"Bu ona şu hakkı vermez-"

"Hayır, değil," diye araya giriyor Beau. "Ama canı yanıyor. Austen aynı şekilde. Geçen Şükran Günü'nde Katie'ye evlenme teklif etmeyi planlıyordu. Sonra o lanet magazin gazeteleri onun bir hayranını hamile bıraktığına dair haberler yayınlamaya başladı."

"Ama görünüşe göre her gece farklı bir hayranıyla birlikte oluyor."

"Katie ile birlikteyken öyle değildi. O daha açıklayamadan Katie onu terk etti." Beau beyzbol şapkasını düzelterek iç geçiriyor. "Şimdi bu konuda şaka yapıyor çünkü onu ne kadar özlediğini itiraf etmekten daha az acı veriyor."

Öfkem biraz sönüyor ve yerini istenmeyen bir sempati duygusuna bırakıyor. "Yani ikisi de sadece..."

"Bozuk insanlar diğer bozuk insanlara pislik mi yapıyor?" Beau'nun dudakları hüzünlü bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Nashville'e hoş geldin, hayatım."

Gözlerimi siliyorum, makyajımdan geriye kalanları bulaştırıyorum. "Bu gece yalnız hisseden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Hayır. Sadece hepimiz saklamakta daha iyiyiz." Eliyle otobüsü işaret ediyor. "Bazılarımız bunu viski ve kadınların arkasına saklıyor, diğerlerimiz kötü şakaların ve daha kötü tavırların arkasına. Ama hepimiz bunu anlamaya çalışıyoruz."

Otel odasının anahtarı titreyen ellerimde sallanıyor. Beau kendi elleriyle onları sabitliyor ve kapıyı açmama yardım ediyor. Fanilas hâlâ omuzlarımdan sarkıyor, sedir ve ona özgü bir şeyin kokusunu taşıyor.

"Gitmelisin," diye mırıldanıyorum ama gömleğini geri vermek için hiçbir harekette bulunmuyorum. "Muhtemelen seni bekliyorlardır."

"Yaşayacaklar. Sen üzgünsün." Beni içeriye kadar takip etti, kapı çerçevesinin altına eğildi. "Ve sarhoşsun. En azından iyi olduğundan emin olmama izin ver."

"Ben iyiyim." Sözlerime ihanet eden yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Çok iyiyim. Rüneyi yaşıyorsun, değil mi?"

"Quinn..."

"Hayır, gerçekten. Tam da hayal ettiğim gibi." Küçük odayı adımlıyorum, çılgınca el kol hareketleri yapıyorum. "Ucuz otellerde yatmak, boktan bir araba, benim bir hiç olduğumu düşünen büyük bir grubun yardım çantası olmak."

"Dur." Beau kollarımı jestimin ortasında yakaladı. "Sen hayır kurumu değilsin."

"O zaman ben neyim?" Sesim çatlıyor. "Çünkü benim durduğum yerden bakınca, Nashville'de başarılı olabileceğini düşünen aptal bir kızım."

"Başaracaksın." Başparmakları gözyaşlarımı siliyor. "Sen cesursun. Ben olsam senin gibi her şeyi geride bırakmaya cesaret edemezdim."

"Bana çok faydası oldu."

"Buraya gel." Yatağa oturmam için bana rehberlik ediyor, şilte onun ağırlığıyla yanımda alçalıyor. "Bana şarkılarından bahset. Yazdıklarından."

"Özel bir şey değiller."

"Beni dene."

Çantamdan yıpranmış şarkı kitabımı çıkarıyorum, açmadan önce tereddüt ediyorum. "Bu... Bunu evden ayrıldığım gece yazdım."

Sayfaları düzeltirken kırışıyorlar. Bakmak için eğildiğinde Beau'nun omzu benimkine dayanıyor, sert ve sıcak. Melodiyi mırıldanmaya başlıyorum, yumuşak ve alçak sesle, alkolden gevşemiş dilime rağmen kelimelerin doğal bir şekilde akmasına izin veriyorum.

Bitirdiğimde "Bu çok güzel," diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Yer değiştiriyor, taze gözyaşları dökülürken beni kendine çekiyor. "Ve aksini söyleyen herkes aptaldır."

Rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, gece etrafımızda derinleşirken onun sabit varlığı bana demir atıyor.

JARRON

M Güneş ışığı tur otobüsünün camlarından içeri süzülürken başım bas davul gibi çarpıyor. Boş bira kutuları yere saçılmıştı ve sıcak bir beden bana yaslanmıştı. Gözlerimi kısıyorum, anlamaya çalışıyorum.

Dün geceyi akşamdan kalma sersemliğimle bir araya getirdim. Bir sarışın - Britney? Bethany? - yanımda usulca horluyor.

"Beau nerede?" Sesleniyorum, sesim sert çıkıyor. "Söyle ona, her zaman yaptığı akşamdan kalma smoothie'sini yapsın."

Lyle arka salonun kapısında beliriyor, çoktan giyinmiş ve sinir bozucu derecede neşeli görünüyor. "Günaydın, günüşiği. Yaşayanlar diyarına katılman ne güzel."

"Saçmalamayla kes. Nerede o?"

"Dün gece Quinn'e tam bir ahmak gibi davranmaya karar verdikten sonra, onun iyi olduğundan emin olmak için gitti. Odasında kaldı."

Hatıralar canlandı - bira pongu, Quinn'in gerçekten kendine hakim olması, benim... muhtemelen söylememem gereken bir şey söylemem. "O ne?"

"Kaldım. Quinn ile. Quinn'le." Lyle her kelimeyi bir çocukla konuşur gibi telaffuz ediyor. "Hani şu çöp gibi davrandığın yetenekli şarkıcı var ya?"

"Beau ne zamandan beri beyaz şövalyeyi oynuyor?" Ayağa kalkıp adı her neyse onun kolunu kenara itiyorum. Midem protesto edercesine kasılıyor.

"Şükran Günü yemeğinde asil bir pislik olmaya karar verdiğinden beri.

Bu arada gerçekten çok şık."

"Her neyse." Bir mide bulantısı dalgasıyla savaşarak bacaklarımı ranzanın kenarına doğru sallıyorum. "Bu işte başarılı olmak istiyorsa biraz sertleşmesi gerekiyor."

"Ya da belki bu kadar kendini beğenmiş olmayı bırakmalısın." Lyle bana bir şişe su fırlattı.

"Annen ona nasıl davrandığın konusunda gerçekten hayal kırıklığına uğrardı. Nezaketin özgür olduğu konusunda her zaman ne dediğini hatırlıyor musun?"

Lyle'in sözleri akşamdan kalmalıktan daha sert vurdu. Annemden bahsedince göğsüm sıkışıyor. Beni bundan daha iyi yetiştirmiş, zor durumda olan insanlara göz kulak olmamı öğretilmişti. Tıpkı babam gittikten sonra mücadele ettiği gibi.

"Kahretsin." Yüzümü ovuyorum, kirli sakallar avuçlarımda sertleşiyor. "Hangi odada?"

"412. Bu sefer eşeklik etmemeye çalış."

Ayağa kalkıyorum, başım dönüyor. Sarışın - Brandy'ydi o - yanımda kıpırdanıyor.

"Nereye gidiyorsun, bebeğim?" Sesi akşamdan kalmalığımın acısını çıkarıyor. "Yatağa geri dön."

"Halletmem gereken bir iş var." Kot pantolonumu çekiyorum, yerdeki kıyafet karmaşası arasında gömleğimi arıyorum.

"Ne tür bir iş bundan daha önemli olabilir ki?" Geriniyor, sahip olduğu küçük varlıkları göstermeye çalışıyor.

"Açıcımızla iyi geçinmeyi içeren türden." Gömleğimi yatağın altında buldum. "Kendin çıkabilirsin."

"Affedersiniz?" Ayağa kalkıyor, sanki aniden tevazu sahibi olmuş gibi çarşafı göğsüne bastırıyor. "Cidden o özentî için beni terk mi ediyorsun?"

"Bak şekerim." Bir elimi saçlarımda gezdirip aynadaki yansımamı yakalıyorum. Annemin gözleri bana bakıyor. "Bu bir aşk romanı değil. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk."

"Sen bir pisliksin, Jarron Haynes."

"Bana öyle söylendi." Telefonumu ve cüzdanımı aldım. "Çıkarken kapıyı kilitle."

Küfürleri beni kapıdan dışarı kadar takip etti. Yatak direğinde bir çentik daha, gelecek haftaya kadar unutacağım bir kız daha. Annem, ünlü ya da değil, kadınlara bu şekilde davrandığım için derimi yüzerdi. "Her insan saygıyı hak eder," derdi, "kendilerine saygı duymasalar bile.

Akşamdan kalma ve suçluluk duygusu, otelin asansörüne doğru ilerlerken midemi düğüm düğüm ediyor.

Yukarı çıkarken ne kadar çok viski ve kötü karar koktuğumu fark etmem için zamanım oluyor. Koridor sonsuza kadar uzuyor, botlarım ince halıda çok gürültülü. 412'de kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, sonra tereddüt ediyorum.

"Quinn?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. "Ben Jarron."

Kapı açılır ve Beau çerçeveyi doldurur, normalde arkadaş canlısı olan yüzü karanlık bir şeye dönüşmüştür. İnci çıtçıtli gömleği sanki içinde uyumuş gibi kırışmış.

"Ne halt istiyorsun?"

"Quinn'le bir dakika konuşmam gerek."

"Senin yüzünden bütün gece ağladı." Beau'nun parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Şu anda dişlerini boğazına geçirmemem için bana iyi bir neden söyle."

Başım zonkluyor. "Bak, sadece özür dilemek istiyorum." "Yeterince özür diledin."

"Hadi dostum. Beş dakika."

Duş kesilince banyodan buharlar yükseliyor. Beau önce omzunun üzerinden bakıyor, sonra da gözlerinde bir uyarıyla bana dönüyor. "O duşta. Sen bekleyebilirsin ama ben burada kalıyorum."

Duvara yaslanıyorum, aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzuyor. Banyonun kapısı açılıyor ve Quinn otel terleriyle, ıslak saçları omuzlarına damlayarak çıkıyor. Beni görünce donup kalıyor.

"Onun burada ne işi var?"

"Görünüşe göre özür diliyor," diyor Beau, gözlerini benden ayırmadan.

Boğazımı temizliyorum. "Dinle, dün gece hakkında... Sarhoştum ve bir pislik gibi davrandım. Bunu hak etmedin."

"Özrün bu mu?" Quinn kollarını kavuşturur. "İlk günden beri pisliğin tekisin."

"Evet, şey..." Elimini saçlarımdan arasında gezdiriyorum. "Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Sen... sen aslında oldukça iyisin. Hayranların seni seviyor gibi görünüyor." "Vay canına, büyük övgü." Sesi alaycı. "Hepsi bu mu?"

"Daha nazik olmaya çalışacağım, tamam mı? Şu anda elimdeki tek şey bu."

Quinn'in gözleri kısılır, yüzünde yorgunluk ve şüphecilik karışımı bir ifade belirir. "Gördüğüm zaman inanırım, Haynes. Geçmiş sicilin pek de parlak değil."

"Yeterince adil." Duvarı itiyorum, botlarım halıya . "Zaten eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur."

"Bunu senden duymak çok zengin." Kollarını kendi etrafında daha sıkı sarıyor. "Bana söylediğin onca lafı düşününce."

"Bak, biliyorum ben-"

"Tam bir ahmak mı?" Beau araya giriyor.

"Evet, o." Çenem sıkıştı. "Ama burada deniyorum."

Quinn başını sallıyor, nemli saçlarından su damlacıkları uçuşuyor.

"Daha sıkı dene."

Gitmek için dönüyorum, sonra kapıda duruyorum. "Özür dilerim Quinn." "Vay canına, cehennem mu?" Neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse.

"Bebek adımları, sevgilim." Annemin bana aşıladığı Güneyli cazibesinin her bir parçasını kanalize ederek hayali bir şapka çıkarıyorum. "Bebek adımları."

Tamircimi aramak için telefonumu çıkararak koridorda ilerliyorum. Quinn bana henüz inanmıyor olabilir ama onun düşündüğü gibi bir alet olmadığımı kanıtlayacağım. Bu beni öldürse bile.

Ve son zamanlardaki şansına bakılırsa, olabilir.

AUSTEN

I Parmaklarımı yüzüncü kez saçlarımda gezdirirken, Erkekler ve Kızlar Kulübü'nün neşeyle süslenmiş girişine bakıyorum. Noel ışıkları öğleden sonra güneşinde alaycı bir şekilde parıldıyor.

"Bu saçmalık," diye mırıldanıyorum gitar askımı ayarlarken. "Biz müzisyeniz, kilise korosu değil."

"Hadi, dostum." Lyle omzuma vurdu. "Çocukları düşün."

Quinn o sinir bozucu çokbilmiş ses tonuyla, "Evet, imajını da düşün," diye araya giriyor. "Hiçbir şey yetimlere ilahi söylemek kadar 'ıslah olmuş kötü çocuklar' demez."

"Kimse sana sormadı," diye çıkışıyorum, ama her zamankinden daha az ısırick var. Jarron'un yarım yamalak özründen beri iyi davranmaya çalışıyorduk. Denemek önemli bir kelime.

"Pekâlâ millet," Monica bizi kapıya doğru yönlendiriyor. "Unutmayın - gülümseyin, temiz bir dil kullanın ve Tanrı aşkına Austen, idama götürülüyormuş gibi görünmeyi bırakın."

"Otobüsteki tekerlekler her zamanki repertuarımız değil," diye homurdanarak grubu içeriye kadar takip ediyorum. Duvarlar inşaat kâğıdından kar taneleri ve pastel boya çizimleriyle sıvanmış.

"En azından kelimeleri biliyorsun," diyor Beau. "Quinn bütün hafta pratik yaptı."

"Yapmadım," diye itiraz ediyor ama yanakları pembeleşiyor.

Bir grup çocuk koridordan hızla geliyor ve bizi gördüklerinde oldukları duruyorlar. Küçük bir kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten Mason'ın güneyinde misin?" diye .

"Hayır, biz Mormon Tabernacle Korosu'yuz," diyerek Lyle'dan kaburgalarıma bir dirsek yedim.

Quinn bana uyarıcı bir bakış atarak, "Kesinlikle öyle tatlım," diyor. "Noel şarkıları dinlemek ister misin?"

Çocuklar tezahürat yapıyor ve ben de yüzümü şenlik ruhuna benzeyen bir şeye zorluyorum. Bu uzun bir fa-la-la-ing öğleden sonrası olacak. Ama biz hazırlanırken onların heyecanlı yüzlerini izlerken, somurtkanlığımı tam olarak koruyamıyorum. Belki biraz tatil neşesi yaymak beni öldürmez. Belki.

Çocuklar Quinn'in etrafında toplanmış, o diz çökmüş, saçları örgülü küçük bir kıza gitarı nasıl tutacağını gösteriyor. O küçük parmakları tellerin üzerinde nazikçe gezdirirken göğsüm sıkışıyor.

"Bunun gibi mi?" Kızın yüzü konsantrasyonla buruşuyor. "Mükemmel, tatlım. Şimdi tıngırdat - tıpkı çalıştığımız gibi."

Sallantılı bir nota çalıyor ve Quinn Carnegie Hall'u duymuş gibi parlıyor. "İşte bu! Doğuştan yeteneklisin."

Büyükannem de ilk akorlarımı beceremediğimde bana aynı şekilde bakardı. Sabırlı gülümsemesi, hayal kırıklığına uğradığımda saçlarımı geriye doğru taraması gibi anılar beni çok etkiliyor.

"Bay Austen?" Bir çocuk kolumu çekiştiriyor. "Bana da öğretebilir misiniz?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, bir bahane uydurmak üzereyken Quinn gözüme çarpıyor. İfadesinde bir şey var - yargılama değil, sadece... belki de anlayış.

"Elbette, evlat." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "Bir sandalye çek."

Quinn onlara "Rudolph" şarkısını söylerken etrafta daha fazla çocuk toplanıyor, sesi berrak ve tatlı. Hepsine şarkı söyletiyor, arkadaki utangaçlara bile. Tıpkı annemin müzik öğrencileriyle yaptığı gibi.

"Dünya'dan Austen'a," diye fısıldıyor Lyle beni dürterek. "Uyumunu kaçırıyorsun."

Boğazımı temizleyip tekrar içeri atlıyorum ama gözlerimi Quinn'den alamıyorum. Bir çocuk bir şeyi doğru yaptığında nasıl da parlıyor. Geride duran sessiz çocuğu nasıl fark ettiğini ve onu nazikçe çemberin içine nasıl çektiğini.

Büyükannem onu severdi.

Bu düşünce beni pusuya düşürüyor ve yanlış bir notaya basarak hem Lyle hem de Quinn'in endişeli bakışlarını kazanıyorum. Müziğe odaklanarak onları geçiştiriyorum. Ama paralellik şimdi orada ve onu göremiyorum - aynı doğal sıcaklık, insanları gördüğünü hissettirme yeteneği.

Belki de ona biraz sert davrandım.

Çocukların gösterisinden sonra Quinn'i koridorda gitarını toplarken yakalıyorum. Parmaklarım saçlarımı karıştırma isteğiyle seğiriyor ama onları zorluyorum.

"Hey, çocuklarla yaptığın şey... çok iyiydi."

Başını kaldırıp bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Teşekkür ederim. Çok tatlı çocuklar."

"Evet." Kelimeler ararken ağırlığımı değiştiriyorum. "Bak, ben süper bir pislik oldum." Ben daha fazla düşünmeden kelimeler ağzımdan . "Ve barlarda güzel hikâyeler anlatan eğlenceli türden değil."

Quinn tek kaşını kaldırarak doğrulur. "Süper sakin eğlenceli bir türü var mı?"

"Jarron'a sormalısın." Şaşkın bir kahkaha atıyor ve göğsümdeki bir şey gevşiyor. "Söylemeye çalıştığım şey... Bundan sonra vasat bir penis hedefleyeceğim. Bebek adımları, anlıyor musun?"

Gitar çantasını omuzlayarak homurdanıyor. "Vasat bir sik mi? Bu pislik olmanın mağaza markası versiyonu gibi bir şey mi?"

"Daha çok dangalakların diyet kolası gibi." Dışarı çıkarken kapıyı onun için açık tutuyorum. "Tüm tavar, yarı kalori."

"Sik kafalılığınızı azaltma çabanızı takdir ediyorum." Ağzının kenarlarında bir gülümseme oynasırken, öğleden sonraki serin havaya doğru adım atıyor. "Yine de söylemeliyim ki, seni o çocuklarla izlerken... tamamen vasatın altına düşme tehlikesiyle karşı karşıya olabilirsin."

"Kimseye söyleme," diye fısıldıyorum. "Korumam gereken bir itibarım var."

Tekrar gülüyor ve bu sefer gözlerine ulaşıyor. Ses bana rüzgar çanlarını hatırlatıyor - Aralık soğuşuna karşı net ve parlak.

"Sırrın benimle güvende," diyor ve arabasına doğru ilerliyor. "Provada görüşürüz, Diet Douche."

QUINN

A Kapımın çılgınca çalınması beni kendi kişisel gösteri öncesi ritüelim olan volta atma ve nota mırıldanma ritüelinden alıkoyuyor. Kapıyı açtığımda Lyle' buldum, yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmıştı.

altı uçuş.

"Quinn, sana ihtiyacımız var. Hemen şimdi."

"Sorun ne?"

"Jarron tuvalete sarılıyor. Benzin istasyonundaki suşiden olduğunu söylüyor."

"Kim benzin istasyonunda suşi yer ki?" Kollarımı kavuşturarak kapının pervazına yaslanıyorum.

"Jarron, görünüşe göre. Bak, iki saat sonra sahneye çıkacağız ve o daha ayağa bile kalkamıyor. Yerini doldurabilir misin?"

Midem bulanıyor. "Doldurmak mı? Onun parçalarını söylemek gibi mi?" "Bütün şarkılarımızı biliyorsun."

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. "Bu, hepsini binlerce insanın önünde grupla birlikte seslendirmekten farklı."

"Lütfen." Lyle ellerimi tuttu. "Bu geceyi iptal etmemek için tek şansımız sensin. Mekânın biletleri tükendi."

"Ama armoniler, düzenlemeler-"

"Seni takip edeceğiz. Beau ve ben senin arkadayız."

"Peki ya Austen?"

"Başka seçeneği yok." Lyle ellerimi sıktı. "Hadi Quinn. Bu insanlara gerçekten neler yapabileceğini göster."

Derin bir nefes alıyorum, kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. "Üstümü değiştirmem için bana beş dakika ver."

"Sen bir cankurtaransın." Beni ezici bir kucaklamanın içine çekti. "On beş dakika içinde bizimle kuliste buluş. şarkı listesini gözden geçireceğiz."

O aceleyle uzaklaşırken ben de kapıyı kapattım ve kapıya doğru kaydım. Ellerim titriyor. Hayalini kurduğum şey buydu - büyük zaman için gerçek bir şans. Ama hazır mıyım?

öğrenmenin tek bir yolu var.

Lyle'in sahnenin ortasına doğru adım atışını izlerken ellerim sahne perdesinin kenarını kavırıyor. Kalabalığın uğultusu iliklerime kadar titretiyor ve Beau'nun bas gitarıyla hazır beklediği yerden güven veren gülümsemesini yakalıyorum.

"Bu gece nasılsınız?" Lyle'in sesi hoparlörlerden yükseliyor. "Adamımız Jarron hastalığa yakalandı..." Gırtlaktan gelen seslerle Disturbed şarkısının abartılı bir taklidini yapıyor. "Ooohh ahh ahh ahh ahh!"

Kalabalık kahkahalara boğuluyor ve ben de çarpan kalbime rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ama merak etmeyin." Lyle sırtarak parmaklarının arasında bir baget çeviriyor. "Bu gece sizin için özel bir şeyimiz var. Quinn Dupree, Just South of Mason'a biraz kadın havası katmamıza yardımcı olacak."

Daha fazla tezahürat, ama şaşkın mırıltılarla karışık. Midem düğümleniyor.

Beau yanımdan geçerken omzumu sıkarak, "Bunu sen halledersin," diye fısıldıyor.

Austen yanımda gitarının askısını düzeltiyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu mahvetme, yani bu bebek surat sende var."

"Güven oyu için teşekkürler, diyet dangalağı." Terli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum.

"Sadece armoniler konusunda beni takip edin," diyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bunu başaracağız."

Giriş müziği yükselmeye başlıyor ve ben gözlerimi kapatıp derin nefesler alıyorum. Nashville'e bunun için geldim. Bu benim şansım.

Lyle elindeki sopalarla bizi sayıyor ve ben de ön plana ıkıyorum.

Müzik içimden akıyor ve diğer her şey . Sesim Austen'in armonisine karışıyor, sanki yıllardır birlikte şarkı söylüyormuşuz gibi. Kalabalığın enerjisi arenada nabız gibi atıyor, her notayı, her hareketi besliyor.

"Southern Comfort "un köprüsüne geldiğimizde Beau yanıma kayıyor, ben Jarron'un imzası olan tiz notayı söylerken onun bası da gümbür gümbür eşlik ediyor. Seyirciler patlıyor. Sahne ışıklarının arasından telefonların kayıta olduğunu, insanların dans ettiğini, şarkı söylediğini .

"Lanet kız," diye fısıldıyor Austen mısralar arasında, aslında ilk kez bana sırtıyor. "O boruları nerede saklıyordun?"

Ben de göz kırpıyorum, son başlarken güven dalgasına kapılıyorum. Lyle'in davulları arkamızda gürleyerek şarkıyı eve götürüyor. Son nota çaldığında, kalabalığın kükremesi fiziksel bir güç gibi bana çarpıyor. Mikrofonu tutarken ellerim titriyor, omurgamdan aşağı ter damlıyor.

"Quinn Dupree için bir alkış!" Beau'nun sesi hoparlörlerden yükseliyor.

Tezahürat daha da yükseliyor. Hâlâ nefes almaya çalışıyordum ki güçlü kollar arkamdan belimi sararak beni ayağa kaldırdı. Lyle beni etrafında döndürüyor, ikimiz de gülüyoruz.

"Bu inanılmazdı!" Beni yere bırakıyor ama kollarını bana doluyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Gözleri heyecanla parlıyor ve tam olarak okuyamadığım başka bir şey daha var. "Az önce kığımızı kurtardın ve evi yıktın."

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Sesim nefes nefese çıkıyor, adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor.

"İnan buna." Eliyle yüzümdeki bir tutam saçı okşuyor, parmak uçları yanağımda geziniyor. "Sen bunun için yaratılmışsın Quinn."

Bir an öylece duruyoruz, etrafımızdaki kaosa rağmen dünya sadece bize daralıyor. Sonra Beau yakınlarda boğazını temizleyerek büyüğü bozuyor.

"Hey süperstarlar, hala yapmamız gereken bir bis var."

JARRON

M Tur otobüsünün koltuğuna yayılmış, alnımda soğuk kompresle yatarken midem çalkalanıyor. Otobüsün kapısı açılıyor ve grup arkadaşlarım içeri dalıyor, enerjileri elektrikleniyor.

"Dostum, kaçırdın!" Lyle telefonunu yüzüme doğru itti. "Şu boka bak!"

Ekranda Quinn'in sahnede son single'ımızı söylediği görülüyor. Sesi nakarat boyunca yükseliyor, bazen zorlandığım notalara ulaşıyor. Kalabalık çılgına dönüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, için kendimi zorluyorum. "O gerçekten öldürdü o."

"Aslında mı?" Beau snorts. "Sen olabilir ihtiyaç için geri inek boku küreklemek."

"Hey, ben hastayım. Beni biraz rahat bırak."

Austen uzandı. "Kıçımın gıda zehirlenmesi. Benzin istasyonunda suşi yersen böyle olur."

"Kapa çeneni." Telefonu geri alıp Quinn'in kalabalığı nasıl etkilediğini izlemek için başa sarıyorum. Herkesi içine çeken doğal bir duruşu var. Benim tarzımdan farklı ama etkili. "Hayranları onu seviyor gibi görünüyor." "Instagram," Lyle kendi telefonunda geziniyor. "Herkes onun kim olduğunu soruyor, daha fazla düet istiyor."

Durduramadan dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. "İtibarımızı tamamen yok etmedi."

Beau gözlerini devirerek, "Bunu senden duymak büyük övgü," dedi. "Belki şimdi yüksek atından atlarsın."

Kafasına bir yastık fırlatıyorum. "Belki her beş saniyede bir ona bakmayı bırakırsan, bunu düşünebilirim."

Ama videoyu izlemeye devam ediyorum, sanki orada olmak için doğmuş gibi sahnemizde nasıl hareket ettiğini inceliyorum. Belki de onun hakkında yanılmışımdır. Belki de.

NETFLIX'TE AKILSIZCA DOLAŞIRKEN, ekibin gece gezmesi için yüklenirken dışarıdaki heyecanlı konuşmaları duymazdan gelmeye çalışıyorum. Midem hâlâ jilette dolu bir blender yutmuşum gibi hissediyor.

"Son şansın, sapık!" Austen kapıdan bağırıyor. "Güç kullanmak istemediğine emin misin?"

"Git kendini becer!" Başıma bir battaniye çekerek inliyorum.

"Sen kaybedersin. Quinn çıkışını kutlamak için ilk turu ısmarlıyor."

Bu dikkatimi çekti. "Ne zamandan beri parası var?"

"Senin aptal kıçın gıda zehirlenmesi geçirdiğinden ve o da şovumuzu kurtardığından beri. Monica ona ikramiye verdi."

Homurdanıyorum ve zaten üç kez izlediğim bir aksiyon filmini açıyorum. Kapı çarparak kapanıyor ve herkes dışarı çıkarken motorlar çalışıyor. Sonunda biraz huzur ve sessizlik.

Otobüsün kapısı çalındığında filmin henüz yirmi dakikasındaydım.

"Yemin ederim Austen, eğer cüzdanını bir daha unutursan..." Tökezleyerek kapıya gittim ve açtım.

Quinn elinde bir kese kâğıdıyla orada duruyor, saçları hâlâ gösteriden kalma. "Selam. Sana miden için bir şeyler getirdim."

"Ne yapıyorsun burada? Mermi alacağını sanıyordum." "Fikrimi değiştirdim." Beni iterek otobüse bindi. "Benim

"Büyükannemin mide rahatsızlıkları için her derde deva ilacı." "Yapmak zorunda değildin-"

"Biliyorum." Çantayı tezgâhın üzerine koydu. "Bu gece senin parçalarını söylememe izin verdiğin için bunu bir teşekkür olarak kabul et."

"İzin vermek mi? Bu karar verildiğinde banyoda yüzüstü yattığıma eminim."

Gülüyor ve bu sahne gülüşünden farklı. Daha gerçek. "Doğru. Ama yine de. Bu konuda kızmadığın için teşekkürler."

"Tamamen berbat olmadığında kızgın olmak zor."

"Vay canına. Büyük Jarron Haynes'ten büyük övgü."

Quinn küçük masanın üzerine dumanı tüten bir kase çorba ve mavi bir Gatorade koyuyor. Aroması burnuma çarpıyor - tavuklu şehriye, ama konserve değil. Ev yapımı gibi kokuyor.

"Bütün bunları yapmana gerçekten gerek yoktu." Kendimi hissettiğim kadar zavallı görünmemeye çalışarak koltukta daha dik duruyorum.

"Hasta ve yalnız olmak berbat bir şey diye düşündüm." Kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Yani, eğer gitmemi istiyorsan, gidebilirim. Ama belki bir arkadaş istersin diye düşündüm."

Hayır demeliyim. İnşa ettiğim duvarı korumalıyım. Ama otobüs çok sessiz, çok boş geliyor ve midem ters taklalar atıyor. "Üzerine kusacağımdan korkmuyor musun?"

"Lütfen. Üniversitede kreşte çalıştım. Profesyoneller tarafından üzerime kustular." Güvenli bir mesafeyi koruyarak kanepenin koluna tünüyor. "Ayrıca, öncekinden biraz daha az yeşil görünüyorsun."

"Tanrım, teşekkürler." Elim hafifçe titreyerek Gatorade'e uzandım. "Senin de herkesle birlikte dışarıda kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Barlar pek bana göre değil." Omuz silkiyor. "Ve dürüst olmak gerekirse? Bu geceden sonra her şeyi sindirmem gerekiyor. Çok fazla şey var, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Dikkatli bir yudum alıyorum. "Orada iyi iş çıkardın. Gerçekten iyiydin."

İltifat karşısında gözleri hafifçe açıldı. "Bu gerçekten Jarron Haynes'in övgüsü müydü? Çabuk, biri cehennemin donup kontrol etsin."

"Buna alışma. Muhtemelen sadece ateşin konuşmasıdır."

Gülüyor ve ilk defa kendimi onun kalmasını isterken buluyorum. Belki hastalık beni yumuşatıyor, belki de onda görmeme izin verdiğimden daha fazlası var.

"Ee," diyor televizyon kumandasına uzanarak. "Sen ölmemeye çalışırken biz hangi korkunç filmi izleyeceğiz?"

"Sen seçebilirsin, ama ben kız filmlerinde sınırı çizerim." Quinn kendi çorba kâsesiyle yerleşirken ben de koltukta yer açıyorum.

Netflix'te geziniyor. "Çok geç. "Santa's Secret Songwriter öyle."

"Sen şeytansın." Bir kraker daha alıyorum. "Hasta birinden faydalanmak adam."

"Hey, benzin istasyonunda suşi yiyen sensin. Kararların zaten şüpheli."

Film başlar ve tam da beklediğim gibi sevimsiz bir felakettir. Zor

durumdaki bir müzisyen küçük bir kasabaya taşınır ve

yerel Noel ağacı çiftçisi. Quinn'in yaptığı yorumlar filmi katlanılabilir kılıyor.

" ama," diye inliyor ekrana. "Kimse bu kadar hızlı hit şarkı yazamaz."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Lütfen. Bir keresinde komşumun kedisi hakkında yazmak için üç hafta harcamıştım."

"En azından iyi bir şarkı mıydı?"

"Berbattı. Ben bitiremeden kedi öldü."

Gülüyorum, sonra midem bulanınca hemen pişman oluyorum. "Beni güldürme. Acıtıyor."

"Özür dilerim." Bana zencefilli gazozu uzattı. "Yine de söylemeliyim ki, kameralara ya da hayranlarına gülümsemediğini ilk kez görüyorum."

"Gülümserim."

"Sırıtmak sayılmaz."

Ekranda, söz yazarı romantik bir an olması gereken "Silent Night" şarkısını parçalıyor.

"Hasta olsam bile bunu daha iyi söyleyebilirim,"

diye mırıldandım. "Kanıtla."

"Ne?"

"Söyle. Hemen şimdi." Filmi durdurur. "Tabii korkmuyorsan."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Boğazımı temizliyorum ve basit tutarak yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başlıyorum. Sürpriz bir şekilde Quinn de mükemmel bir uyumla bana katılıyor.

Seslerimiz sessiz otobüste birbirine karışıyor ve bir an için midemin çalkalanmasını ve ondan hoşlanmamam için gereken tüm nedenleri unutuyorum. Bitirdiğimizde havada garip bir gerginlik vardı.

"Fena değil, Haynes." Filmi durduruyor. "Kötü suşiden ölmek üzere olan biri için."

"Sen de fena değilsin, Dupree."

BEAU

I Tur otobüsünün salonunda arkama yaslanıp, Quinn ve Austen'in üzerinde çalıştığı yeni bir şarkı üzerinde uyum sağlamalarını izlerken dalgınca bas gitarımı çalıyorum. Bu manzara beni hala bazen hazırlıksız yakalıyor -

O ilk gergin günlerden ne kadar uzaklaştığımızı.

Quinn omzunu dürterek, "Zamanlaman kötü," diye takılıyor ona. "Belki de günlük işine devam etmelisin."

"Zamanlamam mükemmel, sevgilim. Köprüde acele eden sensin." Sırıttıyor ve su şişesine uzanıyor.

Onları gerçekten iyi geçinirken görmek göğsümü ısıtıyor. Birkaç hafta öncesine göre gece ve gündüz gibi. Gerginlik eriyip gitmiş, yerini hiç beklemediğim kolay bir dostluğa bırakmış. Jarron hala ilerleme aşamasında ama Ebenezer Scrooge kişiliği biraz eridi.

"Dünyadan Beau'ya," diye sesleniyor Lyle parmaklarını şıklatarak. "Bize katılacak mısın yoksa orada öylece oturup güzel mi görüneceksin?"

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum," diyerek basımı bir kenara bırakıyorum. "Austen'in gönüllü olarak yardım edeceği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Quinn'in kahkahası otobüsü dolduruyor. "Bunu sadece sesini daha iyi çıkaracağımı bildiği için yapıyor."

Jarron hepimizi şaşırtarak, "Bu çok mümkün," diye kabul ediyor.

Quinn'in iltifat karşısında gözlerinin parlaması midemde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyor. Aramızdaki yerini gerçekten buldu ve grup arkadaşlarımin var olduğunu unuttuğum yönlerini ortaya çıkardı. Hatta

Austen küçümseyici yorumları bıraktı ve şimdi düzenlemeler hakkında fikrini sordu.

Tur otobüsünün kapısı adamların arkasından çarparak kapanıyor ve Quinn ile beni rahat bir sessizlik içinde bırakıyor. Kanepeye kıvrılmış, defterini dizlerinin üzerine koymuş, dalgın dalgın kalem kapağını çiğniyor. Aralık ayının Nevada havası pencerelerden içeri sızıyor ve onun büyük boy kazağını daha sıkı çekmesine neden oluyor.

"Hey Quinn?" Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Şehir merkezinde bir açık hava pisti var. Belki bu gece paten kaymak istersin diye düşündüm."

"Daha önce hiç paten kaymadım." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen ayaklarımdan çok kışımın üzerinde vakit geçireceğim."

"Bu eğlencenin yarısı. Ayrıca, kendi kişisel 1.80'lik güvenlik ağınız olacak."

"Benim kahramanım." Gözlerini deviriyor ama defterini kapatıyor. "Yüzüstü düşmeme izin vermeyeceğine söz verir misin?"

" ederim." Kanepeden kalkmasına yardım ettim. "Gerçi bunu yaparsan Jarron'un hiçbir video görmeyeceğine söz veremem."

"Pislik." Koluma şakacı bir şekilde vuruyor.

Quinn telefonuna bakar. "Saat dörtte saç randevum var. Gardırop Noel gösterileri için 'görünüşümü tazelemek' istiyor." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Adresi mesaj atar mısın? Sonra orada buluşuruz."

"Karen kesimlerinden birini yaptırmayacaksın, değil mi?" Kumral saçının bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştiriyorum. "Çünkü söylemeliyim ki, 'menajerinle konuşmama izin ver' havası bizim estetiğimize pek uymuyor."

"Lütfen," diye alay ederek elimi itti. "Karen'ın benim tavrım karşısında hiç şansı yok."

Kapıya yöneliyor, sonra duraklıyor. "Adresi bana mesaj atmayı unutma. Ya Beau?" Gülümsemesi . "Yeni başlayanlar için şu küçük yürüteçlerin olduğu bir pist bulmaya çalış. Haysiyetim bunu takdir edecektir."

"Söz vermiyorum, sevgilim. Hiçbir söz yok."

Buz pistinin dışında ağırlığımı bir bottan diğerine kaydırarak park yerinde Quinn'in arabasını arıyorum. Aralık havası açıkta kalan yüzümü ısıyor ve sakalıma minnettar olmamı sağlıyor.

Kısa bir süre sonra arabayı durdurur ve Quinn dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan krem rengi kazak elbisesi, kalın taytları ve allık pembesi eşarbyla dışarı çıkar. Kumral saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve sokak lambalarının ışığında parlıyor. Nefesim kesiliyor.

"Üzgünüm geciktim," diye sesleniyor aceleyle. "Otel lobisinde eldiven almam gerekiyordu."

"Görünüyorsun..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Farklı. İyi bir farklılık."

"Her zamanki kot pantolonum ve tişörtümden farklı mı?" Dönüyor, elbisesi hafifçe kabarıyor. "Bunu bavulumun içinde buldum. Yine de kış harikalar diyarına uygun görünüyordu."

"Lyle'in izlemiyormuş gibi yaptığı Hallmark filmlerinden fırlamış gibi görünüyorsun."

Kahkahası boş arsada yankılanıyor. "Bu sırrı bana söylediğini bilmesine izin verme."

Güldüğünde gözlerinin kırıışması midemin yine o garip taklaları atmasına neden oluyor. Kapıyı açık tutuyorum ve girişe asılmış parıldayan ışıkların altından geçişini izliyorum.

Kiralama tezgahının yanındaki tünemiş olan Quinn'in önünde diz çöküyorum. Ödünç aldığım patenler daha iyi günler görmüş gibi görünüyor ama iş görürler. "Şunlara yardım edeyim. Bu eski bağcıklar zor olabilir."

"Benim parlayan şövalyem... inci çıtçı?" Ben bağcıkları gevşetirken ayak parmaklarını oynatıyor. "Gerçi kendi ayakkabılarımı bağlayabildiğime eminim."

"Bunlar değil Ayakkabılar, Sevgilim. Bunlar vardır Silahlar. "Düzgün bağlanmazsa kitlesel yıkım."

Bağcıkları kancalardan pratik bir kolaylıkla geçiriyorum. "Ayak bileğini sıkıca sarması lazım."

Quinn ellerimin çalışmasını izliyor. "Ne yaptığını biliyor . Dur tahmin edeyim, hokey mi oynadın?"

"Batı Virginia'ya geri döndüm. İki sezon kadar." Bağcıklarımı sıkıca bağladım. "Babam bunun beni sertleştireceğini düşündü."

"Kaleci mi?" Sırıttıyor. "Bunun için gerekli yapıya sahipsin."

Gülüyorum, ikinci pateni bitiriyorum. "Aslında forvet. Koç kaleci için fazla agresif olduğumu söyledi."

"Sen? Agresif?" Bir kaşını kaldırıyor. "Geçen hafta bir sandalyeye çarptığında ondan özür dileyen adamla aynı kişi misin?"

"O sandalye bir anda ortaya çıktı ve bunu sen de biliyorsun." Ayağa kalkıp ona ellerimi uzattım. "Hayatını ve uzuvlarını riske atmaya hazır mısın?"

Quinn tutuyor, parmakları benimkilere karşı soğuk. "Eğer batarsam, seni de yanımda götürürüm, koca adam."

Onu buza doğru yönlendiriyorum, sallanan adımlarını sabitliyorum. "Başka türlüünü istemezdim."

Bıçakları buza değdiği anda tutuşu sıkılaşıyor. "Aman Tanrım. Bu berbat bir fikirdi. Buz çok... kaygan."

"Genelde mesele de bu zaten." Buzun üzerine onun yanına çıkıyorum, ellerimizi bağlı tutuyorum. "Sadece dayan. Tuttum seni."

İki dakika sonra Quinn'in ayakları altından kayarken kolları dönmeye başladı. Onu belinden yakalayıp göğsüme yaslayarak sabitliyorum. Yanakları soğuktan daha fazla pembeleşti.

"Yemin ederim o buz parçası bir anda ortaya çıktı," diye mırıldanarak kollarımı kavırıyor.

Bir grup çocuk yanımdan vızıldayarak geçiyor, mükemmel hareketler yapıyorlar.

Quinn onları alaycı bir öfkeyle izliyor.

"Gösterişçiler" diyor onlara. "Eminim yürümeye başladıklarından beri paten kayıyorlardır."

"İlk seferin için gayet iyi gidiyorsun." Ellerimi beline yakın tutarak onu ileriye doğru yönlendiriyorum. "Sadece dizlerini bük ve-"

"Eğer 'her şey kalçada bitiyor' dersen seni tokatlarım." Tekrar sallanıyor ama kendini tutuyor. "Bu çocuklar beni kötü gösteriyor."

"Muhtemelen Olimpiyat adayları ya da öyle bir şeydirler."

"Tabii, ben de kendime öyle diyeceğim." Sonunda ritmini bulduğunda kahkahası şaşkın bir nefese dönüşür. "Hey, bakın! Yapıyorum!"

"İşte böyle!" Giderek artan bir özgüvenle ilerlerken göğsümde gurur kabarıyor. "Sen doğuştan yeteneklisin."

"Uğursuzluk getirme." Ama kızın yüzü gülüyor, hızlandıkça saçları arkasında uçuşuyor.

Birkaç tur daha attıktan sonra dişleri takırdamaya başlıyor. "Sıcak çikolata molası mı?"

Masaların üzerinde devasa bir Noel ağacının yükseldiği pist kenarındaki kafeye doğru ilerliyoruz. Ellerini dumanı tüten fincana sararken beyaz ışıklar Quinn'in gözlerine yansıyor.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Kendimi aptal durumuna düşürmüş olsam bile."

"Sen mükemmeldin." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

Fincanını yere bırakıyor ve birden aramızdaki boşluk elektrikle doluyor.

Eli göğsüme dayanıyor ve avucunun altında kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum. Yaklaşırken dudakları hafifçe aralanıyor ve ben o ela gözlerde boğuluyorum. Kafenin ışıkları saçlarının etrafına yumuşak bir parıltı yayıyor, saçları bakır gibi parıltıyor. Elim belini buluyor, parmak uçlarında yükselirken onu sabitliyor.

"Beau," diye fısıldıyor, nefesi çeneme değiyor.

Başımı eğip aramızdaki mesafeyi santim santim kapatıyorum. Vanilyalı şampuanının kokusu nefesindeki sıcak çikolataya karışıyor.

"KORIDORLARI ÇOBANPÜSKÜLÜ DALLARIYLA SÜSLEYİN!"

Quinn şok geçirmiş gibi geriye sıçrıyor ve neredeyse fincanını deviriyordu. Viktorya dönemi kostümleri giymiş bir grup ilahi sanatçısı Noel ağacının yanında belirmiş, son ses ilahiler söylemektedir.

"FA LA LA LA LA, LA LA LA !"

"Tanrım!" Quinn elini göğsüne bastırarak gergin bir şekilde gülüyor. "Nereden geldiler lan bunlar?"

"Mevsim bu, sanırım." Bir elimi sakalımda gezdiriyor, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. O an ince bir buz gibi paramparça oldu.

Quinn saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, yanakları kızarıyor. "Onlar... hevesliler."

"Çok." Boğazımı temizliyorum. "Belki de geri dönmeliyiz? Geç oluyor."

"Evet," diye hemen kabul ediyor, eşarbını topluyor. "Yarın erken prova var zaten."

Quinn'i arabasına kadar takip ediyorum, otoparkın loş ışığında anahtarlarını karıştırmasını izliyorum. Sıcaklık daha da düşmüştü ve nefesi küçük beyaz puflar halinde çıkıyordu.

Kontak anahtarını çeviriyor. Motor ölmekte olan bir kedi gibi ses çıkarır, sonra hiçbir şey olmaz.

"Hayır, hayır, hayır." Tekrar deniyor. Daha korkunç bir sürtünme. "Lütfen bunu bana bir daha yapma."

"Kaputu aç." O kolu çekerken ben de ön tarafa doğru ilerliyorum. Kaldırdığımda eski metal gıcırıyor, ışık için telefonumu çıkarıyorum. Bir bakış bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. "Quinn..."

"Sakın söyleme." Hâlâ anahtarı çeviriyor, her denemesi bir öncekinden daha zayıf. "Lütfen ."

"Triger kayışınız kopmuş. Ve..." Motorun durumuna bakıp yüzümü buruşturarak yaklaştım. "Görünüşe göre kafa contanız da patlamış."

"İngilizce lütfen?"

"Tamiri arabanın değerinden daha pahalıya mal olur."

Quinn öne doğru eğilir ve alnını direksiyona dayar. "Mükemmel. Sadece mükemmel." Sesi çatlıyor. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Param yok..."

"Selam." Kapısını açıp yanına çömeliyorum. "Bir yolunu buluruz. Şimdilik seni otele geri götüreyim."

Elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Özür dilerim. Bu çok utanç verici."

"Bunda utanılacak bir şey yok." Sürücü koltuğundan inmesine yardım ettim. "İlk arabamı koli bandı ve dualarla bir arada tutmuştum."

"Öyle mi?" Sulu bir gülümsemeyle idare ediyor.

"Bir keresinde konserden hemen önce bozulmuştu. Basımı Lyle'in motosikletinin arkasında taşımak zorunda kaldım."

Bu onu gerçekten güldürüyor. "İşte bunu görmek için para verirdim."

Ona kamyonetime kadar rehberlik edip yolcu kapısını açıyorum. "bakalım."

Seni sıcak bir yere götürelim."

Dönüş yolu sessiz, Quinn pencereden dışarı, geçen Noel ışıklarına bakıyor. Camdaki yansımasını yakalıyorum, gözleri hala akmamış yaşlarla parlıyor.

Otelin otoparkına giriyorum ve Quinn'in ellerini kucağında kavuşturmasını izliyorum. Sessizlik aramızda uzanıyor, sadece ısıtıcının yumuşak uğultusuyla bozuluyor.

"Buna inanamıyorum." Başını koltuğa yasladı. "Ailemi aramak zorunda kalacağım. Buna bayılacaklar."

"Cehennem ." Kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıktı.

"Başka ne seçeneğim var ki? Karşılayamam-"

"Unut şu lanet arabayı." Yüzümü tamamen ona döndüm. "Tur otobüsüne geç."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Fazladan bir ranzamız var. Lyle'inkinin üstünde." Parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Yine de daha mantıklı. Zaten zamanının çoğunu bizimle geçiriyorsun."

"Ben sadece-"

"Neden olmasın? Artık grubun bir parçasısın." "Şey, Jarron var..."

"Jarron'un ne düşündüğü umurumda değil." Sözcükler sert, duygu yüklü bir şekilde çıktı. "Sen de umursamamalısın."

Kamyonetimin kabinindeki loş ışıkta Quinn'in gözleri açılıyor. Gösterge panelindeki saat yüzüne yumuşak mavi bir parıltı yayıyor ve alt dudağındaki hafif titremeyi ortaya çıkarıyor. Kendimi durduramadan elim yanağını avuçlamak için hareket ediyor.

"Beau..." Sesi ancak bir fısıltı.

Bu sefer, bizi rahatsız edecek ilahiciler yok. Artık bahane yok. Orta konsola doğru eğildim, başparmağım çenesini okşadı. Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu yumuşak ve çekingen. Sonra parmakları gömleğime dolanıyor, beni daha yakına çekiyor ve diğer her şey kayboluyor. Sıcak çikolatanın tadı hâlâ dudaklarında, tatlı ve ılık. Diğer elim belini buluyor, içime doğru onu sabitliyor.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes alış veriş i düzensizdi. Kalbim bir bas davul gibi kaburgalarım a çarpıyor. Quinn'in dudakları göğsümü sık an bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yani..." Elleriyle gömleğimi düzeltiyor. "Bu tur otobüsü paket anlaşmasının bir parçası mı?"

Gülüyorum, alnımı onunkine bastırıyorum. "Sevgilim, bu sadece başlangıç.

QUINN

M Otel koridorunda yürürken kalbim hızla çarpıyor, Beau'nun sıcak varlığı arkamda. Kart anahtarını okuyucudan geçirirken elim hafifçe titriyor.

"Bundan emin misin?" Beau'nun derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Yüzümü ona dönüyorum, sırtımı kapıya dayıyorum. "Nashville'den ayrıldığımdan beri hiçbir şeyden emin olamadım. Ama bu? Bu doğru hissettiriyor."

İçeri girdiğimizde iri gövdesi kapı aralığını dolduruyor. Başucu lambasının loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, gözlerini daha karanlık, daha yoğun gösteriyor.

"Quinn..." Uzandı, nasırlı parmakları yanağımı okşadı. "Titriyorsun."

"İyi gözlem, Sherlock." Espri yapmaya çalışıyorum ama sesim soluk soluğa çıkıyor. "Belki bu konuda bir şeyler yapabilirsin?"

Bir gülümseme sakalını çekiştiriyor. "Aklıma birkaç şey geliyor."

"Daha az düşün, daha çok yap." İnci çıtçıtı gömleğini tutup onu daha yakına çekiyorum.

Dudakları benimkilerle buluşuyor, önce nazikçe, sonra artan bir yoğunlukla. Elleri saçlarımda dolaşırken parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyor. Her dokunuş içime elektrik akımı gönderiyor.

İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliği aniden bir kova buzlu su gibi mutluluğuma çarpıyor. Geri çekiliyorum, dudaklarım hala onunkilerden karıncalanıyor.

Öpücük. "Bekle, Beau. Jarron ve Austen ne olacak? Onlar zaten benden nefret ediyor. Bunu öğrenirlerse..."

"Senden nefret etmiyorlar." Başparmağı çene çizgimde geziniyor. "Artık yok. Ama etseler bile-"

"Uyuyarak gruba girmeye çalıştığımı ya da aynı derecede korkunç bir şey yaptığımı düşünecekler." Ellerimi göğsünden indiriyorum. "Sektörün nasıl işlediğini biliyorsun. Dedikodular nasıl yayılır."

Beau'nun derin kıkırdaması göğsünde gümbürdüyor. "Sevgilim, aramızda olanlar bizden başka kimseyi ilgilendirmez." Beyzbol şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ayrıca, o iki salak muhtemelen şu anda bir barda sızmışlardır ve bizim ne yaptığımız umurlarında bile değildir."

"Ama-"

"Aması yok." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Quinn, bu sektörde saygı görmek için dişinle tırnağınla mücadele ettiğini gördüm. Jarron'a karşı çıktığın o ilk gün benim saygımı kazandın. Bunun grupla, turneyle ya da o gürültü patırtıyla bir ilgisi yok. Bu sadece biziz."

Gözlerindeki samimiyet direncimi eritiyor. "Sadece biz mi?"

"Sadece biz." Alnını benimkine bastırıyor. "Bilmedikleri şey onlara zarar vermez. Ya ne düşündükleri?" Omuz silkiyor. "Sen o ilk toplantıya girdiğinde bu benim sorunum olmaktan çıktı."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Tatlı ."

"Sadece önemli olduğunda." Yakınıma eğilirken sakalı boynumu gıdıklıyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Beau'nun gözleri yüzümü tarıyor, parmakları yanağımın kıvrımlarında geziniyor. "Güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, inci çıtçıtı gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Bence önyargılı olabilirsin."

"Hiç şansın yok," diye mırıldanarak gömleği geniş omuzlarından sıyırmama yardım ediyor. Elleri kazak elbisemin eteklerine gidiyor, tek bir yumuşak hareketle yukarı ve başımın üzerine çekiyor.

Botlarımı tekmeleyip tozluklarımı sıyrıyorum ve serin havanın tenime değdiğini hissediyorum. Açık mavi dantel sütyenim ve külotumla orada dururken Beau'nun gözlerinin takdirle açıldığını fark ediyorum.

"Kahretsin Quinn," diyor, sesi hayranlıkla kalınlaşarak. "Sen... büyüleyicisin."

Göğsüne dokunmak için uzandığımda boynumda bir kızarıklık belirliyor. Kasları parmaklarımın altında kaskatı, her bir konturu belirgin. "Ben yapmadım

Bütün bunları o gömleklerin altında sakladığını biliyordum."

Kıkırdıyor, alçak sesle ve derinden. "Umarım sakladığım diğer şeyler için de aynı şeyi söylersin."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Her zaman ."

"Sadece önemli olduğunda." Bir adım daha yaklaşıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Vücudunun sıcaklığı sarhoş edici, odanın serin havasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Ellerim göğsünün üzerinde dolaşıyor, teninin altındaki kas oyunlarını hissediyorum. Elleri sütyenimin kopçasına gidiyor, ustalıklarla çözüyor ve düşmesine izin veriyor.

"Beau," diye fısıldıyorum, başka ne söyleyeceğimden emin değilim. "Öyle mi?" Sesi kulağımda bir gümbürtüye dönüşüyor.

Beau'ya bakıyorum, gözleri arzuyla kararmış. "Devam et," diye fısıldıyorum, sesim beklentiyle titriyor.

Başını sallıyor, beni nazıkçe yatağa yatırırken bir gülümseme beliriyor. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, parmakları külotumun bel bandına takılıyor. Yumuşak bir hareketle külotumu çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor.

Serin hava açıkta kalan tenime değdikçe titremekten kendimi alamıyorum. Beau tekrar ayağa kalkıyor, elleri Wrangler'ının düğmesine gidiyor. Açıyor ve fermuarı aşağı kaydırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kot pantolonunu aşağı indirdiğinde, boxer külotunu zorlayan etkileyici çıkıntıyı fark etmekten kendimi alamıyorum. Onları da aşağı kaydırıp kendini tamamen ortaya çıkarınca nefesim boğazımda düğümleniyor. Tepkimi kontrol altına almaya çalışarak dudağımı ısıırıyorum.

"Etkilendin mi?" diye soruyor, gözlerinde şakacı bir parıltıyla.

"Belki biraz," diye itiraf ediyorum, gözlerimi .

Aşağı uzanır ve giysi yığınının arasından cüzdanını alır.

"Her zaman hazırlıklısın, ha?" Bir prezervatif çıkarırken sesimi sabit tutmaya çalışarak alay ediyorum.

"Austen'ın küçük babalık skandalından sonra tedarikçi ben oldum diyelim," diye sırtarak cevap veriyor, folyo paketi yırtarak açıyor.

Tekrar üzerime eğiliyor, vücudu benimkine karşı sıcak. Kendini bacaklarımin arasına yerleştirirken yatak onun ağırlığıyla alçalıyor.

Elleri vücudumda geziniyor, parmakları tenimde geziniyor ve içime elektrik kıvılcımları gönderiyor. Klitorisimi pratik bir kolaylıkla buluyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor.

Dokunuşu nazik ama ısrarcı, her hareketi beni çılgına çevirmek için tasarlanmış. "Sadece rahatla sevgilim," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve yatıştırıcı.

"Senin için söylemesi kolay," diyorum kesik kesik nefesler arasında. "Çıldıran sen değilsin."

Beau'nun kahkahası ikimizi de titreten derin bir gümbürtü. "Güven bana Quinn. Bu benim için de işkence gibi."

Benimle oynamaya devam ederken usulca inliyorum, parmaklarının her darbesi beni kenara doğru itiyor. Vücudum onun dokunuşuna hevesle karşılık veriyor, o lezzetli sürtünmeden daha fazlasını ararken kalçalarım yataktan kalkıyor.

"Beau," diye yalvarır gibi adını haykırıyorum.

"Yanımdayım," diye beni rahatlatıyor ve eğilip dudaklarımı yakıcı bir öpücükle kavıyor. Dudaklarının dudaklarımda yarattığı çifte his ve parmaklarının sihirli dokunuşları neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Ellerim saçlarına dolanıyor, bana verdiği zevkin içinde kendimi kaybederken onu daha da yakınımaya çekiyorum. Dışarıdaki dünya, Beau ve içimde tutuşturduğu ateşten başka bir şey kalmayana kadar kayboluyor.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor dudaklarıma, nefesi sıcak ve sarhoş edici.

"Hazırdan da öte," diye veriyorum, gözlerim şiddetli bir yoğunlukla onunkilere kilitlenmiş.

Beau yavaşça içime giriyor ve beni tamamen doldurduğunda nefesim kesiliyor. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha iri ve üzerimde yükselen cüssesi ve gücünde inanılmaz seksi bir şey var. Gözleri benimkilere kilitleniyor, herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyor.

"İyi misin?" Sesi alçak bir gümbürtüydü, endişe doluydu.

"Devam et," diye fısıldamayı başarıyorum, ellerim omuzlarını kavıyor. "Sakin durma."

Hareket etmeye başladığında yüzüne yavaş, memnun bir gülümseme yayılıyor, her vuruş derin ve kasıtlı. Duygu ezici, zevk ve baskının bir karışımı beni ona doğru eğiyor. Eğiliyor, dudakları kulağıma geliyor.

"Çok yeteneklisin," diye mırıldanıyor, nefesi tenime geliyor. "Ve güzelsin."

Sözleri içimde bir heyecan yaratıyor ve vücudumda zaten yoğun olan hislere bir yenisini ekliyor. O hareket etmeye devam ederken parmaklarım sırtına gömülüyor, her bir hamlesi tam da doğru noktaya isabet ediyor.

"Beau," diye soluk soluğa söylendim, tutarlı bir cümle kuramıyordum.

Hızını biraz artırıyor, hareketleri hâlâ kontrollü ama daha ısrarcı. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi arzudan boğuklaşıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, başım yastığa yaslanıyor. "Tanrım, evet."

Karşılık olarak inliyor, elleri kalçalarımı kavlıyor ve daha büyük bir güçle içime giriyor. Yatak altımızda gıcırıyor, ses düzensiz nefeslerimize ve yumuşak inlemelerimize karışıyor.

"İnanılmazsın," diyor itişler arasında, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Seni ilk gece kalabalığın içinde gördüğümü biliyor muydun, sahneye çıkman gerekirken."

İtirafı beni hazırlıksız yakaladı ama sadece anın yoğunluğunu arttırdı. "Sen mi yaptın?" Sesim duygusallıktan titreyerek soruyorum.

"Evet, gözlerin kapalıydı, kendi dünyana dalmış şarkılarımıza eşlik ediyordun. O zaman senin hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğumu düşünmüştüm."

Beau'nun gözleri bir an için yumuşuyor, sonra eğilip beni tekrar öpüyor, dudakları talepkâr ve sahiplenici. Bu öpücük aramızdaki bağın mükemmel bir yansımasıydı; tutkulu, çığ ve gerçek.

Birbirimizin içinde kendimizi kaybettikçe hızı artıyor, bedenlerimiz mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor. Her vuruş beni kendimden geçmenin eşiğine getirene kadar uçuşumun kenarına yaklaştırıyor.

"Beau," diye inliyorum yine, tırnaklarım sırtında geziniyor.

"Ben buradayım," diye beni rahatlatıyor, kendi kontrolü kaymaya başlasa bile sesi sabit. "Yanımdayım."

Son bir hamleyle beni uçuşumun kenarına itiyor ve zevk dalgaları üzerime çökerken haykırıyorum. Beau dakikalar sonra onu takip ediyor, kendi boşalmasını bulurken dudaklarından derin bir inilti kaçıyor.

İkimiz de nefessiz ve bitkin bir halde, birbirine karışmış uzuvlar ve çarşafklar içinde yere yığılıyoruz. Nefesimizi toplarken Beau'nun ağırlığı üzerimde rahatlatıcı bir etki yaratıyor.

Yüzümden bir tutam saç uzaklaştırıyor, yüz ifadesi yumuşak. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, dudaklarıma memnun bir gülümseme yayılıyor. "İyiden de öte."

LYLE

A Uyku sersemi beynimi delip geçen bir kıkırdama ve ardından itilip kakılan bavulların kusursuz sesi. Ranzamda yuvarlanıyorum, Beau'yu bulmak için gizlilik perdesini geri çekiyorum

ve Quinn, boş ranzanın altındaki saklama bölmesine yarım mağaza gibi görünen bir şeyi tetris yapmaya çalışıyor.

"Willie Nelson'ın örgüleri adına ne oluyor..." Gözlerimi kısarak telefonuma bakıyorum. "Sabahın yedisinde mi?"

"Günaydın, günışığı." Quinn'in yüzü efordan kızarmış bir şekilde belirir. "Gürültü için özür dilerim. Bu çantalar inatçı."

Turdaki ilk haftamda yaptığım gibi kafamı tavana vurmamaya dikkat ederek doğruluyorum. "Biri bana neden bavul Jenga oynadığımızı açıklayabilir mi?"

"Quinn buraya taşınıyor," diyor Beau, doğrulurken ve bir kolunu onun beline sararken. "O boktan araba sonunda pes etti, ben de onu boş yatağı alması için ikna ettim."

"Tam zamanında." Geriniyorum, eklemlerim patlıyor.

Quinn alt çiğniyor, spor çantasının fermuarıyla oynuyor. "Bunun sorun olmayacağından kesinlikle emin misin? Zorlamak istemem-"

"Songbird, bunu bir kez daha sorarsan senden kira almaya başlayacağım." Bacaklarımı ranzamin kenarına doğru sallıyorum. "Ayrıca, o bavulu oraya tıktırmaya çalışmanı izlemek bütün hafta boyunca yaşadığım en iyi eğlence."

Beau homurdanıyor.

"Bir tek Jarron ve Austen karşı çıkabilir ama onların da arkada özel odaları var. Anlaşabilirler." Gülümseyerek söylüyorum.

Beau kahve termosunu kaparak, "Ya da taşları tekmelemek," diye ekliyor.

"Dört erkekle yaşamak konusunda seni uyarmalıyım..."

Quinn bir kaşını kaldırır. "Öyle mi?"

"Diyelim ki banyo durumu..." Dramatik etki için duraklıyorum, "sabır. Ve muhtemelen bir hazmat kıyafeti."

"O kadar kötü mü?"

"Kalıcı olarak kalkış pozisyonunda takılı kalan klozet kapaklarından bahsediyoruz." Boştaki elimle yukarı doğru bir hareket taklit ediyorum. "Lavabodaki sakal kıllarından bahsetmiyorum bile."

"Hey şimdi," diye itiraz ediyor Beau, etkileyici yüz kıllarını okşayarak. "Bazılarımız sakallarını asaletle koruyor."

"Elbette var, dağ adamı." Quinn'e göz kırpıyorum. "Sabah rutinini görene kadar bekle. Kocaayağın kişisel bakımını izlemek gibi bir şey."

Quinn sonunda rahatlayarak gülüyor. "Üniversitedeyken ortak bir banyodan sağ çıktım. Sanırım siz üçünüzle başa çıkabilirim."

"İşte ruh budur." Termosumu selamlamak için kaldırıyorum. "Sirke hoş geldin Quinn. Hedefin doğru ve duş ayakkabıların kalın tabanlı olsun."

Quinn sanki başından beri buradaymış gibi mini mutfakta dolaşırken otobüste pastırma ve kahve kokuları yayılıyor. Beau yakınlarda geziniyor, ona malzemeleri uzatıyor ve benim bakmadığımı düşündüğü anlarda bakışlarını kaçırıyor.

"Aptal ve salak uyandığında bu ilginç olacak," diyorum küçük kanepeye yerleşerek. "Jarron'un onu gördüğünde kendi ayağına on dolarına bahse girerim."

Beau, "Yirmi, Austen'ın ellerini en az üç kez saçlarında gezdirdiğini söylüyor," diye karşı çıkıyor.

Quinn gözlerini devirir. "Siz ikiniz korkunçsunuz. Yumurtaları uzatır mısınız?"

Tam o sırada arka kapı gıcırdayarak açıldı. Dün geceden kalma ışıltılı elbiseler içinde kıkırdayan iki kadın tökezleyerek dışarı çıkıyor, onları darmadağınık grup arkadaşlarımız izliyor.

"Ara beni!" İçlerinden biri seslenir. Ne Jarron ne de Austen cevap veriyor.

İkisi de sabah ışığına karşı gözlerini kısarak ön tarafa doğru ilerliyor. Jarron'un üzerinde dünkü kot pantolon ve gömleği yok, Austen'in fanilasının düğmeleri ise yanlış iliklenmiş.

"Kahve," diye homurdanıyor Jarron, yanındaki kanepeye çökerek. Sessizce yumurta çırpmakta olan Quinn'i henüz fark etmemişti.

Austen ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Kim yemek yapıyor? Güzel kokuyor."

Quinn tavayla birlikte arkasını dönerek, "O ben oluyorum," diyor. "Yumurta mı?"

Jarron irkilerek doğruldu, az önce ona uzattığım kahveyi neredeyse döküyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"O artık burada yaşıyor," diyor Beau, ses tonu itiraz etmeleri için onları cesaretlendiriyor. "Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

Austen ellerini tekrar saçlarında gezdiriyor. Beau'ya sırtıyorum - bana yirmi dolar borcu var.

Jarron'un kahve fincanı ağzının yarısına kadar donar. "Dur . Buna tam olarak ne zaman karar verildi?"

"Dün gece," diye yanıtlıyor Beau, bir parça pastırmaya uzanırken. Quinn onun elini şakacı bir şekilde iter.

Austen ellerini üçüncü kez saçlarında gezdiriyor - bu bahsi kesinlikle ben kazanıyorum. "Bu konuda hepimize danışılması gerektiğini düşünmedin mi?"

Elimde olmadan homurdandım. "Siz ikiniz ne kadar da zenginsiniz. Buraya sürüklediğiniz hayranlar geçidi hakkında son ne zaman bize 'danıştınız'?"

Austen ağzına bir parça tost tıktırırken, "Tuş, beyaz bayrak çekildi," diyor.

Jarron, "Bu biraz farklı," diye itiraz ediyor ama ağzının kenarından bir gülümseme süzölmeye başlamış bile.

"Öyle mi? Kaç kere uyandıgımda Brittany'i mutfağımızda baygın buldum?" Ben de karşı çıkıyorum. "Yoksa Brandi-with-an- i miydi? Takip etmesi zor."

Quinn kahkahasını elinin arkasına saklamaya çalışsa da bunu . Austen bile sırtıyor.

"En azından Quinn yemek yapabiliyor," diye ekliyorum, bir parça mükemmel çıtır pastırma kaparak. "Tost yapmaya çalışırken neredeyse otobüsü yakacak olan adı her neyse onun aksine."

İşte bu kadar. Jarron gülerek başını arkaya attığında gerginlik sona erer. "Tanrım, bunu unutmşum. İtfaiye şefinin kim olduğumuzu anladığında yüzünün aldığı şekli..."

"Evine hoş geldin Quinn," diyor Austen ve sonunda kıkırdayarak ediyor. "Sadece... belki yemek pişirme derslerini kendine saklayabilirsin?"

Jarron kahvesini içip geriniyor, kasları bilinçsiz bir şekilde esniyor. "Madem buraya taşıyorsun Quinn, bilmen gereken kritik bir kural var." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "İlk duşu her zaman ben alırım. Tartışmaya açık değil."

"Tanrım, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum kupama doğru. Quinn bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden?"

"Çünkü üçüncü kişi tarafından, kutup akıntısında yıkanmak gibi bir şey." Jarron ürperir. "Austen'a sorun. Geçen hafta soğuk onu vurduğunda ilk rodeosuna çıkan bir çocuk gibi çığlık attı."

"Ben çığlık atmadım," diye itiraz ediyor Austen, yanakları kızarıyor. "Daha çok... erkekçe bir çığlıktı."

"Erkekçe bağırarak mı?" Beau homurdanıyor. "Biz buna böyle mi diyoruz? Çünkü ben ürkmüş bir sincap sesi gibi bir şey duyduğumu çok net hatırlıyorum."

Quinn'in omuzları bastırılmış bir kahkahayla titrerken bir tabak daha yumurta koyuyor. "Yani fazladan erken kalkmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Jarron çatalını ona doğrultarak, "Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor. "Duş zamanlamamı dakikasına kadar mükemmelleştirdim. Tam yedi on beş."

"Akşamdan kalma değilse," diye ekliyorum yardımsever bir şekilde. "O zaman tüm bahisler kapandı." "İşte tam da bu yüzden o su geçirmez hoparlörü

Austen da katılıyor. "Hiçbir şey kışını Dolly Parton'ın sesini sonuna kadar açmak kadar hareketlendiremez."

," diye soluk soluğa kalan Jarron sahte bir korkuyla göğsünü tutuyor. Quinn hınzırca sırıtıyor. "Dokuzdan beşe mi?"

"Islands in the Stream," diye düzeltiyor Austen aynı derecede sinsi bir gülümsemeyle. "Tekrar ediyorum."

"Etrafım hainlerle çevrili," diye inliyor Jarron, koltuğunda dramatik bir şekilde çökerek. "Bir bakmışsın sana lastik ördek olayını anlatıyorlar."

"Şimdi ne olacak?" Quinn canlanıyor, gözlerinde ilgi parlıyor.

"Hayır!" Jarron masadan ayağa fırlar. "O hikâye bizimle birlikte ölür."

Şimdi düşümü alıyorum, hâlâ biraz haysiyetim kalmışken."

QUINN

T Kendime ikinci fincanı doldururken tur otobüsüne kahve kokusu yayılıyor. Lyle mutfak kapısında beliriyor, grup tişörtü uykudan buruşmuş.

"En sevdiğin davulcuya yetecek kadar var mı?"

"Duruma göre değişir. Ringo Starr geliyor mu?" Ona dumanı tüten bir kupa uzatıyorum. "Ahh. Acıyor, Quinn." Dramatik bir şekilde göğsünü tutuyor.

"İncinmiş duygulardan bahsetmişken, bugün bana bir görevde yardım etmek ister misin?"

Tezgâha yaslanıyorum. "Ne tür bir görevden bahsediyoruz?"

"Ev dediğimiz bu metal tüpe, sırtkanlar fark etmeden gizlice bir Noel ağacı yerleştirmeyi içeren türden."

"Bir ağaç mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Nereye koyacağız ki?"

"Televizyonun köşesine. , eğlenceli olacak. Ayrıca, buranın Jarron'un viski koleksiyonundan ibaret olmayan bir tatil ruhu."

"Bilmiyorum..." Otobüste etrafıma bakındım. "Kızmayacaklar mı?"

"Hayır, beş dakika kadar öyleymiş gibi davranacaklar. Sonra Austen

iç çamaşırlarını süs eşyası olarak asmaya başlayacak." Lyle sırtıyor. "Kasabanın hemen dışında küçük bir ağaç çiftliği var. Küçük bir şeyler alabiliriz."

"Küçükten kastınız..."

"Charlie Brown-esque. Çok süslü bir şey değil." Kahvesinden bir yudum alır.

"Bana sıcak çikolata sözü verdiğin sürece varım."

"İşte benim kızım." Kendi omzuyla omzuma vurdu. "Ceketini al. Noel Neşesi Operasyonu başlıyor."

Kiralık kamyon başka bir çukurun üzerinden sekiyor ve Lyle nefesinin altında küfrediyor. Dağlara doğru tırmanırken kar ön camın tozunu alıyor, kalorifer Aralık soğuşuna zar zor ayak uyduruyor.

"Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" Lyle parmaklarını direksiyona vuruyor. "Beau'nun hepimizi kampa gitmeye ikna etmeye çalıştığı zamanı."

"Nasıl ?"

"Jarron tam kırk üç dakika dayandıktan sonra cep telefonu çekmiyor diye şikayet etmeye başladı."

Ceketimi daha sıkı çekiyorum. "Kulağa doğru geliyor."

Ağaç çiftliği virajın etrafında beliriyor, taze tozla tozlanmış yaprak dökmeyen yeşillik sıraları. Ahşap bir tabela rüzgarda gıcırıyor: "Miller's Mountain Christmas Trees."

"Bu mükemmel." Lyle eski kırmızı bir pikabın yanına park ediyor. "Bütün gün burada kalmayacağımız kadar küçük bir seçim, ama geriye ne kaldıysa onunla sıkışıp kalmayacağımız kadar da büyük."

Ağaçların arasından geçerek karda ilerliyoruz. Çam kokusu burnuma doluyor, çocukluğumun Noel anılarını geri getiriyor.

"Buna ne ?" Çalı çırpı bir ladini gösteriyorum.

"Quinn, bu şey iki kez rehabilitasyondan geçmiş gibi görünüyor." "Peki, ağaç uzmanı. Sen seç."

Beni başka bir sıraya götürüyor ve yaklaşık iki metre boyunda mütevazı bir köknarın önünde duruyor. "İşte bu bizim ağacımız. Süsleri taşıyacak kadar dolu, otobüs kapısına sığacak kadar küçük."

"Aslında mükemmel sayılır."

"Pekala, oduncu kesmeye başla." Gülümseyerek söylüyorum.

Lyle çubuğuna bir marşmelov daha saplarken AĞAÇ ÇİFTLİĞİ'NİN ateş çukuru çıtırdıyor. Duman etrafımızda kıvrılıyor, yanan şeker ve çamın tatlı kokusunu taşıyor.

"Ee," diyor lokumunu cerrahi bir hassasiyetle döndürerek. "Sen ve Beau, ha?"

Sopamla alevleri dürtüyorum. "Peki ya ben ve Beau? Biz sadece arkadaşız." Umarım "grup arkadaşınla yattım" gizlice

Alnıma dövme yaptırdım.

"Hadi ama Quinn. O dev oyuncak ayıyı yıllardır tanırım. Hiç kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim."

"Peki bu nasıl?"

"Sanki en sevdiği şarkı senmişsin gibi." Mükemmel altın rengi lokumunu ateşten çekiyor. "Duymaktan asla bıkmayacağın türden."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve bu ateşten değil. "Bunu senden duymak şaşırtıcı derecede şiirsel."

"Benim de bazı anlarım oluyor." Marşmelovu graham krakerlerinin arasına sıkıştırıyor. "Sadece diğerlerine söyleme. Korumam gereken bir itibarım var."

Bir çift ateş çukurumuzun önünden geçiyor, sesleri rüzgârda yankılanıyor. "Birazdan yola çıkmalıyız tatlım. Hava raporuna göre dondurucu yağmur geliyor."

"Vurmasına ne kadar var?"

"Birkaç saat, belki daha az."

Lyle'in gözleri alevlerin üzerinden benimkilerle buluşuyor. "Kahretsin. Bu işleri karmaşıklaştırıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"O ağacı insan buzlu şekerine dönüşmeden otobüse geri götürmek." Elindeki graham krakeri kırıntılarının tozunu alıyor. "Ayrıca, yollar buz tutarsa yarınki gösteride sorun yaşayabiliriz."

Yeni satın aldığımız ağaca bakıyorum, yakınlarda bir ağa sarılmış yatıyor. "Diğerlerini çağıralım mı?"

"Hayır, hadi yola koyulalım. İhtiyacımız olan son şey Jarron'un sorumluluk sigortası ya da zengin çocuk saçmalıkları hakkında süslü avukatını araması."

"Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Onunla tanıştın mı?" Lyle ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Adam bir keresinde yeni botlarına yağmur yağdırdığı için bir bulutu dava etmekle tehdit etmişti."

Ağacı arkaya bağladıktan sonra, karla karışık yağmurun başlamasıyla birlikte ağaç çiftliğinden çıkıyoruz. Çok geçmeden kamyon yan yatıyor ve kalbim boğazıma kaçıyor. Kara buzda kayarken Lyle direksiyonla boğuşuyor, Noel ağacı arkamızdaki kasada uğursuzca sallanıyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Frene basıyor ama son çağrıda bir sarhoş gibi yolun karşısında dans ediyoruz.

Parmak eklemlerim gösterge panelinde bembeyaz oldu. "Lyle..."

"Ben hallederim, ben hallederim." Bizi bankete doğru yönlendiriyor ve sonunda kayarak duruyoruz. Motor rölantide çalışıyor, farlar dönen karı kesiyor.

"İyi misin?" Nefesi beyaz puflar halinde çıkıyor.

"Evet." Ellerim titriyor. "Sadece... bana bir dakika ver."

"kadar zamanın var." Motoru durdurur. "Yine de bunu beklemeliyiz."

Sessizlik üzerimize çöküyor, sadece soğuyan motorun tıkırtısı ve nefes alış verişlerimizle bozuluyor. Camlar yavaşça buğulanıyor ve dışarıdaki fırtınaya karşı bir sıcaklık kozası oluşturuyor.

"Ne macera ama, ha?" Lyle'in sesi yumuşak, öncekinden daha yakın.

Döndüğümde onun beni izlediğini görüyorum, kahverengi gözleri loş ışıktaki yoğunlaşıyor. Aramızdaki boşlukta elektrikli bir şey çatırdıyor.

"Lyle..."

Beni öpmesine izin vermemeliydim ama dudakları yine de beni buluyor. Ağzının sıcaklığı kamyonun camlarından sızan soğukla tezat oluşturuyor. Eli yüzümü kavırıyor, öpücüğü derinleştirirken başparmağı çenemde geziniyor. Parmaklarım tişörtünün içine kıvrılıyor ve onu orta konsola doğru çekiyor.

"Quinn," diye nefes alıyor ağzıma karşı. "Şarkı söylediğini ilk duyduğum andan beri bunu yapmak istiyorum."

Ön cam artık tamamen buğulu, kendi özel dünyamızı yaratıyoruz. Eli saçlarımın arasına giriyor ve hafifçe çekiştirip başımı geriye yatırdığında küçük bir nefes alıyorum.

"Lyle..." Sesim amaçladığımdan daha soluk çıkıyor.

Boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor, her biri vücudumda kıvılcımlar çıkarıyor. "Sadece söyle ve durayım."

Ama durmasını istemiyorum. Ve bu beni buzlu yollardan daha çok korkutuyor.

Diğer eli belimi buluyor, parmakları kazağımın eteğinin altından kayarak çıplak tenimi okşuyor. Dokunuş viski gibi yakıyor, içimi dışımı ısıtıyor.

"Bu berbat bir fikir," diye fısıldıyorum, dokunuşuna doğru eğilirken bile.

"En iyileri genelde öyledir." Dişleri köprücük kemiğimi sıyrıyor.

"İstersen suçu havaya atabiliriz."

Ona bakacak kadar geri çekiliyorum. Gözleri karanlık ve yoğun.

"Peki yarın ne olacak?"

"Yarın, yarının bizleri için bir sorun." Ağzımı tekrar yakalıyor ve bir an için her şeyi unutmama izin veriyorum

Başka.

LYLE

"R "Sakin ol, etrafta kimse yok," diye mırıldanarak Quinn'i kucağıma çekiyorum. Isıtıcı yaklaşan soğuğa karşı savaşıırken kamyonun kabini rahat, hatta konforlu hissediyor. Koltuğu arkaya yatırıyorum, böylece daha fazla oda. Etrafına endişeyle bakıyor.

"Emin misin? Ya biri arabayla geçerse?" Sesi hafifçe titriyor, heyecan ve endişenin bir karışımı.

Kıkırdıyorum, çenesini yukarı kaldırarak boş yolu taramak bana bakmasını sağlıyorum. "Bebeğim, burası hayalet kasaba gibi. Ve inan bana, bu camlar kısa sürede buğulanacak."

Dudağını ısıırıyor, sonra nihayet başını sallıyor. Kızağını çıkarıp bakmaya doyamadığım kumral saçlarını serbest bırakıyorum. Onu kendime çekerken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, dudaklarımız kamyonu ateşe verecekmiş gibi hissettiren bir öpücükle buluşuyor.

Quinn kucağımda kayıyor, kalçaları omurgamdan aşağı ürperti gönderecek şekilde bana doğru bastırıyor. Kapüşonunu çıkarmaya başlıyorum, altında teninin sıcaklığını hissediyorum. "Her zaman bu kadar cesur musun?" diye soruyor öpücükler arasında.

"Sadece seninleyken," diye fısıldıyorum, sırtarak. "İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Gülüşü yumuşak ama gerçek. "Gerçekten mi? Buna böyle mi diyoruz?"

Alt dudağını şakacı bir şekilde ısıırıyorum. "Kesinlikle. Buna yaratıcı ilham diyebilirsiniz."

Gözlerini deviriyor ama kapüşonlu tişörtü başından geçirip yolcu koltuğuna atarken direnmiyor. Elleri gömleğimin altına giriyor, soğuk parmakları beni zıplatıyor.

"Hey şimdi," diye hafifçe itiraz ediyorum, "o eller donuyor!"

"O zaman ısıt onları," diye karşılık veriyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor.

Ağzını tekrar yakalıyorum, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde.

"Çok fazla lanet katman var," diye mırıldanıyorum, ellerimi Quinn'in uzun kollu gömleğinin altına sokmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. "Bu eldivenlerle hediye paketini açmaya çalışmak gibi bir şey."

Gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Belki bu konuda yardımcı olabilirim." Gömleğini başının üzerinden çekecek kadar geri çekiyor ve nabzımı hızlandıran siyah dantelli sütyenini ortaya çıkarıyor.

"Mutlu Noeller bana," diye mırıldanıyorum, ellerim hemen göğüslerini buluyor. Dantelin altında sıcak ve ve sütyenini de çıkarmadan duramıyorum. Tenini öpmeye ve ısırmaya başladığımda karanlık kamyon kabininde bir yere düşüyor.

Ben alçalırken nefesi kesiliyor, dudaklarım göğsünde bir yol çiziyor. "Sıra sende" diyor, sesi boğuk.

Ceketimi çekiştiriyor, gömleğimi çıkarmama yardım etmeden önce ceketimi üzerimden çekiştiriyor. Parmakları dövmelemin çizgilerini takip ediyor, her dokunuşu içime kıvılcımlar gönderiyor.

"Bunların nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir," diye mırıldanarak göğsümü öpüyor.

Dudaklarının tenimdeki hissiyle ürperiyorum. "Keşfetmek için hepsi senin."

Bana sırtıyor, gözlerindeki o yaramaz parıltı onu daha da çok istememe neden oluyor. Parmakları kollarımdaki ve göğsümdeki mürekkepli desenlerin üzerinde oynuyor, her dokunuşu tenimde ateş gibi yanıyor.

"En sevdiğin?" diye soruyor öpücükler arasında.

"Şu anda dokunduğun," diye cevap veriyorum sırtarak. "Ama her saniye değişiyor."

Gözlerini deviriyor ama keşfetmeyi bırakmıyor.

"Biraz yukarı kaldır," diye fısıldıyorum, kalçalarını yönlendirerek. Quinn botlarını çıkarıyor ve ben de dar taytını çıkarmasına yardım ediyorum. Yanlardan bağlanmış küçük siyah bir tangayla kalmıştı ve bu beni çıldırtıyordu.

"Beni burada öldürüyorsun," diye mırıldanıyorum, parmaklarım tangasının kenarlarını ustalıkla çözüyor. Tanga düşüyor ve onu kamyon kabininin loş ışığında çıplak ve güzel bırakıyor.

Quinn kendini yukarı kaldırırken nefesi kesiliyor, pantolonumu ve boxer'ımı indirmem için bana yeterince yer açıyor. Aletim serbest kaldı ve karnıma doğru indi.

Gözleri açılıyor, yüzünde şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifade belirliyor. "Uh... wow."

Yanağını okşayarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Hey, sorun yok. Seninle ilgileneceğim."

Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Pekala."

"Aferin kızıma," diyorum usulca. "Torpido gözüne uzan. Orada bir prezervatif olmalı."

Torpido gözünün mandalını kurcalayarak bana doğru uzanıyor. Çıplak teni benimkine değince nabzım daha da hızlanıyor. Prezervatifi buluyor ve tekrar oturuyor.

"Şimdi onu bana giydir," diye nazikçe talimat veriyorum.

Paketi açarken elleri hafifçe titriyor. Güvence için bana bakıyor.

Yumuşak bir gülümsemeyle "Bu iş sende," diye cesaretlendirdim.

Quinn prezervatifi biraz önce gergin görünen biri için şaşırtıcı bir beceriyle uzunluğumun üzerinde yuvarlıyor. Dokunuşu çekingen ama eksiksiz, içime zevk sarsıntıları gönderiyor.

İşini bitirdiğinde "Mükemmel," diyorum. "Şimdi buraya gel."

Beni tekrar kucaklıyor ve üstümde konumlanıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ben onun gözlerinde hem kararlılık hem de kırılganlık görebiliyorum.

"Ben hazırım," diye fısıldıyor.

Onu yavaşça aşağı indiriyorum, sıcaklığının beni santim santim sardığını hissediyorum. "Harika hissediyorsun," diye inliyorum.

Bu hisse alışmaya çalışırken elleri omuzlarımı kavırıyor. "Siktir et Lyle, sen de öyle," diye cevap veriyor nefes nefese.

Quinn'in kalçalarını kavırıyorum, ellerime karşı sıcaklığını ve yumuşaklığını hissediyorum. "O şarkı neydi? 'Bir at kurtar, bir kovboy sür'? Bana nasıl yapıldığını göster, bebeğim."

Gülüyor, sesi nefessiz ve arzu dolu. "İstedğin bu mu kovboy?"

"Tabii ki evet," diye mırıldandım, onu üzerime doğru yönlendirdim. Hareket etmeye başladı, ritmi ilk başta kararsızdı ama hızla kendine güveni artıyordu.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor, sesi hafifçe titreyerek.

"Aynen öyle," diye inliyorum, kalçalarını kaldırarak onun itişini karşılamak için hamle yapıyorum. Her hareket içime bir zevk sarsıntısı gönderiyor ve ben

onun da bunu hissettiğini söyleyebilirim.

Göğüsleri her hamlede zıplıyor ve kendime engel olamıyorum. Öne doğru eğilip meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Nefes nefese kalıyor, ben emerken ve dilimle alay ederken elleri omuzlarımda sıkılıyor.

"Lyle," diye nefes alıyor, sesi zevk ve ihtiyaç karışımı.

Diğer meme ucuna geçiyorum, ellerim sırtında ve kalçalarında dolaşırken ona da aynı ilgiyi gösteriyorum. Hareketleri daha çılgınca hale geliyor, her itiş bir öncekinden daha sert ve daha hızlı.

"Siktir," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "İnanılmazsın."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekiliyorum. "Devam et Quinn Dupree. Sakın durma."

Başını sallıyor, bana daha sert binerken ela gözlerinde kararlılık parlıyor. Vücutlarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor, her itiş bizi sınıra yaklaştırıyor.

"Çok seksisin amına koyayım," diyorum ona, sesim ihtiyaçtan pürüzlü çıkıyor.

Sözlerim karşısında yanakları kırmızının daha derin bir tonuna büründü. "Sen de o kadar kötü değilsin."

Ona sırtıyorum, böyle anlarda bile şakalaşmasına bayılıyorum. "Aferin Kovboy Cassanova."

Tekrar gülüyor, ama kalçalarımı daha yukarı kaldırıp onu daha güçlü bir şekilde karşıladığımda bu bir iniltiye dönüşüyor. Kamyon kabini zevk seslerimizle doluyor - soluklar, inlemeler, altımızdaki koltuğun gıcirtısı.

"Yaklaştım," diye fısıldıyor, tırnakları omuzlarıma batıyor. "Ben de," diye inliyorum. "Kendini tutma."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yok. Hareketleri umutsuzlaşıyor, her itiş ikimizi de serbest bırakmaya daha da yaklaştırıyor.

"Lyle!" diye haykırıyor etrafımda çözülürken.

Bu his beni de uçurumun kenarına gönderiyor. Kendimi son bir kez daha onun derinliklerine gömüyorum, serbest kalırken onun adını inliyorum.

Birbirimizin üzerine yığılıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz ve ince bir ter tabakasıyla kaplıyız. Quinn alnını benimkine yaslıyor, nefeslerimiz kamyonet kabininin serin havasında birbirine karışıyor.

"Bu," diyor nefesleri arasında, "inanılmazdı."

"Evet," diyorum tembel bir gülümsemeyle. "Üstümdeyken kimin ısıtıcıya ihtiyacı olur ki?"

Koltuğa yaslanıp anın tadını çıkarıyorum, Quinn'in sıcaklığının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum. Ama gerçeklik çabucak beni yakalıyor ve sonsuza kadar burada kalamayacağımızı fark ediyorum.

"Pekâlâ, süperstar," diyorum, onu kucağımdan hafifçe iterek. "Biri bizi aramaya gelmeden önce giyinsek iyi olur."

Quinn kıkırdıyor ve üzerimden yuvarlanarak atılmış tangasına uzanıyor. "Bu havada birilerinin buraya geleceğini mi sanıyorsun?"

"Muhtemelen değil," diye itiraf ediyorum, pantolonumu biraz zorlukla geri çekiyorum. "Ama işi şansa bırakmayalım. Başka bir manşete ihtiyacımız yok."

Sırıttırıyor, tozluklarını çekiyor. "Mason'ın güneyindeki davulcu pantolonu aşağıdayken yakalandı - kelimenin tam anlamıyla."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Ve açılış gösterisi suçüstü yakalandı. Kulağa TMZ özel programı gibi geliyor."

Kamyonetin kabininde el yordamıyla kıyafetlerimizi kapıp rekor sürede giyiniyoruz. Burası artık sıcak ve havasız, vücut ısıımızın toplamı burayı sauna gibi hissettiriyor. Gömleğimi tekrar giymeye zahmet etmiyorum; ceketimi çıplak göğsümün üzerine atıyorum.

Quinn kapüşonunu giyiyor ama fermuarı açık bırakıyor. Saçları dağınık ama ona çok yakışıyor. "Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, yanağındaki ruj lekesini silmek için uzanıyorum. "Mükemmel görünüyorsun."

Kamyondan inip soğuk gece havasına girdiğimizde homurdanıyor ama itiraz etmiyor. İçerideki sıcaktan sonra ani soğuk şok etkisi yarattı.

"Kahretsin," diye mırıldanan Quinn ısınmak için kendine sarılır.

"Gel buraya," diyorum, tur otobüsüne doğru yürümeye başlarken kolumu omuzlarına doluyorum.

Sessiz yolda ilerlerken botlarımızın altındaki kar çtırdıyor. "Gittiğimizi fark eden oldu mu sence?" diye soruyor.

"Hayır," diye sırtarak cevap veriyorum. "Muhtemelen kafayı bulmakla meşguldürler."

Tam tur otobüsüne ulaşmıştık ki, otoparkesen bir rüzgâr tüylerimizi diken etti.

"Kıçımız donmadan içeri girelim," diyerek kapıyı açıyorum.

Quinn ilk adımını atıyor ve şakacı bir gülümsemeye bana bakıyor. "Önden buyurun."

Onu içeri kadar takip ediyorum, otobüsün sıcaklığı ve tanıdık kokusu beni hemen etkiliyor - deri koltuklar, kolonya ve dün geceki partiden kalma bira kokusu.

"Evim güzel ," diyor Quinn alaycı bir şekilde.

"O kamyon kabininden daha iyi," şaka yapıyorum.

Ben mini buzdolabından ikimize de su şişeleri alırken o koltuklardan birine uzanıyor.

"Turda bir gün daha hayatta kalmaya," diyorum ve ona bir tane uzatıyorum.

Bir yudum almadan önce sırtarak "Birbirimizi hayatta tutmak için," diye karşılık veriyor.

Kanepeye rahatça yerleşiyoruz, yakın ama tam olarak dokunmuyoruz - az önce olan her şeyden sonra bu ortak sessizlikten memnunuz.

"Bu gece için teşekkürler," diyor bir sonra usulca.

Samimiyetine gülümsüyorum. "Her zaman."

Ve bu basit değiş tokuşla, her şey yeniden yoluna girdi - en azından şimdilik.

AUSTEN

I Gece geç saatlere kadar sigara içtikten sonra herkesin uyumuş olmasını bekleyerek tur otobüsüne geri dönüyorum. Onun yerine Quinn'i küçük yemek masasında kıvrılmış, loş tepe ışığının altında yıpranmış bir deftere bir şeyler karalarken buluyorum. Saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve

Beau'nun büyük boy .

"Uyuyamıyor musun?" Onun karşısındaki kabine kayarak soruyorum.

İrkiliyor, hızla defteri kapatmak için hareket ediyor. "Tanrım, beni korkuttun."

"Özür dilerim." Ellerimi saçlarımanın arasında gezdirirken kaleminin elinin kenarında nasıl lekeler bıraktığını fark ediyorum. "Yeni bir şey mi yazıyorsun?"

"Belki." Kalemini sayfaya vuruyor ve bana tereddütle bakıyor. "Sadece... bazı şeyler üzerinde çalışıyorum."

"Görebilir miyim?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor. "Yani, eğer paylaşmak istersen."

Quinn bir an beni inceledi, muhtemelen onu başka bir kazma için tuzığa düşürüp düşürmediğini anlamaya çalışıyordu. Yeterince adil - tam olarak misafirperver değildim.

"Bu konuda götlük yapmayacağına söz verir misin?"

"Scout'un onuru." Üç parmağımı kaldırıyorum, bu da onun neden oluyor. "Sen hiç izci olmadın."

"Doğru. Ama yine de söz veriyorum."

Defteri masanın üzerinde kaydırıyor. Sayfalar onun düzgün el yazısıyla dolu, çarpı işaretli dışarı çizgiler ve oklar yönlendirme

mısralar. Okumaya başladım ve lanet olsun - sözler çok sertti. Her şeyi geride bırakmakla, asla gerçekleşmeyecek hayallerin peşinden koşmakla ama yine de bunu yapmakla ilgili.

"Bu..." Boğazımı temizliyorum. "Bu gerçekten çok iyi, Quinn." "Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, ciddiylim." İkinci dizeye dokunuyorum. "Özellikle bu kısım - memleketin yok olurken dikiz aynasından gün batımını izlemekle ilgili? Bu lanet bir şiir."

Koltuğumda kayıyorum, parmaklarım defterine vuruyor. "Aslında... Ben de bir şey üzerinde çalışıyordum." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz boğazım düğümleniyor.

Quinn'in gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Duyabilir miyim?"

"Muhtemelen boktan bir şeydir." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, bir türlü vazgeçemediğim gergin bir alışkanlık. "Sadece bir araya getirdiğim bazı rastgele düşünceler."

"Bırak da buna ben karar vereyim." Defterini kapatıyor ve öne doğru eğiliyor. "Ses odası şu anda boş. Gidip deneyebiliriz."

"Bu saatte mi?"

"Neden Değil mi? Tabii ki sen tavuk." Onun Dudaklar Eğri içine meydan okuyan bir gülümseme. "Hadi, Austen. Sana benimkini gösterdim."

"Tamam." kalkıyorum, saklama bölmesinden gitar çantamı alıyorum. "Ama eğer gülersen-"

"Gülmeyeceğim." Ceketini kapığı gibi otobüsün kapısına yöneldi bile. "Kamyonlar ya da bira hakkında olmadığı sürece."

"Mesele kamyonlar ya da bira değil." Soğuk gece havasında onu takip ediyorum. "Bana biraz kredi ver."

Otoparkı geçip mekanın yan girişine gidiyoruz. Quinn cebinden bir anahtar kartı çıkarıyor.

"Bunu nasıl aldın?"

"Sesçi çocukla arkadaş oldum." Omuz silkiyor. "İnsanlara iyi bazen işe yarıyor."

Ses odasına doğru ilerlerken boş koridorlar ayak seslerimizle yankılanıyor. Teknisyenlerin ve yöneticilerin olağan telaşı olmadan burada olmak garip.

Quinn ışıkları yakar ve tekerlekli sandalyelerden birine oturur. "Pekala, Haynes. Neyin var göster bana."

Ellerimin hafifçe titremesini görmezden gelmeye çalışarak gitarımı çıkarıyorum. Bir kişi için çalarken gergin olacağım hiç aklıma gelmezdi.

düzenli olarak binlerce kişi için performans sergiliyor.

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım perdelerdeki yerlerini buluyor. Ses odasının sessizliği ağır basıyor ve her küçük hareketi yüksek sesli gösteriyor.

"Adı 'Aralık Statik'," diyorum Quinn'in gözlerinden kaçarak. "Sadece... her zamanki neşeli şeylerimizi beklemeyin."

Parmaklarım melodiyi seçmeye başlıyor, yumuşak ve melankolik. İlk mısra istediğimden daha sessiz çıkıyor: "Boş

pencerelerde dize ışıkları

Bu boş koridorlarda

yankılanıyor Bir yıl daha rol

yapmak

Birinin arayabileceğini..."

Quinn sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve ben devam etmek için kendimi zorluyorum. Koro yükseliyor, sesim güçleniyor:

"Radyodaki statik

Eskiden bildiğimiz şarkıları çalmak

Masada boş sandalye

Kendime yapabileceğimi söyle

Bir Noel'i daha yalnız geçirmek için..."

Köprü, kimseye itiraf etmediğim, gösterilerden sonra boş bir eve gitmekten ne kadar nefret ettiğim, Jarron'un sahte arkadaşlarla çevrili olduğunu görmek ve bunun hiç arkadaşımın olmamasından daha iyi olup olmadığını merak etmekle ilgili her şeyi çığ ve dürüst bir şekilde döküyor.

Son nota kaybolduğunda, başımı kaldırmaya korkarak gitarıma bakmaya devam ediyorum. Quinn boğazını temizleyene kadar sessizlik uzuyor.

"Lanet olsun,

Austen." "O kadar

kötü, ha?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Sandalyesini daha da yaklaşıyor. "Bu... Böyle yazabildiğini bilmiyordum."

"Evet, şey." Sonunda gözleriyle buluştum. "Jarron'a söyleme. Hüzünlü bir Noel şarkısı yazarak yaşamama asla izin vermez."

Quinn gitarı alıp dikkatlice bir kenara koyarken parmakları benimkilere değiyor. "Biliyor musun, anlıyorum. Yalnızlığı." Sesi yumuşak ve anlayışlı. "Bazen bu hayatı seçtiğim için deli olup olmadığımı merak ediyorum."

"Öyle mi?" Sandalyemde arkama yaslanıp uzun bir nefes alıyorum. "Hiç gerçek bir eve sahip olmayı özledin mi? Sadece otel odaları ve tur otobüsleri değil?"

"Tanrım, evet. Küçük, boktan dairemde bile." Sandalyesinde yavaşça dönüyor. "Özellikle şimdi, tüm Noel süslemeleriyle

Her yerde. Bana herkesin mükemmel küçük kasabalarında mükemmel küçük hayatlarının olduğu Hallmark filmlerini düşündürüyor."

"Mükemmel küçük Noel ağaçlarıyla." Gözlerimi kapatıyorum, hayal ediyorum. "Ve eve döndüğünde sadece kaç albüm sattığınla değil, gününün nasıl geçtiğiyle de biri."

"Ertesi sabah adını bile hatırlayamayan hayranların yerine mi?"

"Ouch." Gülümsedim. "Tam isabet, Dupree."

"Özür dilerim." Sesi hiç de üzgün gelmiyor. "Ama cidden, Austen. Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Çünkü yalnız kalmaktan çok korktuğumu itiraf etmekten daha kolay." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "En azından bir geceliğine umursuyormuş gibi yapıyorlar."

Quinn sandalyesini yaklaşıyor, dizi benimkine çarpıyor. "Şu anda yalnız değilsin."

O eğilirken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Dudakları benimkilere geliyor, önce yumuşak ve tereddütlü, sonra daha kesin. Bir an donup kalıyorum, onu daha da yakınımın çekmek istemekle Beau'yla birlikte olduğunu hatırlamak arasında kalıyorum.

Ama ben ne yapacağıma karar veremeden o çoktan geri çekilmeye başladı, gözleri paniğe benzer bir şeyle irileşmişti.

"Yapmamalıydım-" diye

başladı. "Quinn-"

Çoktan ayağa kalktı, ceketini aldı.

"Lütfen gitme." Sesim çığ çıkıyor, fısıltıyı zor geçiyor. Gitmek için döndüğünde bileğini yakalıyorum, başparmağım nabız noktasının üzerinde geziniyor. "Quinn."

Donup kalır ama arkasını dönmez. "Bu bir hata."

"Belki." Yavaşça ayağa kalkıyorum, isterse çekip gitmesi için ona alan bırakıyorum. Çekilmiyor. "Ama bunu hissetmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum."

"Neyi hissetmek?" Sesi çatlıyor. "Bir hafta önce bana zar zor tahammül ediyordun."

"Bu doğru değil." Bir adım daha yaklaşıyorum, şampuanının hafif vanilya kokusunu alabilecek kadar yakın. "Göt gibi davrandım çünkü beni ne kadar etkilediğini itiraf etmekten daha kolaydı."

Bu sefer onu öptüğümde, kasıtlıydı. Tereddüt yok, sürpriz yok. Sadece dudaklarımı onunkilere yumuşakça bastırıyorum, daha önce içmiş olması gereken kahvenin tadına bakıyorum. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkarıyor, elleri gömleğimi yumrukluyor.

Öpücüğü derinleştiriyorum, onu ses tahtasına yaslıyorum. Düğmeler onun ağırlığı altında tıkırıyor ve kayıyor ama ikimizin de umurunda değil. Öpücüklerimi boynundan aşağı doğru takip ederken parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

"Yapmamalıyız," diye nefes alıyor, beni daha yakına çekerken bile.

"Bana durmamı söyle." Alnımı onunkine yaslıyorum, ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Bana bunu istemediğini söyle."

Cevap vermek yerine beni tekrar öpüyor ve ben kendimi kaybediyorum.

QUINN

Austen ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor, tanıdık bir hareket ama nedense şimdi farklı hissettiriyor. "Bundan emin misin?" diye soruyor, sesi alçak, neredeyse bir fısıltı.

"Kesinlikle," diyorum, flanel gömleğinin düğmelerini çekiştirerek. Parmaklarım tenine değiyor ve elektrik çarpmış gibi oluyor. Kumaş düşerken, onu görüyorum - gitar çalmaktan daha fazlasını yaptığını gösteren tonlanmış, yağsız kaslar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

Sırıttıyor, o ukala ama bir şekilde sevimli gülümsemesiyle. "Bir yardımcı için fena değil, ha?"

Sinirlerimin yatıştığını hissederek usulca gülüyorum. "Tüm o ekosenin altında bir Yunan tanrısının saklandığını kim bilebilirdi?"

"Dalkavukluk seni her yere götürür," diye takılıyor beni soymaya başlarken, dokunuşu hem nazik hem de acil. Elbisem kayarak ayaklarımın etrafında toplandığında bir an için geri çekiliyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor basitçe ve ses tonunda hiçbir yapmacıklık ya da kibir belirtisi yok, sadece saf bir hayranlık var.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Teşekkür ," başarıyorum, kemerini çözüp kotunu aşağı indirirken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Sadece boxer'ıyla orada dururken, elinde ne olduğuna hayret etmekten kendimi alamıyorum. Kadınların ona bayılmasına şaşmamalı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye takılıyor ama gözlerindeki kırılganlık kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Beğendiğim çok şey var," diye itiraf ediyorum.

Cüzdanından pratik bir kolaylıkla bir prezervatif çıkarıyor ve sonra boxer'ını çıkarıyor. Bir an için öylece durup birbirimize bakıyoruz.

"Buraya gel," diyor usulca ve beni ses odasının yastıklı zeminine yönlendiriyor. Yüzey şaşırtıcı derecede yumuşak, sanki bu tür şeyler için tasarlanmış gibi.

Yanımda alçalırken dudakları tekrar dudaklarımı buluyor. Öpücüğü aç ama şefkatli ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Austen prezervatifi takıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Aramızdaki beklenti havayı yoğunlaştırıyor. Kendini konumlandırıyor ve içime girdiğinde nefesim kesiliyor. Bu sadece bir his değil, beraberinde gelen ham duygular. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak alışmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi endişe ve arzunun bir karışımı. Başımı sallıyorum, nefesim kesiliyor. "Evet, sadece... bana bir saniye ver."

Bekliyor, alnı alnıma yaslanmış, nefesi dudaklarımda ılık. Hazır olduğumda ona küçük bir baş selamı veriyorum. İtmeye başlıyor, sert ve yavaş, her hareketi bilinçli ve güçlü. Sanki şimdiye kadar hissettiği tüm acıyı ve yalnızlığı yok etmeye çalışıyormuş gibi geliyor. Ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum.

"Austen," diye nefes alıyorum itişler arasında, "bırak gitsin."

Bana bakıyor, gözlerinde karanlık ve çaresiz bir şey var. Sonra yer değiştiriyor, bacağını omzunun üzerinden kaldırıp acıyı değiştiriyor. Bir sonraki hamlesi daha derin, daha yoğun. Ele geçirilmiş bir adam gibi şehre gidiyor.

"Tanrım," diye inliyorum, yastıklı zemini kavriyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, her kelime başka bir güçlü itme ile noktalanıyor.

Onun her santimini içimde hissedebiliyorum, beni tamamen dolduruyor. Mümkün olan en iyi şekilde bunaltıcı. Bedenlerimizin birlikte hareket ederken çıkardığı sesler odayı dolduruyor; etin ve ihtiyacın senfonisi.

"Austen," diyorum kesik kesik nefesler alarak, "bu... bu..." "Evet," diye inledi, "biliyorum bebeğim."

Ritmi hızlanıyor; artık kendini bırakıyor, gerçekten bırakıyor. Her itiş bir bildiri gibi, yalnız olmadığımıza dair bir söz gibi.

Bu anda. İçimde bir baskı oluşuyor, durdurulamaz bir dalga gittikçe yükseliyor.

"Durma," diye yalvarıyorum.

"Hiç şansı yok," diye yanıtlıyor, sesi duygusallıktan pürüzlü.

"Yaklaştım," diye nefes alıyorum, içimde patlamaya hazır bir volkan gibi yükselen basıncı hissediyorum.

Austen aniden geri çekiliyor ve beni nefessiz ve üstünde bırakıyor. "Henüz değil," diye mırıldanıyor, sesi emir ve vaat karışımı. "Seninle işim bitmedi."

Dudağımı ısıırıyorum, hayal kırıklığına uğramış ve serbest kalmak için can atıyorum. "Olmasan iyi edersin," demeyi başarıyorum, sesim titriyor.

Sırıtır, o sinir bozucu seksi . "Sıkı tutun."

Tekrar içime girdiğinde, omuzlarına tutunuyorum, tırnaklarım derisini kazıyor. Tüm bunların yoğunluğu başımı döndürüyor. Ritmi acımasız, her hareketi kesin ve güçlü.

"İşaretle beni," diye hırlıyor. "Yarala beni."

Parmaklarım sırtını tırmıklıyor ve arkalarında kırmızı izler bırakıyor. Zevkle tısılıyor ve daha yakına eğiliyor, nefesi kulağıma değiyor. "İşte bu, Quinn."

Eli aramızda kayıyor, parmakları uzman bir hassasiyetle klitorisimi buluyor. Onunla oynamaya başlıyor, beni çılgına çevirecek şekilde dönüyor ve bastırıyor. Onun itişlerinin ve klitorisime olan ilgisinin birleşimi beni tekrar kenara doğru spiral gönderiyor.

"Tanrım," diye soluyorum, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

"Austen..." "Benim için gel," diyor, sesi alçak ve acil.

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Dalga üzerime çöküyor, ben onun adını haykırırken beni altına çekiyor. Bedenim onun etrafında sarsılıyor, zevk her sinir ucumda patlıyor.

Austen hemen arkamdan geliyor, kendi doruk noktasına ulaştığında hareketleri dzensizleşiyor. Gırtlaktan bir inilti çıkartıyor, prezervatifin içine dökülürken kalçaları sarsılıyor.

Bir an için birlikte uzandık, nefes nefese kaldık ve nefesimizi tutmaya çalıştık. Ağırlığı bana karşı rahatlatıcı, az önce olanların yoğunluğundan sonra beni topraklıyor.

"şey," diyor sonunda, o delici mavi gözleriyle bana bakmak için kendini hafifçe kaldırarak. "Bu... bir şeydi."

Hafifçe gülüyorum, hala yükseklere aşağı iniyorum. "Evet. Kesinlikle bir şey."

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor ve beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor. Az önce paylaştığımız çiğ tutkuyla tatlı bir tezat oluşturuyor.

Loş ses odasında öylece uzanıyorum, kalbim az önce olanlar yüzünden hâlâ çarpıyor. Austen'ın nefesi boynumu ısıtıyor ve kolu tembelce belime dolanıyor. Rahat, neredeyse fazla rahat.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz," diye fısıldıyorum, yarı yarıya kabul etmeyeceğini umarak.

İnliyor, eli tenimde boş desenler çiziyor. "Yapmak zorunda mıyız? Yani, bu odanın dışındaki dünya eleştirmenler ve teslim tarihleriyle dolu."

"Doğru," diyorum kıkırdayarak. "Ama aynı zamanda ilham alıp buraya girmeye karar verebilecek meraklı grup arkadaşlarıyla da dolu."

Austen iç geçiriyor ve sırt üstü dönüyor. "İyi, ama sadece Jarron'a ses odasında neden çıplak olduğumuzu açıklamak istemediğim için."

"Ya da daha kötüsü," diye ekliyorum sırtarak, "ayrıntılı bir oyna."

Gülüyor, sesi odanın içinde titreşiyor. "Evet, bu kesinlikle olmayacak." Ayağa kalkıp giysilerini toplamaya başlıyor ve bileğinin ustaca bir hareketiyle elbisemi üzerinden atıyor.

Biraz garip ama aynı zamanda heyecanlı hissederek elbisemi tekrar giyiyorum. "Peki," diyorum elbisemin arkasını fermuarlarken, "gizli hikâyemiz ne?"

Austen tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Gizli hikâye mi? Bizler yetişkiniz. Gizli bir hikâyeye ihtiyacımız yok."

"Evet," diyorum alaycı bir ciddiyetle, "yakalanmamaya çalışan ergenler gibi sinsice dolaşan yetişkinler."

Sırıttıyor ve beni hızlı bir öpücüğün içine çekiyor. "Pekala o zaman. Yaratıcı farklılıkları mı tartışıyorduk?"

"Mum ışığında ve mehtaplı serenatlarla mı?" Alay ediyorum.

"Aynen öyle," diyor ve flanel gömleğinin düğmelerini iliklerken bana göz kırpmıyor.

Ses odasından çıkıp koridorda ilerlerken mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Loş ışıklar duvarlara uzun gölgeler düşürüyor, sanki gizli bir operasyonun parçasıymışız gibi hissettiriyor.

Otobüsün ana bölümüne açılan kapıya ulaştığımızda Austen duruyor ve bana dönüyor. "Biliyorsun," diyor usulca, "bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklamak zorunda değiliz."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum elini sıkarak. "Ama şimdilik bu aramızda kalsın."

"Katılıyorum," diyor kalbimi yeniden çarptıran bir gülümsemeyle.

Dışarı çıkıp gecenin serin havasına giriyoruz ve ben hafifçe titriyorum. Austen hemen bir kolunu bana doluyor ve otobüse doğru yürürken beni kendine çekiyor.

"Bu gece için teşekkürler," diyorum sessizce. "Her zaman," diye yanıtlıyor.

"Ve ciddiym."

Otobüse yaklaşırken, pencerelerden birinin perdelerinden sızan zayıf ışığı görebiliyoruz. Birileri uyanmış.

"Harika," diye mırıldandım nefesimin altında.

Austen güven verici bir şekilde omzumu sıkıyor. "Sakin ol. Doğal davran."

Otobüse girdiğimizde Lyle'ı koltuklardan birine yayılmış, elinde akustik gitarıyla hafifçe tıngırdatırken buluyoruz. Bize bakıyor ve sırtıyor.

"Vay, vay," diyor Lyle, gözleri parlayarak. "Bakın 'yaratıcı farklılıklar' tartışmasından kim dönmüş."

"Hey Lyle," diyor Austen yumuşak bir sesle. "Uyuyamadın mı?"

Lyle tıngırdatmaya devam ederken "Hayır," diye cevap veriyor kayıtsızca. "Aklıma bir melodi takıldı." Bana bilmiş bir bakışla bakıyor ama daha fazla zorlamıyor.

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve ranzama doğru yöneliyorum. Yorganın altına yerleştiğimde, birlikte geçirdiğimiz gizli anın etkisiyle kendimi hem korunmasız hem de heyecanlı hissederken, Austen kendi ranzasına gitmeden önce son bir kez göz göze geliyoruz.

Uyku beni ele geçirmeye başladığında Lyle'ın gitar tıngırtısı arka plandaki gürültüde kayboluyor. Her şeye rağmen - turnenin stresi, Jarron ve Austen'in maskaralıklarıyla uğraşmak - yardım edemem ama sonunda her şeyin yerine oturduğunu hissediyorum.

En azından şimdilik.

Ama her seferinde bir nota alacağım.

BEAU

Iılbaşı arifesindeyiz ve alışveriş merkezi son dakika alışverişi yapanlarla dolup taşıyor ama Quinn'in sessizliği aramızda ağır bir yük oluşturuyor. mekanından ayrıldığımızdan beri iki kelime bile söylemedi, ve onun sürüklenişini izliyor. Kalabalığın içinde bir hayalet gibi dolaşması kalbimi kırıyor. Dün geceki gösteri elektrikliydi - genellikle saatlerce duvarlardan zıplamasına neden olan türden.

O güzel kafasının içinde bir şeyler dönüyor ve bunu öğrenmeliyim.

"Şuna bak," diye omzunu dürtüyorum, şarkı söyleyen kardan adamların bir sergiyi göstererek. "Bana senin yedek dansçıların hatırlatıyor."

Yüzünde zayıf bir gülümseme beliriyor. "En azından provaya zamanında gelirlerdi."

"Tek söylediğim Jarron'un bu yıl kömür alacağı," diye duyuruyor Lyle, Noel Baba şapkasını kel kafasının üzerine indirerek. "Adam yaramazdan da beter oldu."

"Hey, o magazin fotoğrafları tamamen bağlamından koparılarak çekilmişti," diye itiraz ediyor Jarron, dangalak gibi güneş gözlüklerini içeride düzeltiyor.

"Elbette, çünkü herkes kazara üç kişinin bulunduğu bir havuza düşer.

Hooters garsonları." Başımı sallıyorum ve Quinn'in omuzlarının sessiz kahkahalarla sarsılmasını izliyorum.

"Konuşmak . Yalnız geceler," Jarron saptırıyor, "Ne var Noel Baba seni mi getiriyor, Lyle? Belki şu süslü şişme-"

"Sakin o cümleyi bitireyim deme," diye uyarıyor Lyle ama sırtıtıyor. "Bazılarımızın standartları var."

"Artık buna böyle mi diyoruz?" Quinn konuşur, sonra da garip bir öksürük krizine girer.

Elimi sırtına koydum. "İyi misin hayatım?"

Beni başından savıyor ama yanakları kızarmış. "İyi, iyi. Şuradaki dükkândan bir şey almam gerektiğini hatırladım."

"Mükemmel zamanlama - zaten yeni bagetlere ihtiyacım var," diyor Lyle. "Bir saat içinde burada buluşalım mı?"

Jarron arkasından, "Bu sefer genç kızların saldırısına uğramamaya çalış," diye .

"Geçen hafta o sendin!" Lyle bağırarak karşılık verir.

Quinn çoktan Bath & Body Works'e girip ve beni neden bu kadar garip davrandığını düşünmeye itti. Ama Noel alışverişi beni çağırıyor ve alışveriş gereken bir söz yazarı var.

Jarron içki dükkânına doğru ilerlerken onu "Aptalca şey alma," diye uyarıyorum.

"Ne zaman yaptım ki?" diye soruyor o bok yiyen sırtışıyla.

"Listeyi alfabetik olarak mı yoksa kronolojik olarak mı istiyorsun?"

Alışveriş merkezinin köşesine sıkışmış MÜZİK MAĞAZASI bana bir işaret feneri gibi sesleniyor. Pencereden mükemmel hediye görüyorum - sayfaları altınla süslenmiş, deri ciltli eski bir şarkı yazma günlüğü. Quinn turneye katıldığından beri spiralli bir deftere bir şeyler karalıyor, sözlerini değerli sırlar gibi yakınında tutuyor.

Elime aldığımda parmaklarım yumuşak derinin üzerinde geziniyor. Dükkân sahibi, elleri nasırlı bir gitarist olan yaşlı bir adam onaylarcasına başını sallıyor.

"Bu özel bir parça," diyor. "Nashville'de, her şeyin seri üretilmediği zamanlarda yapıldı."

"Kalemlikle birlikte mi geliyor?" Sırtındaki deri halkayı fark ederek soruyorum.

"Elbette öyle. İşte-" Tezgâhın altına uzanıp gümüş bir dolma kalem çıkardı. "Bunlar eski country yazarları arasında popülerdi. Hank Williams'ın da buna benzer bir kalem kullandığını söylüyorlar."

Fiyat etiketi beni irkiltiyor ama Quinn her kuruşuna değer. Yeni bir şarkı üzerinde çalışırken gözlerinin nasıl parladığını, kimsenin dinlemediğini düşündüğü anlarda nefesinin altında nasıl melodiler mırıldandığını düşünüyorum.

Cüzdanımı çıkararak, "Ben alırım," dedim. "Kalemin üzerine bir şey kazmışın?"

"Aklında ne var?"

Onu ilk kez şarkı söylerken dinlediğimi hatırlayarak gülümsüyorum. "Hikayeni yazmaya devam et."

Sahibi gravür üzerinde çalışmaya başlıyor ve ben günlüğün kurdeleli yer iminden sarkan küçük pirinç bir anahtar fark ediyorum.

"Bu kilit için," diye açıklıyor. "Böylece paylaşmaya hazır olana kadar hayallerini güvende tutabilecek."

Göğsüm sıkışıyor. Quinn her zaman kalbini ve müziğini korur. - Sanki birinin onları çalmasından korkuyormuş gibi. Belki bu ona artık buna gerek olmadığını gösterir.

Şimdi moron kardeşlerime bir şeyler bulmalıyım.

Otobüse geri dönen Quinn, yeni ren geyiği pijamalarının üzerine şeker kamışı çizgili bir önlük bağlar. "Kim büyükannemin şekerli kurabiye tarifini yok etmeye hazır?"

"Lyle'in geçen yıl yaptığı hokey disklerinden daha iyi oldukları sürece," diye takılıyorum, eşleşen pijamalarımı giyerken. Fanila tenimde yumuşacık duruyor ve Quinn'in gözleri bizi uyumlu görünce parlıyor.

"Onlar hokey diskleri değildi," diye itiraz ediyor Lyle, onu şaşırtıcı bir hassasiyetle ölçerek. "Onlar... rustikti."

"Duman alarmini çalıştırdılar," diye hatırlatıyorum ona.

Jarron her zamanki deri ceketıyla ranzasından çıkıyor, Austen da hemen arkasından. "Üçünüz de Hallmark filmlerinden fırlamış gibi görünüyorsunuz."

Quinn, "Ve sen de bazı şüpheli hayat tercihleri yapmak üzereymişsin gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyor.

"En iyisi." Jarron anahtarlarını alır. "Yeri gelmişken, çok özel bir amacı olan ökseotum var-"

Lyle, "Eğer bu cümleyi bitirirsen, yarın kahvene müşhil eklerim," diye uyarıyor.

Austen homurdanır. "Hadi ama dostum. Şehir merkezinde adımızı çağıran bir bar var."

"Beklemeyin çocuklar, yoksa Noel Baba gelmez." Jarron göz kırparak kapıya yöneldi. "Norman Rockwell rutininizle otobüsü yakmamaya çalışın."

Kapı arkalarından çarpıyor ve Quinn gözlerini deviriyor. "Nasıl oluyor da her şeyi kirli gösteriyor?"

"Bu onun süper gücü," diyorum,

Daha az sohbet, daha çok karıştırma," diye emrediyor Lyle, tahta kaşığı bir orkestra şefinin sopası gibi kullanarak. "Bu kurabiyeler kendi kendine pişmeyecek."

"Emredersiniz efendim." Quinn unla kaplı eliyle selam veriyor ve alnında beyaz bir iz bırakıyor. "Hangi Noel filmiyle başlıyoruz?"

Lyle ve ben hep bir ağızdan "Zor Ölüm" diyoruz.

Quinn inliyor. "Bu bir Noel filmi değil!"

"Birilerinin tatil eğitimine ihtiyacı var gibi görünüyor," diyorum ve kumandaya uzanıyorum.

QUINN

Telefonumun komodine vuran titreşimi beni sarsarak uyandırıyor. Donuk gözlerle saate bakıyorum - 02:37. Jarron'un adı ekranda yanıp sönüyor.

"Biri ölüyor olsa iyi olur ya da Noel Baba'nın özel bir mesaj iletmek için sana ihtiyacı var" diye mırıldanıyorum telefonda.

"Quinn?" Sesi sert bir fısıltıyla geliyor. "Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun nedir?" Doğrudum, aniden .

"Barnaby's'in arkasıdayım, barın. Bir adamın kız arkadaşı. Ben... bak, bir yanlış anlaşılma oldu."

"Yaralandın mı?"

"Çoğunlukla gururum. Ve belki çenem. Ama polisler beni arıyor ve bir TMZ olayı daha yaşayamam."

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp kot pantolonuma uzanmaya başladım bile. "Bana tam yerini mesaj at. On beş dakika içinde orada olacağım."

"Acele et. Ve Quinn? Sakın... sakın diğerlerine söyleme."

Hat kesildi. Botlarımı giyip ceketimi aldım ve parmak uçlarımda Beau'nun ranzasının yanından geçtim.

Sürücü koltuğunun yanındaki kancadan anahtarlarını alıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Park yerine doğru kayarken metal avucuma soğuk bir şekilde batıyor. Botlarımın altında kar çıtırıyor ve montumu daha sıkı sarıyorum.

Kilidini açtığımda Beau'nun cipi cıvıldıyor. Deri koltuk kalçalarım buz gibi geliyor ve ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum. Telefonum Jarron'un konum piniyle çalıyor.

"Bir çukurda ölmemiş olsan iyi edersin," diye mırıldanarak geri geri çıkıyorum.

Gecenin bu saatinde sokaklar boş, Noel ışıkları vitrinlerde parıldıyor. Telefonum bana bilmediğim yollarda rehberlik ediyor, ta ki barın neon tabelasının uzakta titrediğini görene kadar. Barın arkasındaki ara sokağa dönüyorum, farlar çöp bidonlarının ve etrafa saçılmış bira şişelerinin üzerinden geçiyor.

Jarron tuğla duvara yaslanmış, bir elini yüzüne bastırmış. Parmaklarının arasından kan damlıyor.

"Tanrım," diye motoru durdurup dışarı fırladım. "'Belki çenem' lafına ne oldu?"

"Göründüğü kadar kötü değil." Doğruldu, yüzünü buruşturdu. "Adamın yüzüğü vardı."

"Biri seni tanımadan arabaya bin."

Yolcu koltuğuna kayıyor, kapı kolunda kanlı parmak izleri bırakıyor. Torpido gözünü karıştırdım ve birkaç peçete buldum.

"Beau cipini çaldığım için beni öldürecek," diyorum ve onları uzatıyorum.

"Beau seni bu işe bulaştırdığım için beni öldürecek." Jarron peçeteyi yarılmış dudağına bastırıyor. "Neden geldin?"

"Çünkü sen aradın." Motoru çalıştırdım. "Ve çünkü birinin gelmesine ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Ağır gözlerle bana bakıyor ama tek kelime etmiyor.

Boş sokaklarda ilerlerken ısıtıcı yüzüme sıcak hava üflüyor. Jarron yolcu koltuğuna yığılıyor, peçeteler dudağında kırmızı lekeler oluşturuyor.

"Neyin olduğunu biliyor musun?" Sözleri hafifçe bulanıklaşıyor. "Herkes Jarron Haynes'ten, süper yıldızdan bir parça istiyor. Ama kimsenin umurunda değil. Jarron."

Göz ucuyla bakıyorum. Başını cama dayamış, nefesi camı buğulandırıyor. "Bence kaç kişinin sadece Jarron'u önemseddiğini bilsen şaşırırdın."

"Saçmalık." Acı bir kahkaha attı. "Kızları gördün. Fantezi istiyorlar. Just South of Mason'ın solistiyle nasıl birlikte olduklarının hikâyesini. Hiçbiri kahvaltıya kalmıyor."

"Belki de onlara izin vermediğiniz içindir."

"Çünkü böylesi daha kolay." Dudakları yeniden kanamaya başlayınca yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten ne istiyorum biliyor musun? Birlikte aptal filmler izleyebileceğim birini. Bana saçmalıklarımı söyleyecek birini. Birlikte yaşlanacağım birini. Birisi..." Sesi çatlıyor. "Gece 2'de sarhoş kışımı sosyal medyada paylaşmadan almaya gelecek biri."

Sesindeki kırılmalı göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Bu gece gibi mi?"

"Evet." Elinin tersiyle yüzünü siliyor. "Bu geceki gibi. Ama her şeyi berbat ediyorum. İnsanları gidemeden uzaklaştırıyorum. Zirvede yalnızlık var, ya da o saçma deyiş her neyse."

Sokak lambaları Jarron'un yüzüne gölgeler düşürerek gözlerindeki kırılmalı ortaya çıkarıyor. Orta konsola doğru eğildiğimde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırduğimde nefesi kesiliyor, yarılmış dudağındaki bakırın tadını alıyorum. Bir an için dünya sadece buna daralıyor - saçlarıma dolanan eli, boğazının arkasından çıkardığı yumuşak ses.

Gerçeklik bir kova buzlu su gibi geri çöküyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum, parmaklarım karıncalanan dudaklarıma uçuyor.

"Yapmamalıydım-"

"Quinn-"

"Sarhoşsun," diyorum, eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu kavıyorum. "Ve yaralısın. Ve ben..."

Jarron koltuğunda geriye doğru yığılır ve bir elini dağınık saçlarında gezdirir. "Lanet olsun. Neden bunun için ayık olamadım ki?"

Yolculuğun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti. Tur otobüsüne ulaştığımızda merdivenlerden çıkmasına yardım ediyorum, tökezlediğinde onu sabitliyorum. Diğerleri hâlâ uyuyor, yumuşak nefesleri karanlık boşluğu dolduruyor.

"," diye fısıldıyorum, onu ranzasına doğru yönlendiriyorum. Sürünerek içeri giriyor, hâlâ giyinik ve botlarını teker teker çıkarıyorum.

"Gerçekten üzgünüm," diye mırıldanıyor battaniyeyi üzerine örttüğimde. "Her şey için. Buraya ilk geldiğinde bir pislik gibi davrandığım için."

"Şşş." Saçlarını alnından geriye doğru düzeltiyorum, şu anda ne kadar genç görüldüğüne dair göğsüm ağrıyor. "Biraz uyu."

Eğilip şakağına nazik bir öpücük konduruyorum. "Mutlu Noeller, Jarron."

Ben geri çekilirken o çoktan uykuya dalmış, nefesi kesilmişti. Bir süre orada durup uyumasını izledikten sonra

suçluluk duygum ve kafa karışıklığımla kendi ranzam.

JARRON

M Başıam sanki biri bando provası için kullanıyormuş gibi ağrıyor. Yatağıma ağır bir şey düşüyor ve yastığıma doğru inliyorum. "Kalk, kalk, kalk!" Beau'nun sesi üstümde gürlüyor. "Noel Baba geldi!"

"Seni öldüreceğim amına koyayım." Battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum ama iri elleri battaniyeyi kavırıyor ve çekip alıyor. "Saat kaç?"

"Yedi buçuk! , hediyeler var!"

Sesindeki heyecan bana çocukluğumu hatırlatıyor, annem beni her Noel sabahı aynen böyle uyandırırđı. Tabii son birkaç Noel'dir ev dediğimiz bu teneke kutuda o var.

"ederim, eğer yatağımda zıplamaya başlarsan-"

O tam olarak bunu yaparken tüm otobüs sallanıyor. "Sonra ne oldu?"

"O zaman botlarına kusacağıam." Her sıçrayışında midem bulanıyor. "Ciddiyim, dostum."

"İşte." Soğuk bir şey alnıma dokunuyor. Bir gözümü açtığımda Quinn'in elinde bir şişe Gatorade ve biraz Advil tuttuğunu görüyorum. "Bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Dün geceden parçalar aklımdan geçiyor - dudakları dudaklarımda, sokakta, otobüse dönmeme yardım ediyor. Isı boynumdan yukarı doğru süzölüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gözlerine bakmadan.

"Önümüzdeki otuz saniye içinde kalkmazsan," diye uyarıyor Beau, "havalı korna çalacağım."

"Buna cesaret edemezsin."

Spor çantasına uzanıyor.

"Güzel! Tanrım." Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, ani hareketten anında pişman oluyorum. "Mutlu musun?"

"Çok." Beau kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Şimdi gel, Noel Baba'nın bana ne getirdiğini görmek istiyorum."

"Sen kelimenin tam anlamıyla bir devin bedenine hapsolmuş bir çocuksun," diye homurdanıyorum ama beni otobüsün önüne doğru sürüklemesine izin veriyorum, diğer herkes zaten hüzünlü küçük Noel ağacımızın etrafında toplanmış durumda.

Lyle kafama bir kutu fırlatıyor, zar zor yakalıyorum. "İşte hediyen, ahmak."

"Gerçekten düşünceli bir paketleme işi." Otel lobisinden çaldığı belli olan gazeteyi yırtıyorum.

"Sıradaki benimkini aç!" Beau, ben daha ilkini bitirmeden kucağıma bir paket daha sıkıştırıyor.

Kendimin minyatür bir versiyonuna benzeyen bir şey çıkarıyorum - imzam olan dar tişörtümü giymiş ve ukala sırtışımı takınmış bir bobblehead. "Gerçekten mi?"

"Ters çevir," diyor Lyle sırtarak.

Tabanına birisi kalıcı kalemle 'Dünyanın En Büyük Drama Kraliçesi' yazmış. "Hepiniz çok komiksınız."

"Benimkini görene kadar bekle." Beau neredeyse koltuğunda zıplıyor.

Kutusunun içinden '10 Kolay Adımda Pislik Olmaktan Nasıl Kurtulunur' başlıklı kişisel gelişim kitabı çıkıyor.

"Önemli bölümleri işaretledim," diyor masumca.

Ben floresan fosforlu kalemle kaplı sayfaları çevirirken Austen gülmekten iki büklüm oluyor. "Bak, kenar boşluklarına notlar bile almış!"

"Birinci adım," diye yüksek sesle okudum, "Hareket eden her şeyle yatmayı bırak."

Quinn kahvesini yudumlarken boğuluyor.

Hediyelerimi onlara fırlatıyorum - Beau için bir çift gürültü önleyici kulaklık ("Böylece kızları geri getirdiğimi duymak zorunda kalmazsınız"), Austen için bir paket prezervatif ("Benimkileri çalıp durduğundan beri") ve Lyle için göğsünde 'WWDD Dolly Ne Yapardı' yazan bir tişört.

"Çok tatlı," diyor Lyle ama tişörtünün üzerine geçirmeye başlamış bile.

"En azından ben kendiminkini paketledim," diyerek gerçek Noel kâğıdını işaret ediyorum.

"Koli bandıyla," diye gözlemliyor Quinn.

"Bu şenlikli koli bandı. Gördün mü? küçük kardan adamlar var."

Quinn ağacın altına uzanır ve kahverengi kâğıda sarılı küçük paketleri sicimle çekip çıkarmaya başlar. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama..."

"Bize bir şey almak zorunda değildin," diye itiraz ediyor Lyle, ama o çoktan onunkini yırtmaya başlamış bile.

"Vay anasını," diye nefes alıyor ve bir baget seti çıkarıyor. "Bu..."

"Geçen gün baktığın yeni maun olanlar,"

Quinn usulca söylüyor.

Sırada Beau'nun hediyesi var - aylardır peşinde olduğu nadir bir plak. Austen, ellerini saçlarında gezdirerek gizlemeye çalışsa da, aslında biraz gözyaşı dökmesine neden olan eski bir gitar penası kolyesi alıyor.

Son paketi bana uzatırken midem düğümleniyor. Diğerlerinden daha küçük ve daha hafif.

İçinde örgülü bir deri bileklik vardır. Sıcak kahverengi deri yumuşak, iyi işlenmiş ve küçük gümüş bir tokası var. "Bunu ben yaptım. aptalca ama..." Derin bir nefes alıyor. "Kendime de bir tane yaptım, yani bir nevi arkadaşlık bileziği gibiler."

Bileğime taktığında boğazım düğümleniyor. Deri, oraya aitmiş gibi tenime yerleşiyor.

"Dün gece yalnız hissetmekle ilgili söylediklerin..." Boş kutuyla oynayarak yere bakıyor. "Bazen spot ışıkları yanınızda duran insanları görmenizi zorlaştırır. Ama biz buradayız. Hepimiz buradayız."

"Quinn..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bileklik bileğime ağır geliyor, mesajı tenimi yakıyor.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyor çabucak. "Sadece... yalnız olmadığını hatırla, tamam mı?"

Boğazımı temizliyorum, beni boğmakla tehdit eden duygulardan kurtulmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor.

Beau kafama ambalaj kâğıdı fırlatarak anı bozuyor. "Dur bir dakika, ağlıyor musun?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, gizlice gözlerimi silerek. "Sadece... toz ya da başka bir şey var."

"Doğru," diye çeker Lyle. "Toz."

Ama Quinn'le göz göze geldiğimde sadece gülümsüyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum, parmaklarım dalgınca bileğimdeki deriyi takip ediyor.

"Senin sıran!" Lyle, Quinn'e ısıltılı bir hediye çantası uzatırken adeta zıplıyor. "Bu benden ve şuradaki salaktan." Başparmağını Austen'a doğru salladı.

Quinn pembe, göz kamaştırıcı bir kovboy şapkası ve ona uygun çizmeler çıkarır. Kahkahası otobüsü dolduruyor. "Aman Tanrım."

"Gösterileriniz için," diye açıklıyor Austen, ellerini saçlarında gezdirirken. "Hiç şapka takmadığınızı fark ettik ve şey... saçma bir şapka ve ona uygun botlar olmadan gerçek bir country yıldızı olamazsınız."

Lyle uzanıp gizli bir düğmeye basarak, "Ayrıca yanıyor," diye ekliyor. Yapay elmaslar Noel ışıkları gibi parıldamaya başlıyor.

"Bu harika." Quinn abartılı bir poz vererek onu giyiyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Sanki kafana disko topu fırlamış gibi," diye homurdanıyorum ama gözlerinin gerçek bir neşeyle parıldamasına gülümsemeden edemiyorum.

Beau boğazını temizliyor ve paketlenmiş bir paket uzatıyor. "Bu benden."

Quinn kâğıdı dikkatle açınca, kapağına baş harfleri işlenmiş deri ciltli bir günlük ortaya çıkar. Parmakları detaylı parşömen işçiliğinin izini sürüyor.

"Geçen gece seni o eski püskü deftere yazarken gördüm," diyor Beau usulca. "Belki biraz daha sağlam bir şey kullanabilirsin diye düşündüm."

"Çok güzel," diye fısıldıyor, krem rengi sayfaları ortaya çıkarmak için açıyor. "Ama bu pahalıya mal olmuş olmalı-"

"Yapma." Beau onun sözünü kesti. "Sadece... içine harika bir şey yaz, tamam mı?"

Günlüğü göğsüne bastırıyor ve ben yüzündeki çiğ duygudan gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Bilezik bileğime daha ağır geliyor.

Herkesin hediye vermeyi bitirdiğini düşündüğünde Quinn'in yüzünün hafifçe düştüğünü izlerken kalbim çarpıyor. Odamda sakladığım gitar kutusu vicdanımda bir delik açıyormuş gibi hissediyorum.

"Dur bakalım." Ayağa kalkıyorum, akşamdan kalmalığının protestolarıyla hafifçe sallanıyorum. "Bir şey daha var."

Ben arkaya geçerken diğerkleri şaşkın bakışlar atıyor. anta bıraktığım yerdeydi, otel lobisindeki Noel ağacından çaldığım kırmızı bir fiyonkla sarılmıştı.

Onu taşırken Quinn'in gözleri . "Jarron..."

"Sadece..." Boğazımı temizliyorum. "Fikrimi değiştirmeden önce a."

Çantanın mandalını açarken elleri titriyor. İçinde bir Martin D- 28 yatıyor, ladin tepesi otobüsün floresan ışıkları altında parılıyor. Geçen hafta o müzik dükkanında gözlerini diktiğini fark etmiştim, fiyat etiketini kontrol edip uzaklaşmadan önce parmakları tellerin üzerinde gezinmişti.

"Yapamam-" Sesi kırılır. "Bu çok fazla."

"Eskisi dökülüyor," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirirken. "Ve soundcheck sırasında benimkini ödünç almaya devam edemezsin. Ayrıca..." Bileğimdeki bileziği belli belirsiz gösteriyorum. "Başlangıçta sana karşı böyle bir pislik olduğum için gerçekten zgnm. Gerçekten neyin önemli olduğunu düşünmemi sağladın."

Gitarı saygılı elleriyle kaldırıyor, bir akoru tıngırdatırken gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Saf, zengin tını otobüsü dolduruyor.

"Teşekkür ederim," diye fisıldıyor ve sesindeki gerçek duygu göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Evet, şey." Omuz silkiyorum, herkesin bana bakmasından rahatsız oluyorum. "Mutlu Noeller ya da her neyse."

QUINN

C ılbası geldi ve geçti ve söylemeliyim ki şimdiye kadar yaşadığım en iyi yıllardan biriydi. Elbette, ailemden postaladığım hediyeler için teşekkür eden ve özür dileyen cılız bir telefon aldım. "şöhret arayışında" hangi şehirde bilmedikleri için bana bir şey göndermedikleri için.

Ranzamda oturmuş, Jarron'un Noel hediyesi olan yeni gitarımı tıngırdatırken Beau perdenin arasından kafasını uzatıyor.

"Kahvaltı etmek ister misin? Sadece biz mi?"

"Lyle'a annesinin doğum günü hediyesi için alışveriş yapmasına yardım edeceğime söz verdim," diyorum, suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

"Oh." Gülümsemesi soluyor. "Belki akşam yemeği o zaman?"

Ben cevap veremeden Austen arkasında belirdi. "Quinn, bu öğleden sonra şarkı yazmaya devam edeceksin, değil mi?"

Tur otobüsünün daracık koridoru, ikisi de oradayken birden daha da küçük geliyor. Her biriyle yaşadığım samimi anların anıları zihnimden geçerken yanaklarım ısınıyor.

"Aslında," diye sesleniyor Jarron ön salondan, "yeni düzenleme için bu uyum üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Ne zamandan beri?" Austen'ın sesi keskin bir ton taşıyor.

Gitarımı çantasına koyup zaman kazanıyorum. Aralarındaki gerilim statik elektrik gibi çatırdıyor.

"Çocuklar, ben-" Telefonum Abby'den gelen bir mesajla çalıyor. Bir kesinti için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Yağmur kontrolü? Buna bakmam lazım."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyorlar, ama yakalamadan önce değil. Şüphe. Rekabet. Adını tam olarak koyamadığım başka bir şey.

Perdemi kapatıp yüzümü yastığıma bastırıyorum. Ne yaptım ben? Tur otobüsü gün geçtikçe küçülüyormuş gibi hissediyorum. Çalınan her an, paylaşılan her sır, her öpücük - hepsi yanlış saklanmış Noel ışıkları gibi birbirine dolanmaya başlıyor.

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer arayan Beau: "En sevdiğin kahveyi yaptım."

Yastığıma doğru inliyorum. Bu korkunç bir şey. Her erkek bana gerçek ve samimi hissettiren bir yanını gösterdi. Ama birbirlerine anlattılar mı? Ben yokken bira içerken hikâyelerini paylaşıyorlar mı?

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Biri incinmeden önce bunu çözmeliyim - hepsini incitmeden önce.

Monica omzuma dokunduğunda kulak içi monitörümü ayarlıyordum. "Seni görmek isteyen biri var Quinn."

"Ben mi?" Dönüyorum ve Derek karşımda, tıpkı kafede olduğu gibi görünüyor - yıpranmış kot ceket, omzuna asılmış gitar çantası ve o çarpık gülümseme.

"Sürpriz!" Kollarını iki yana açıyor.

"Derek!" Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Nasıl- Ne zaman-?"

"Bitkilerin çok iyi durumda bu arada." Gülüyor ve beni sıkıyor. "Gelişmeleri yüz yüze bildireyim dedim."

"Bana geleceğini söylememiştin!"

"Sürprizi mahvederdi, değil mi?"

Arkamda biri boğazını temizliyor. Döndüğümde dört adamın da bizi izlediğini görüyorum, yüz ifadeleri temkinli ile düpedüz düşmanca arasında değişiyor.

"Oh! Sizi tanıştırayım-" Başlıyorum ama Austen sözümü kesiyor.

"Ses kontrolü beşte." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. Gözlerime bakarak.

Genelde çok arkadaş canlısı olan Beau sadece başıyla onaylıyor ve Austen'ı takip ediyor. Jarron bizi tanımıyor bile, Lyle ise en azından sıkı bir gülümsemeyle onların peşinden gidiyor.

"Zor bir kalabalık," diye fısıldıyor Derek.

"Genelde böyle değildirler." Kaşlarımı çatıyorum, geri çekilişlerini izliyorum. "Onlar aslında gerçekten-"

"Quinn!" Jarron'un sesi sahneden yankılanıyor. "Bugün güzel olacak!"

"Özür dilerim," diyorum Derek'e. "Yapmam gerek-"

"Git, git. Ben burada olacağım." Ses kabinine yakın bir sandalyeye yerleşiyor. "Nashville'in en sevdiğim baristaya ne yaptığını göster bana."

Ses kontrolü sırasında odaklanmaya çalışıyorum ama çocuklardan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Beau bana bakmıyor, Austen sürekli armoni işaretlerini kaçırıyor ve Lyle bile ritimsiz görünüyor. Sadece Jarron her zamanki hassasiyetini koruyor, ancak çenesi o kadar sıkı ki dişini kırabileceğinden endişeleniyorum.

Onların sorunu ne? Derek sadece eski bir arkadaş, başka bir şey değil. Ama şimdi onları izlerken, ezeli düşmanlarını şovumuza davet ettiğimi sanırsın. Belki de yeni gelenlere karşı pislik olmak için yetiştirilmişlerdir.

Gösteriden sonra Derek'i tur otobüsüne geri götürüyorum, midem düğüm düğüm. İçeri adım attığımız anda sıcaklık yirmi derece düşüyor.

Derek lüks iç mekâna bakarak, "Güzel düzen," diyor. "Ee, Derek," diyor Austen kanepedeki yerinden. "Bir işportacı Kim kahve dükkanlarının önünde çalar ki? Bahşiş için çalmak zor olmalı."

Ona ters ters bakıyorum. "Derek aslında gerçekten yetenekli-"

"Öyle mi?" Jarron kollarını kavuşturarak araya giriyor. "En büyük mekânınız hangisi? Starbucks mı Dunkin' mi?"

Derek rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Bakın, ben sadece Quinn'i ziyarete geldim-" "Doğru," diye mırıldandı Lyle, alışılmadık bir soğukkanlılıkla. "Tasadüfen ortaya çıkıverdi turun ortasında."

"Çocuklar," diye . "Neyiniz var sizin?"

Beau en azından utanmış görünme nezaketini gösterir ama diğerleri sorgulamalarına devam eder.

"Sahne arkasına tam olarak nasıl girdin?" Austen sorar, sesi keskindir.

"Başından beri listedeydi, çünkü o benim arkadaşım."

"Arkadaş mı?" Jarron alay ediyor. "Artık buna böyle mi diyorlar?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey." Jarron aniden ayağa kalkar. "Sadece turumuza başka kaç 'arkadaşın' geleceğini merak ediyorum."

"Jar-" Koluna uzanıyorum ama o çekiliyor.

"Biraz hava almam lazım." Otobüsün kapısını arkasından çarparak dışarı fırladı.

Ardından gelen sessizlik sağır edicidir. Derek boğazını temizler. "Belki de gitmeliyim."

Austen soğuk bir tavırla, "Belki de yapmalısın," dedi.

Derek'in aceleyle çıkışını çaresizce izliyorum, sonra kalan grup üyelerine dönüyorum. "Bu da neydi böyle?"

Hiçbiri benimle göz göze gelmeyecek.

Derek'in peşinden otoparka doğru koşuyorum, botlarım asfalta vuruyor. "Derek, bekle! Bunun için çok özür dilerim. Genelde böyle... pislik değıllerdir."

Dönüyor, o tanıdık çarpık gülümseme dudaklarında oynaşıyor. "Quinn, özür dileme. Bölgesel davranışları gördüğümde tanıyacak kadar çok grupta bulundum."

"Bölgesel mi? Sen neden ?"

Derek alçak sesle ıslık çalıyor. "Gerçekten , değil mi? Sana nasıl baktıklarını? Sana sarıldığımda neredeyse nasıl kıldandıklarını?"

"Onlar sadece... korumacılar. Turda yakınlaştık, hepsi bu." Paylaştığımız öpücükler ve samimi anlar aklımdan geçerken yanaklarım kızarıyor.

"Yakın mı?" Derek bir kaşını kaldırıyor. "Benim durduğum yerden, sana sıırıslıkam aşık üç adam var. Sana ayı asmışsın gibi bakan başçı, performanslar sırasında gözlerini senden alamayan davulcu ve solistinin ölümcül bakışlarından bahsetmiyorum bile."

"Bu..." Sözüümü kesiyorum, parçalar aniden yerine oturuyor. Birbiriyle yarışan davetler. Gerginlik. Son zamanlarda birbirlerine karşı davranışları.

"Güven bana," diyor Derek, gitar çantasının askısını düzeltirken. "Müzisyenlerin bir kız için kavga etmesinin neye benzediğini bilirim. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Yolda kalpler daha zor kırılır."

Bana çabucak sarılıyor ve arabasına doğru yöneliyor, beni soğuk otoparkta tek başıma bırakıyor, zihnim onun sözlerinin imalarıyla çalkalanıyor.

QUINN

I sahne arkasında, telefonumu yüzüncü kez kontrol ediyordum. Dün geceki dramatik çıkışından beri Jarron'dan ne bir mesaj, ne bir arama, hiçbir şey yok.

"Hâlâ bir haber yok mu?" Lyle davul setini ayarlıyor, yüz hatlarında endişe okunuyor.

"Telsiz sessizliği." Yakındaki bir sandalyeye çöküyorum, midem çalkalanıyor. "Yeni Yıl şarkısını onsuz yapamayız."

"Elbette yapabiliriz." Austen her özgüveni zorlanmış gibi görünse de gitarını akort ediyor. "Onun tüm parçalarını biliyorsun."

"Mesele bu değil." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek özenle şekillendirdiğim saçlarımı karıştırıyorum. "Bugün armoni düzenlemeleri üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu. Gösteri iki gün sonra."

Beau bas gitarını bıraktı. "Onu tekrar aramayı deneyeceğim."

"Zahmet etmeyin." Kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıktı. "Muhtemelen bir yerlerde akşamdan kalmadır ve kendine acıyordur."

"Quinn-" Lyle başlıyor.

"Hayır, ciddiylim." Ayağa kalkıyorum, hayal kırıklığım kabarıyor. "Keyfi yerinde değil diye ortadan kaybolamaz. Bu bizim işimiz."

Austen bana, "Bizim işimizde yenisin," diye hatırlatıyor, sesi nazik ama kararlı. "Bak, Jarron on altı yaşından beri bu işi yapıyor. Ortaya çıkacaktır."

"Ne zaman? Gösteri saatinden beş dakika önce mi?" Gitarımı aldım.

"Tamam.

En azından onsuz neler yapabileceğimizi gözden geçirelim."

"Auld Lang Syne "ın ilk kıtasına başlıyoruz, seslerimiz dört yerine üç parçalı bir armoni içinde birbirine karışıyor. Kulağa boş ve eksik geliyor. Duvarları eksik bir ev inşa etmeye çalışmak gibi.

"Bu işe yaramaz." Nakaratın ortasında çalmayı bıraktım. "Bütün mesele grubun yelpazesini katmanlı armonilerle sergilemekti. Jarron'un tenoru olmadan, düz düşüyor."

"Belki de orijinal şarkı listesine sadık kalmalıyız," diye öneriyor Beau. "Asla olmaz." Austen başını sallar. "yılbaşı gecesi için özel bir şey vaat ettik. Yıla başlamak için bir şey bir patlama ile."

"kendini toparlayamazsa daha çok bir inilti olacak." Telefonumu tekrar kontrol ettim. Hâlâ bir şey yok.

Otuz dakika daha pek de verimli olmayan bir çalışmadan sonra pes edip tur otobüsüne geri dönüyoruz, enstrümanlar ve ruhlar arkamızda sürükleniyor. Austen kapıyı açıyor ve kısa bir süre durduğunda neredeyse sırtına çarpıyordum.

"Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş," diye sesleniyor Austen.

Beau bakıyor. "Botları kapının yanında."

"Jarron?" Otobüse bindim. "Yeni yıl anlaşması hakkında konuşmamız gerek-"

Kapalı kapısının arkasından boğuk bir ses geliyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bensiz çalış."

"Sabahtan beri yaptığımız şey bu," diyor Lyle, kanepeye çökerek. "Dostum, buraya gel."

"Hasta olduğumu söyledim."

Austen, Jarron'un kapısını tekmeler. "Saçmalık. Quinn'in arkadaşı geldi diye öfke nöbeti geçiriyorsun."

"Git ."

"Gerçekten olgunca," diye mırıldanıyor Beau, mutfığa doğru ilerlerken. "Ekselansları için biraz çorba yapmamı ister misiniz?"

Üçünün yerleşmesini izliyorum - Lyle telefonunda geziniyor, Austen bir bira kapıyor, Beau tavaları tıkırdatıyor - ve bir şeyler tıkırdıyor. Buna alışkınlar, Jarron'un ruh haline ve ortadan kaybolma eylemlerine. Ama sesindeki bir şey kulağa farklı geliyor.

"Ben ," diyerek itirazlarını savuşturuyorum. "Hepiniz beş dakika ara verin. Oteldeki hediyelik eşya dükkanına koş ve ona biraz tampon ve çikolata al. "

Austen gülmekten iki büklüm oluyor, kasıklarını tutuyor, sanki gülmekten altına işemiş gibi.

Lyle gülmekten nefesi kesiliyor, "İyi Şanslar bülbülüm," diyor otobüsten çıkmaya başladıklarında. "Kadınsı rnler size doğru geliyor!"

Hepsi gittikten sonra Jarron'un kapısını usulca aldım. "Ben Quinn. Sadece Quinn."

"Şimdi değil, sadece Quinn."

"Evet, şimdi." Avucumu kapıya bastırıyorum. "Ya beni içeri alırsın ya da çıktığı kadar 'All I Want for Christmas' Şarkısını söylemeye başlarım. Ve biliyorsun ki o yüksek notalara çıkabilirim."

Telsiz sessizliği.

Boğazımı temizliyorum ve en abartılı sesimle Şarkı söylemeye başlıyorum. "Noel için çok Şey istemiyorum-"

"Quinn, yemin ederim-"

"İhtiyacım olan tek bir Şey var-" Daha yüksek sesle, her notayı çizerek söylüyorum.

"Dur."

"Noel ağacının altındaki hediyeler umurumda değil-"

Kapı uçarak açılır. Jarron orada duruyordu, saçları dağınık, gözleri fırtınalıydı. "Ne istiyorsun?"

"Yeni yıl anlaşması hakkında konuşmak için." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ama önce neden baloya davet edilmemiş bir ergen gibi davrandığını açıklayabilir misin?"

"Ben-" Bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Beni kandırabilirdin. Bu Derek'le mi ilgili?" Soruyorum.

Ağzında acı bir tat varmış gibi yutkunuyor. "Na. Derek iyi birine benziyor."

"O iyi biri. Aynı zamanda beni desteklemeye gelen bir arkadaşım."

"Bir arkadaş, doğru." Jarron kapı çerçevesine yaslanıyor. "nk erkekler sırf muhteşem kadın arkadaşlarını 'desteklemek' için kıçın eyalet sınırlarını aşarlar."

Kalbim 'muhteşem' deyince çarpıyor ama sesimi sabit tutuyorum. "Bu gerçekten neyle ilgili, Jarron?"

"Hiçbir Şey." Gözlerime bakmıyor.

"Kıskandın mı, bu mudur yani?" Soruyorum? Bu düşüncenin saçma olduğuna eminim, Jarron Haynes gibi biri benimle ilgili başka bir erkeği kıskanmazdı.

Gözleri beni kesip geçerken daha dik duruyor."

"nemli değil dedim..." Tehditkr bir Şekilde Şöyle diyor. "Ama sonra tekrar, her Şey. Belki de başka bir erkeğin sana böyle baktığını görmek hoşuma gitmiyordur."

Bu."

"Ne gibi?"

"Benim sana baktığım gibi."

Ben daha sözlerini anlamlandıramadan yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor. Dudakları yumuşak, çaresiz, kahve ve Jarron'a özgü bir şey tadında. Parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor, öpücük derinleştikçe onu daha da yakınımaya çekiyor.

JARRON

I Kapıyı arkamızdan çarptı, sesi dar odada yankılandı. "Neden sen olmak zorundaydın?" diye soruyorum, sesim alçak ve sert. Parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlamıştı bile. "Neden barda tanıştığım rastgele bir kız olamadın?"

Quinn'in elleri de aynı şekilde çılgınca, benimkini yansıtan bir çaresizlikle kemerimi çekiştiriyor. "Belki de kaderin çarpık bir mizah anlayışı olduğu içindir," diyor, sesi nefes nefese ama o tanıdık alaycılıkla dolu.

"Kader bir kaltak," diye mırıldanıyorum, tişörtünü çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyorum. Gözlerim onu görüyor, açıkta kalan her santimlik teni kanımın daha da ısınmasına neden oluyor.

Parmakları gömleğimin altına giriyor, onu yukarı ve başımın üzerine doğru itiyor. "Çok uzun zamandır bir pisliktin," diye suçluyor, ama sözlerinde gerçek bir zehir yok, sadece sıcaklık var.

"Öyle olmak zorundaydım," diye itiraf ediyorum, onu daha da yakınıma çekerek. "Seni gördüğüm andan beri sende bir şeyler olduğunu biliyordum." Teni ellerimin altında sıcacık, pürüzsüz ve yumuşak ve kaçınmaya çalıştığım her şey.

Kısa ve keskin bir kahkaha atıyor. "Bir şey mi? Her şeyi dene." Elleri aşağıya doğru iniyor, omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen bir ustalıkla kot pantolonumun düğmelerini açıyor.

Onu duvara doğru bastırarak inledim. "Şimdi senin için kardeşlerimin arasında savaşmak zorundayım." Bu kelime dilimde tuhaf bir his uyandırıyor;

Austen, Lyle ve Beau grup arkadaşından öte bir aile. Ama şu anda rekabet halindeler.

Quinn bana bakıyor, gözleri kararlılıkla parlıyor. "O zaman teklifini sunsan iyi olur," diye meydan okuyor ve ona daha fazla dokunmak için can atmama neden olan bir kolaylıkla kot pantolonunu çıkarıyor.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," diye homurdanarak onu yerden kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve kalan kıyafetlerimizin arasından onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Bunu planlamıyordum," diye karşılık veriyor ve şiddetli bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Elleri saçlarıma dolanıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Ellerim vücudunun üzerinde dolaşüyor, sanki bir haritayı ezberliyormuşum gibi her kıvrımı ve eğimi buluyor. "Lanet olsun Quinn," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Neden bu kadar... sen olmak zorundasın?"

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekiliyor. "Çünkü 'ben' tam da ihtiyacın olan şey olabilir," diyor basitçe.

Buna itiraz edemem. Burada kollarımdayken, bana bu kadar mükemmel uyarken olmaz.

Ellerimi Quinn'in sırtına doğru kaydırıyorum, parmak uçlarımda altında teninin sıcaklığını hissediyorum. Sütyeninin kopçaları pratik dokunuşlarımla açılıyor ve ben de sütyeni sıyırarak göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Bu manzarayı takdir etmek için bir an duruyorum, sonra eğilip her birini öpüyorum, teninin yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

"Dik dik bakıyorsun," diye dalga geçiyor ama nefesinde hoşuna gittiğini belli eden bir kesiklik var.

"Elimde değil," diye göğsüne karşı, dudaklarım meme ucunu sıyrıyordu. "Çok güzelsin."

Önce bir meme ucumu, sonra diğerini nazıkçe emerken dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi beni kendine çekiyor.

"Jarron," diye fısıldıyor ve dudaklarından dökülen ismim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Daha aşağıya iniyorum, karnından aşağıya doğru bir iz bırakarak öpüyorum, ilerlerken kaslarındaki gerginliği hissediyorum. Ellerim iç çamaşırının bel bandını buluyor ve parmaklarımı altına geçirip yavaşça aşağı çekiyorum. Bana yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor ve kısa süre kıyafetlerimizin geri kalanıyla birlikte yere atılıyor.

" etmiyorsun," diyor, sesinde şakacı bir ton var.

Kalçalarının ona bakıyorum, yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

O cevap vermeden önce başımı eğiyorum ve kalçasının iç kısmına bir öpücük konduruyorum. Nefes nefese kalıyor ve onu bu şekilde hissettirenin ben olduğumu bilmek beni tatmin ediyor. Dilim ıslak ve benim için hazır olduğu yere doğru bir yol izliyor.

"Oh Tanrım," diye nefes alıyor sonunda hedefime ulaştığımda. Dilim önce klitorisinin üzerinde hafifçe geziniyor, daha derine dalmadan önce suları test ediyor.

Elleri yanımdaki çarşafları kavırıyor, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş. "Jarron..."

Hızımı artırarak karşılık veriyorum, dilim onun içinde kayarken parmaklarımla birlikte çalışıyor. Etrafımda sıkı ve sıcak ve kenara yaklaştıkça her seğirmeyi ve sıkmayı hissedebiliyorum.

Bana karşı kasılıyor, nefesi kesiliyor. "Durma," yalvarıyor ve bunu yapmamın hiçbir yolu yok.

İnlemeleri daha da yükseliyor, odayı beni çılgına çeviren seslerle dolduruyor.

"Jarron, boşalmak üzereyim," diye nefes alıyor Quinn, sesi o anın yoğunluğuyla titriyor.

Aniden duruyorum, başımı kaldırıp onun geniş ve sorgulayan gözleriyle karşılaşıyorum. "Henüz değil," diyorum ona, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Boşalmanın tek yolu benim sikimin üzerinde olman."

Kendimi yukarı itiyorum, boxerımı çıkarıp komodinden bir prezervatif alırken onun sıcaklığını kaybetmek neredeyse acı veriyor. Hayal kırıklığı ve beklentinin karışımıyla beni izliyor, göğsü kabarıyor.

"Beni burada öldürüyorsun," diye mırıldanıyor ama gözlerindeki kıvılcım bana bir sonraki adım için onun da hevesli olduğunu söylüyor.

"Sabır Dupree," diye sırtarak cevap veriyorum, prezervatifi pratik bir kolaylıkla takıyorum.

"Öyle mi? O zaman et," diye karşılık veriyor ama sözlerinde sıcaklık yok, sadece ihtiyaç var.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirip girişine doğru yönlendiriyorum. O kadar ıslak, benim için o kadar hazır ki, içine girmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bunun yerine, ilk başta yavaştan alıyorum, içeri iterken onun sıkılığının tadını çıkarıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor, elleriyle omuzlarımı tutuyor. "Jarron..."

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Geri çekiliyorum, sonra hızlı bir hamleyle kendimi tamamen içine gömüyorum. Çıkardığı ses saf bir coşku ve beni çılgına çeviriyor.

Sonra hareket etmeye başlıyorum, her itiş bir öncekinden daha sert ve daha hızlı. O da beni itiş kakışla karşılıyor, yoğunluğumu ikimizi de nefes nefese bırakan bir coşkuyla eşleştiriyor.

"Siktir, Quinn," diye inliyorum duvarlarının etrafında kenetlendiğini hissettiğimde. "Çok iyi hissediyorsun."

"Durma," diye yalvarıyor, tırnakları sırtıma batıyor. "Lütfen... durma."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum, ona daha sert giriyorum. Her hamlem vücuduma şok dalgaları gönderiyor ve çılgınlıklarına ve inlemelerine bakılırsa o da bunu hissediyor.

Bacakları belime daha sıkı sarılıyor ve benimle yarı yolda buluşmak için yükseliyor. "Jarron... oh Tanrım... tam orada..." Sesi nefes nefese ve aceleci.

Açımı hafifçe ayarlıyorum, içindeki o mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyorum. İnlemeleri zevk çılgınlıklarına dönüşüyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum.

Quinn'in etrafında sıkılaştığını hissediyorum, nefesi kesik kesik geliyor. O çok yakın ve bu beni çılgına çeviriyor. Hızımı artırıyorum, kalçalarım yenilenmiş bir yoğunlukla onunkilere çarpıyor. "Tek bildiğim, A oyunlarını getirirler iyi olur," diye homurdanıyorum, kulağına fısıldamak için eğilerek, "çünkü şimdi bu tatlı amın tadına baktığıma göre, çocukların hiç şansı yok."

Quinn'in yanıtı, tüylerimi diken diken eden tiz bir inilti oluyor. Doruğa ulaştığında vücudu etrafında sarsılıyor ve onun çözüldüğünü görmek ve hissetmek beni uçurumun kenarına itiyor. Onu takip ediyorum, prezervatifin içine dökülürken inliyorum.

Bir an öylece uzandık, nefes nefese kaldık ve soluklanmaya çalıştık. Ama sonra Quinn'in gözleri farkına vararak genişledi. "Kahretsin! Çocuklar her an dönebilir."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ondan çekiliyorum ve kullanılmış prezervatifi çöpe atıyorum. Kıyafetlerimizi tekrar giymek için çabalıyoruz, ellerimiz aceleyle düğmeleri ve fermuarları karıştırıyor.

Quinn kot pantolonunu ve tişörtünü giymeyi başarıyor, tam o sırada otobüsün dışında ayak sesleri ve şakalaşmalar duyuyoruz. Bana paniklemiş bir bakış fırlattıktan sonra ranzasına yöneliyor, içine dalıyor ve telefonunu kapıp bunca zamandır mesajlaşıyormuş gibi yapıyor.

Kapı açılıp Beau içeri girdiğinde hâlâ kemerimi bağlıyordum, onu Austen ve Lyle takip ediyordu.

"Hey, n'aber?" Beau darmadağınık halime kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Pek bir şey yok," diye cevap veriyorum, kemerimi bağlamayı bitirirken rahat görünmeye çalışıyorum. "Sadece... ürpertici."

Austen Quinn'in ranzasına bakıp sırtıyor. "Görüyorum ki küçük toplantı başarılı olmuş. Ona nasıl ulaştın Quinny?"

Quinn beni neredeyse kandıran masum bir ifadeyle telefonundan başını kaldırıyor. "Bazen saçmaladığınızı birinin söylemesine ihtiyaç duyarsınız, fazla sürmedi." diyor tatlı bir şekilde.

Lyle kıkırdar ve başını sallar. "Anlıyorum."

Boynumda bir kızarıklık hissediyorum ama soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Siz nereye gittiniz?"

Beau aramızda şüpheyle bakıyor ama daha fazla ısrar etmiyor. Onun yerine iç çekerek kanepeye oturdu. "Quinn'in önerdiği tamponları almaya geldim. Masanın üzerindeki çantadalar."

Quinn hafifçe gevşiyor ama telefonuna odaklanmaya devam ediyor. Bu konuda çok iyi - vücudumdaki her sinir az önce yaptığımız şey yüzünden hâlâ uğuldarken hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Austen, Beau'nun yanına uzanıyor ve merakla bana bakıyor. "Peki sırada ne var? Daha fazla pratik mi?"

Lyle odanın diğer ucundan "Hayır," diye sesleniyor. "Bir yere gitmemiz gerekmeden önce birkaç saatimiz var."

"Harika," diyor Austen sırtarak. "Biraz dinlenme zamanı."

Onlar kendi sohbetlerine daldıklarında Quinn'e son bir kez bakıyorum. Gözlerimi yakalıyor ve kalbimi hoplatan küçük bir gülümseme veriyor.

"Evet," diyorum içimden, herkesten çok kendime. "Dinlenmek kulağa hoş geliyor."

QUINN

T Ertesi sabah prova alanındaki gerilim o kadar yoğun ki bir bıçağıyla kesebilirim. Jarron repliklerini kaçırmaya devam ediyor,

Austen'ın armonisi düz ve Beau'nun bas hattı tamamen farklı bir şarkı çalıyormuş gibi geliyor. Lyle sopalarını havaya kaldırmış oturuyor ve tanıdık bir şeyler duymayı bekliyor.

Notalar etrafımda çarpışırken midem çalkalanıyor. Akustik gitarımı daha sıkı kavriyor, bu müzikal karmaşada yerimi bulmaya çalışıyorum. Jarron'un sesi tiz notada çatlıyor - yine - ve Austen irkiliyor, armoni girişini tamamen kaçırıyor.

Kapı çarparak açılıyor ve tur müdürümüz Monica içeri dalıyor. Topuklarını parke zemine vurarak yaklaşıyor, elindeki panoyu göğsüne bastırıyor. "Burada ne haltlar dönüyor? Lise garaj grubu gibi ses çıkarıyorsunuz."

"Teknik sorunlar," diyor Lyle, ellerini başının üzerinde gezdirerek.

"Teknik sorunlar mı?" Monica'nın mükemmel şekilli kaşları kalkıyor. "Yılbaşı gecesi gösterisine iki gün var. Bu performansın mükemmel olması gerekiyor."

Jarron mikrofonunu yere atar. "Belki de insanlar kafalarını omuzlarının arasına koymak yerine omuzlarının üzerindeki kafayı kullanmaya başlasalar-"

"Sakin buna cüret etme," diye araya giriyor Beau.

"Yoksa ne olur?" Jarron'un çenesi sıkıştı. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?
Bu mu?"

"Çocuklar," diye tersliyor Monica. "Her ne drama yapıyorsanız, kapıda kontrol edin. Quinn, köprüde Austen'la armoni yapıyor olman gerekiyordu. Oradan devam edelim."

Başımı sallıyorum, hiçbirine bakmaya cesaret edemiyorum. Kapomu ayarlarken bakışlarının ağırlığı içimi yakıyor.

"En baştan," diye emrediyor Monica, kalemmini panoya vurarak. "Ve bu sefer profesyonel olmanız gerektiğini hatırlamaya çalışın."

Her türlü profesyonellik görüntüsü Monica'nın odadan çıkmasına yetecek kadar uzun sürüyor. Bize attığı sözlü dayak daha çözülmeye başlamadan kıyamet kopuyor.

"Tanrı aşkına, biri çuvallamadan bir mısrayı bitirebilir miyiz?" Jarron mikrofon standını yere atar.

Austen ellerini saçlarında gezdirerek, "Tempoyu aceleye getirmeseydin belki," diye tersliyor.

Gitarımın arkasında rahatsız bir şekilde , Lyle bagetlerini trampete vururken arka planda kaybolmaya çalışıyorum.

"Hepiniz kafanızı kışınızdandan çıkarmalısınız." Beau araya giriyor.

Jarron ona dönerek, "Kafa kaldıran kışlardan bahsetmişken," dedi, "o bas hattı da neydi öyle? Farklı bir tonda mı çalışıyorsun?"

Beau'nun normalde nazik olan tavrı çatırdıyor. "Her beş saniyede bir açıcıyla göz göze gelmeseydin belki daha iyi odaklanabilirdim."

Tüm gözler bana çevrilirken yanaklarım yanıyor.

Austen acı acı gülerek, "Bunu senden duymak çok hoş," dedi. "Bay 'Onu otobüste yaşamaya davet edelim'."

Lyle davul setinden ayağa kalkar. "Çocuklar, bu zaman değil-"

"Sanki sen bu işte masumsun da?" Jarron ona dönüyor. "Biz kör değiliz, Lyle.."

"Merhaba, lütfen sadece müziğe odaklanabilir miyiz?" Araya girmeye çalışıyorum ama sesim cılız çıkıyor.

"Kapa çeneni!" Hep bir ağızdan bağırırlar ve hemen ardından suçlu gibi görünürler. "Peki." Gitarımı dikkatlice yere bıraktım. "Siz çocuklar açıkça

çözülmesi gereken bazı sorunlar var. Sen alet ölçmeyi bitirdiğinde ben otobüste olacağım."

Onları şaşkın bir sessizlik içinde bırakarak dışarı çıktım. Kapıdan Jarron'un mırıldandığını duydum, "İyi iş, pislikler."

"Bakın kim konuşuyor," diye karşılık veriyor Austen ve ardından bir şeylerin devrildiğini .

Kendimi neyin içine soktum ben?

Açılış setim için sahneye çıktığımda sahne ışıkları beni kör ediyor. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde düşecek olan baloya ürkütücü bir şekilde benzeyen gümüş payetli elbisem ışığı yakalıyor ve tıklım tıklım dolu arenaya parıltılar gönderiyor. On bin kişi gece yarısına doğru geri sayıyor ama şu anda bizi izlemek için buradalar.

"Herkese mutlu yıllar!" Sesim, içimde hissettiğimden daha kararlı bir şekilde kalabalığa yayılıyor.

Tepkiler coşkulu ama arkamdaki grubun gerginliğini hissedebiliyorum. Patlamadan bu yana doğru düzgün prova yapmadık ve bu belli oluyor.

"Midnight Kiss" sırasında Jarron nakarata geç geliyor. Austen öne atlayarak bunu telafi ediyor ve sanki bitiş çizgisine doğru birbirimizle yarışıyormuşuz gibi bir ses çıkarıyor. Beau'nun genelde sabit olan bas çizgisi dalgalanıyor ve groove'u tamamen kaçırıyor.

Lyle'la göz göze geliyorum ve o da bana hafifçe başını sallıyor. İkimiz de bunun en iyi işimiz olmadığını biliyoruz.

"Bu gece bir şeyler ters gidiyor," diye fısıldıyor ön sıralardan bir kız arkadaşına.

Jarron bir mısrayı daha beceremeyince kalabalığın enerjisi düşüyor. Çabucak toparlanıyor, kendine has gülümsemesini gösteriyor ama gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum.

Seti kurtarmaya çalışarak, "Biraz yavaşlayalım," diyorum. "Bu, dışarıdaki tüm aşıklar için."

Ben türküye başlarken, Austen'ın armonisi keskin bir şekilde geliyor. Yüzünü buruşturdu, kendini ayarladı ama olan oldu. Büyü bu gece orada değil.

Setin geri kalanını zorluyoruz, çalmaya devam edecek kadar profesyoneliz ama her zamanki standartlarımızın yakınından bile geçemiyoruz. Bizi özel kılan kimya buharlaştı, yerini garip bakışlar ve kaçırılan işaretler aldı.

Son şarkıyı bitirdiğimizde, alkışlar tutkulu olmaktan çok kibarca geliyor. Jarron her zamanki selamını vermeden sahneden fırlıyor ve kapanış konuşmasını yapması için Austen'ı bırakıyor.

"Teşekkürler Colorado! Yeni yılın şerefine!"

Gülümsememin ardında, kalbim batıyor. Mevcut olanı bitirmek için ne güzel bir yol.

Kutlama olarak nitelendirebileceğim bir performans sergilememize rağmen kulübe gidiyoruz. Ne de olsa yeni yıl arifesindeyiz. Kulübün VIP bölümü bas sesleriyle çınlıyor ve şampanya serbestçe akıyor. Kırmızı kokteyl elbisemi düzeltiyorum, gece için payetlerden kurtulmak zorundaydım ve yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmeme rağmen kendimden emin görünmeye çalışıyorum.

Beau elinde taze bir içkiyle dirseğimde belirdi. "Bu gece her zamanki gibi çok güzel görün."

"Teşekkürler." Bardağı kabul ediyorum, parmaklarımız birbirine değiyor. Dokunuşu gereğinden uzun sürüyor. "Dinle, yaklaşık..."

Ben bitiremeden, Lyle içeri daldı. "Dans etmek ister misin, bülbul?" Cevap beklemeden beni dans pistine götürdü.

Beni dans pistine götürürken Beau'nun nefesinin altında küfürler mırıldandığını duyuyorum.

Lyle bir davulcuya göre şaşırtıcı bir zarafetle beni dans pistinde döndürüyor. Elleri belimde , biz ritimle sallanırken beni sabitliyor. Müzik kemiklerimi titretecek kadar gürültülü ama Lyle'in varlığı topraklama hissi veriyor. Beau'nun barda içkisini yudumlarırken bir anlığına göz göze geliyoruz, gözleri bizi takip ediyor.

"Yeni yıl öpücüğü için bir planın var mı?" Lyle'in sesi sıradan, ama bakışlarımı kaldırmama neden olan bir kenar var.

Gülüyorum, biraz fazla yüksek sesle, rol çalışıyorum. "Oh, bilirsin, bu bir sürpriz."

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Doğru. Sürprizler iyidir."

Austen araya girdiğinde daha ikinci şarkıyı yeni bitirmiştik. "Onu çalmamın sakıncası var mı?"

"Aslında-" Lyle başlıyor ama Austen beni çoktan uzaklaştırdı.

"Bu gece harikaydın," diye fısıldıyor kulağıma. "Neon ay örtün..."

Austen beni daha yakına çekiyor, tanıdık parfümü sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Kişiliğinin her zamanki keskin kenarları iyi viski ve daha iyi müziğin etkisi altında yumuşadı. Ritimle sallanırken parmakları sırtımda nazik izler bırakıyor.

"Ses odasındaki o geceyi hatırlıyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "O şarkıda bana yardım ettiğin zamanı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Bu anı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bir kez olsun birinin gerçek yüzünü görmesine izin verdin."

"Belki de rol yapmaktan yorulduğum." Mavi gözleri benimkilere kilitleniyor, şaşırtıcı derecede savunmasız. "Sadece... olmayı kolaylaştırıyorsun."

Austen'ın omzunun üzerinden Lyle'ı gördüğümde göğsüm sıkışıyor, bir içki daha yudumlarken ifadesi kararıyor. Beau tamamen ortadan kayboldu. Ve Jarron... Kulübü tarıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Quinn?" Austen'ın sesi beni geri çekiyor. "Az önce nereye gittin?"

"Ben buradayım." Yalanın tadı dilimde acı.

Beni döndürüyor ve tekrar içeri çekiyor, öncekinden daha yakın. "Öyle misin?"

Sesindeki gerçek endişe bunu daha da zorlaştırıyor. Burada, onun kollarında, onun bu yumuşak tarafını görünce, neredeyse diğer her şeyi unutabilirdim. Neredeyse.

Birden Jarron yanımda belirdi. "Quinn, şirket fotoğraf istiyor."

Jarron kalabalığın arasında bana rehberlik ediyor, eli belime sıcak bir şekilde değiyor. Şirketin fotoğrafçısı VIP bölümüne yakın küçük bir alan hazırlamış, tur logosuyla noktalı siyah bir fonla tamamlanmış. Kırmızı elbisem parlak kamera ışıkları altında çok dar, çok açık duruyor.

"Pekâlâ, birkaç tanıtım fotoğrafı çekelim." Fotoğrafçı objektifini ayarlıyor. "Quinn, belki Jarron'a daha yakın durabilirsin?"

Jarron'un varlığının aşırı farkında olarak, belli belirsiz bir adım daha yaklaşıyorum. Bu gece sürdüğü parfüm farklıydı - daha odunsu, bir şekilde daha samimi.

"Hadi çocuklar." Fotoğrafçı iç çekerek fotoğraf makinesini indiriyor. "Tur arkadaşı olmanız gerekiyordu. Birbirinizden gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranın."

"Rol yapmam gerektiğini kim söyledi?" Jarron'un sesi alçak, sadece bana yönelik. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kendine doğru çekiyor.

Bir kolu belimi sararken diğer eli başımın arkasını kavıyor. Dudakları alnıma bastırıyor, yumuşak ve uzun. Bu jest o kadar şefkatli, her zamanki kabadayılığından o kadar farklı ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Kendime rağmen, Beau'nun muhtemelen bardan izlediğini bilmeme rağmen, birkaç dakika önce Austen'la dans etmiş olmama rağmen, Lyle'la olan her şeye rağmen onun içinde eriyorum. Flaş patlıyor, anı yakalıyor.

"Mükemmel!" Fotoğrafçı haykırır. "İşte para vuruşu."

Jarron'un dudakları tenimi terk ederken suçluluk duygusu midemde çalkalanıyor ama kolu belimde kalıyor. Austen'in dans pistinden bizi izlediğini görüyorum, yüz ifadesi yanıp sönen ışıklar altında okunamıyor.

" var?" Jarron saçıma doğru fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ne istediğim ve ne yapmam gerektiği arasında kalıyorum. "Jarron, ben... Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Banyo kapısından içeri daldım, neredeyse rujunu tazeleyen bir kızla çarpışıyordum. Boş bir kabine girip alnımı soğuk metal kapıya dayadığımda topuklarım fayanslara çarpıyor. Kulübün bas sesi duvarları titretiyor ve kalp atışlarımla eşleşiyor.

"Ne yapıyorsun Quinn?" Kendi kendime fısıldıyorum, kapalı tuvalet kapağının üzerine çöküyorum. Başımı ellerimin arasına alırken kırmızı kalçalarımın etrafında toplanıyor.

Beau'nun nazik gülümsemesi aklımdan geçiyor, ardından Lyle'in koruyucu doğası, Austen'in savunmasız anları ve şimdi de Jarron'un şaşırtıcı şefkati. Midem düğüm düğüm oluyor.

" gel," diye mırıldanıyorum, el çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Abby'den gelen üç cevapsız mesaj ekranı aydınlatıyor. "Selam bebeğim, tur nasıl gidiyor?"

"Quinn?"

"Dünya'dan Quinn'e mi? Beni asılı bırakma!"

Ben de cevap yazdım: " batırdım Abs. Gerçekten ."

Cevabı anında geldi: "Dökül."

"yattım."

"NE?! QUINN MARIE DUPREE!"

"Biliyorum, . Sadece... oldu işte."

"Dört farklı erkekle dört kez bir şeyler OLMAZ!" Başımı kabinin bölmesine yaslıyorum. "Hepsi çok farklı.

Beau tatlı ve istikrarlı, Lyle beni güldürüyor, Austen gerçek beni görüyor ve Jarron... Tanrım, Jarron."

"Kızım, gece yarısı çok popüler olacaksın."

"Tanrım, bunu düşünmemiştim bile." Geri mesaj attım. "Dikkatli ol Quinn."

Banyodan çıkarken gece yarısına doğru geri sayım seslerini duyuyorum.

Dışarı bakıyorum ve hemen dördünün de farklı yönlerden bana doğru yaklaştığını görüyorum. Beau bardan, Lyle danstan

VIP bölümünden Austen ve kalabalığın arasından ilerleyen Jarron.

"Yedi! Altı! Beş!"

Onlar ulaşmak Ben Aynı anda, her biri
giyiyor bir beklenti ifadesi.

"Dört! Üç!"

Birbirlerini fark ettiklerinde yüzlerindeki ifade umuttan şaşkınlığa dönüşür. "İki! Bir!"

Gözlerinde anlayış belirir, ardından öfke gelir. Jarron'un çenesi sıkıştı. Austen'in elleri yumruk olur. Beau'nun her zamanki sıcaklığı buza dönüşüyor. Lyle sadece incinmiş görünüyor.

"MUTLU YILLAR!"

Kalabalık kutlama için patlıyor ama bizim küçük balonumuz gerginlik içinde donup kalıyor. Tek kelime etmeden dönüp farklı yönlere doğru yürüyorlar ve beni öpüşen çiftler denizinde yalnız bırakıyorlar.

AUSTEN

T Sahneye çıkarken dün gecenin gerginliği havada asılı duruyor. Kuliste Quinn'le göz göze geliyorum - endişeli görünüyor ve onu suçlayamam. Parmaklarım gitarın tellerinde kaskatı kesiliyor. açılış numaramıza başlayalım.

"Just South of Mason'ı alkışlayalım!" Spikerin sesi salonda gümbür gümbür yankılanıyor.

Jarron mikrofonun başına geçiyor ama daha ilk dizede sesi çatlıyor. Beau'nun gözlerini devirdiğini görüyorum ve içimden bir şey kopuyor.

"Kuyruk kovalamakla bu kadar meşgul olmasaydın belki nasıl şarkı söyleyeceğini hatırlardın" diye mırıldanıyorum, mikrofonların duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Jarron dönüp bana doğru . "böyle işi, sen de siktir git Austen"

"Çocuklar, mikrofonlar" Lyle uyarıyor.

Sonra tek bildiğim Jarron'un bana saldırdığı. Vahşi yumruklar atarak boğuşurken gitarım sahneye çarpıyor. Lyle bizi ayırmaya çalıştı ama çapraz ateşe yakalandı. Güvenlik öne atılıyor ama çok yavaşlar.

Kaosun içinden Quinn'in sesini duyuyorum, net ve güçlü, şarkıyı kaldığımız yerden devam ettiriyor. Elinde gitarıyla sahneye doğru ilerliyor ve güvenlik sonunda bizi ayırırken kalabalığın dikkatini utanç verici gösterimizden uzaklaştırıyor.

Monica yan sahneden, "Çıkarın şunları buradan," diye tıslıyor.

Quinn'e son bir kez bakıyorum, spot ışıkları altında duruyor, oyun alanı kavgasından sonra okul çocukları gibi sürüklenirken gösterimizi kurtarıyor. Arka koridorlarda yürütülürken kalabalığın onun için yaptığı tezahürat giderek azalıyor ve utanç göğsümde alev alev yanıyor.

Monica hışımla yeşil odaya giriyor, topukları silah sesi gibi yere vuruyor. Jarron'un bana attığı sağ kroşe yüzünden çenem hâlâ zonklıyor.

"Bu da neydi böyle?" Kapıyı çarptı. "Twitter'da trend oluyorsun ve bu iyi bir şey değil. '#JSOMMeltdown' viral oluyor."

"Başladı-" diye Jarron.

"Kimin başlattığı umurumda değil!" Monica'nın yüzü kızarır. "Şu anda dışarıda kışınızı kurtaran kim biliyor musunuz? Quinn. Hepinizin grubu utandıracağından endişelendiği kız."

Beau sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor. Lyle, serseri bir dirsek darbesi alan gözüne bir buz torbası tutuyor.

"Kendini topla ve tur otobüsüne geri dön." Monica'nın sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor. "Bunu bu gece hallet, yoksa yarın yeni bir şirket aramaya başlayabilirsin. Ciddiyim."

"Gösterinin geri kalanı ne olacak?" Ellerimi saçlarımda gezdirerek soruyorum.

"Quinn hallediyor. Şu anda hepinizin toplamından daha profesyonel." Monica kapıya yönelir, sonra geri döner. "Ya çocuklar? Bu küçük aşk üçgeni -ya da kare, ya da geometrik felaket her neyse? Bunu çözün. Çünkü şu anda orada gerçek bir müzisyen gibi görünen tek kişi o."

Kapı arkasından çarpıyor. Sessizlik odayı duman gibi dolduruyor. "Pekala," diyor Lyle sonunda, "haksız değil."

Jarron ve ben hep bir ağızdan "Kapa çeneni," diyoruz.

"Tur otobüsü. Şimdi." Beau ayağa kalkıyor, üzerimizde yükseliyor. "Bu karmaşa yüzünden uğruna çalıştığımız her şeyi kaybetmeden önce."

Azarlanmış çocuklar gibi dışarı çıkıyoruz, aptallığımızın ağırlığı omuzlarımıza çöküyor. Quinn'in uzaktan gelen güçlü ve net sesi koridorlarda yankılanıyor - tam olarak ne kadar kötü çuvalladığımızı hatırlatıyor.

TUR OTOBÜSÜNE GERİ DÖNDÜĞÜMDE ellerimi yüzüncü kez saçlarımda gezdiriyor, güvenlik dışarıda gezinirken dar koridorda volta atıyorum. Quinn hâlâ mahvettiğimiz şovu bitirmeye çalışıyor.

"Gerçekten profesyonel, çocuklar. Gerçekten profesyonel." Lyle mutfaktaki dolap kapaklarını çarpıyor, muhtemelen gizli viski zulasını arıyor.

"Sanki daha iyisin de." Jarron kanepeye yayılmış, çenesinde ona vurduğum yere bir buz torbası tutuyor. "İlk günden beri ona köpek yavrusu gözleriyle bakıyorsun."

Beau, "En azından ondan nefret ettiğimi iddia edip sonunda onunla yatmadım," diye mırıldanıyor.

Kafamı kaldırdım. Jarron'un ki de onu izledi. İkimizden de "Nasıl yaptın-" ve "Sen kendi işine bak" karışımı bir ses çıktı. Bu da zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu. O da Jarron'la birlikteydi.

Jarron, "Bunu Bay 'Hadi Onu Otobüse Taşıyalım'dan duymak büyük zenginlik," diye alay ediyor.

"Sen de mi onunla yattın?" Beau'ya sordum. Sessizlik yeterli bir cevap.

Lyle şişesiyle ortaya çıkar. "Tanrım, hepimiz yaptık. Şimdi de gidip beş bin kişinin önünde kendimizi rezil ettik."

Jarron, "Bizimle oynadı," diyor ama söylerken hiç inandırıcı değil.

"Öyle mi yaptı?" Beau'nun sesi sessiz. "Yoksa hepimiz aynı kıza aşık olduk ve bunu aptallar gibi mi karşıladık?"

Otobüsün kapısı açıldı ve müdürümüz hışımla içeri girdi. "Siz dördünüz, şimdiye kadar yönetme talihsizliğine uğradığım en büyük hormonlu moronlarsınız. Nasıl bir halkla ilişkiler kâbusu-"

"Quinn orada ne yapıyor?" Sözünü kestim.

"Siz palyaçoların hak ettiğinden daha iyi. Senin setini tek başına bitiriyor." Sırayla her birimize ters ters bakıyor. "Bunu yarınki gösteriden önce çözeniz iyi olur, yoksa bu tur biter."

Kapı arkasından kapandı ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

"Peki ne yapacağız?" Lyle şişesinden uzun bir yudum alıyor. Hiçbirimizin buna verecek bir cevabı yok.

Hepimiz koltukta oturmuş, bir avuç yetişkin çocuk gibi setimizi bitirdikten sonra yaklaşan Quinn'i otobüsün penceresinden izliyoruz. Işık onun kumral saçlarını tam olarak yakalıyor ve aniden her şey yerine oturuyor.

"Biliyor musunuz? Bu kadar berbat olmak zorunda değil," diyorum ayağa kalkarak. "Basit bir şeyi karmaşık hale getiriyoruz."

"Sen neden ?" Jarron homurdanıyor.

"İzle." Otobüsün kapısına doğru yürüyorum ve tam Quinn kapı koluna uzanırken kapıyı açıyorum. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Austen, ben-"

Yüzünü ellerimle kavıyorum ve onu sertçe öpüyorum, hissettiğim her şeyi içine .

"Bu ne lan?" diye bağırıyor Beau, koltuktan atlıyor, otobüs onun adımlarıyla sallanıyor.

Sonunda geri çektiğimde, dudakları şok içinde ayrılmıştı.

"Seni önemsiyorum," diyorum. "Ama onlar da öyle." Onu nazıkçe Jarron'a doğru çeviriyorum. "Ve bu sorun değil."

Onu kuzenime doğru yönlendirirken gözlerinde anlayış beliriyor. Jarron onu kendine çekmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor, öpücüğü herkesin ondan bekleyebileceğinden daha yumuşak.

Ayrıldıklarında Quinn'in yanakları kızarmıştır. Beau ve Lyle karşılıklı bakıştıktan sonra Beau bir adım öne çıkıyor ve başını eğerek Quinn'in dudaklarına yapışıyor. İri elleri onu kıymetliymiş gibi kucaklıyor.

Lyle'in öpücüğü şakacıdır, kızın onun ağzına karşı gülmesine neden olur.

"Gördün mü?" Odaya sesleniyorum. "Birbirimizi gerek yok. Eğer bizi isterse bunu paylaşabiliriz - onu paylaşabiliriz."

Quinn titrek bir nefes alıyor, parmakları gömleğinin eteklerini büküyor. "Ben... Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Quinn-" Jarron başlar, ama o elini kaldırır.

"Lütfen." Sesi titriyor. "Bu çok fazla. Yani, önerdiğiniz şey..." Sırayla her birimize bakıyor, ela gözleri belirsizlik içinde yüzüyor. "Düşünmem gerek."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyor, ona ulaşma dürtüsüyle savaşıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Mekânın karşısındaki otel." Tezgâhtan çantasını aldı. "Otele girdiğimizde boş yer olduğunu gördüm."

"En azından seni bırakayım," diye teklif ediyor Beau, anahtarlarına uzanmaya başlamış bile.

"Hayır." Quinn'in sesi artık sert. "Boşluğa ihtiyacım var. Hepinizden."

Lyle mutfak tezgahına yaslanıyor. "Bu işi gerçekten berbat ettik, değil mi?"

"Kimse hiçbir şeyi berbat etmedi." Quinn'in omuzları dikleşir. "Ben sadece... Ne istediğimi bulmam gerekiyor. Bu ne anlama geliyor?" O

hepimiz arasında el kol hareketleri. "Yani, bu gerçek mi? Yoksa sadece tur ateşi gibi bir şey mi?"

"Bu gerçek," diyorum, kelimeler amaçladığımdan daha sert çıkıyor. "En azından benim için."

"için," diye ekliyor Jarron sessizce.

Quinn başını sallıyor ama gözleri uzakta. "Hepinizle yarınki gösteride görüşürüz."

Otobüsün kapısı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor. Pencereden onun uzaklaşmasını izliyorum, kumral saçları sokak lambalarını yakalıyor. O otel lobisinde gözden kaybolana kadar hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

"şey," diye sessizliği bozdu Lyle, "beklenebileceği kadar iyi gitti."

Jarron ve ben yine hep bir ağızdan "Kapa eneni," diyoruz.

QUINN

M Beklerken parmaklarım ön masaya vuruyor, her vuruş kalp atışlarımı yankılıyor. Görevlinin parmakları klavyesinde tıkırdıyor, ses yumuşak caz müziğine karışıyor. başının üstünde oynuyor.

"Bayan Dupree?" Yukarı bakıyor, mükemmel manikürlü tırnakları anahtarların üzerinde duraklıyor. "Odanız 332 numara. Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben-" Telefonum cebimde çalışıyor. Yine çalışıyor. On dakika içinde dördüncü kez. Onlar olduğunu biliyorum. "Ben hallederim."

Anahtar kartı cilalı mermer tezgahın üzerinde kayıyor. Gece çantamla birlikte onu kapıyorum ve asansöre doğru koşuyorum.

"Ne tür bir insan..." Asansör düğmesine basarken kendi kendime mırıldanıyorum. "Yani, kim gerçekten..."

Ama dört çift elin anısı, dört farklı öpücük, her birinin bana hissettirdiği dört benzersiz yol... Yanaklarım tepedeki ışıklara rakip olacak kadar kızardı.

Asansör çalışıyor. Tanrıya şükür boş. İçeri girip duvara yaslanıyorum ve başımın aynaya çarpmasına izin veriyorum.

"Bu bir aşk romanı değil," diyorum yansıma. "Bu gerçek hayat. Gerçek sonuçlar. Gerçek kalpler tehlikede."

Telefonum yine çalışıyor. Bu sefer arayan Beau: Lütfen geri gel. Bunun hakkında konuşabiliriz.

Nasıl rahat . Baskı yok.

Jarron: Bu kadar namuslu olma, bebeğim. Austen: İsteddiğini biliyorsun. Bırak.

"Yüce Tanrım." Ne kadar onursuz göründüğümü umursamadan asansör duvarından aşağı kayıyorum. Korkutucu olan bunu önermeleri değil. Korkutucu olan, içimdeki derin ve gizli bir parçanın evet demek istemesi. Hepsine.

Asansör durdu. Yanlış kat. Bir çift içeri girdi, yerde oturan bana şöyle bir baktı ve bir sonrakini beklemeye karar verdi.

Kapılar kapanırken arkalarından "Evet," diye sesleniyorum. "Ben de olsam yanıma almazdım. Belli ki aklımı kaçırıyorum."

Otel odasına tökezleyerek giriyorum, çantamı kapının yanına bırakıyorum. Haftalarca süren sürekli gürültüden sonra sessizlik bana fiziksel bir güç gibi çarpıyor - Jarron'un sabah homurtuları, Lyle'in her yüzeydeki davul sesi, Austen'in gitar tıngırtısı, Beau'nun derin kahkahası.

Gıcır gıcır beyaz yorganın içine yüzüstü düşerken yatak beni yakalıyor. "Bu delilik," diye mırıldanıyorum kumaşa doğru. "Tamamen deli saçması."

Telefonum tekrar çalıyor. Ve tekrar. Aralarında gezinirken mesajlar birbirine karışıyor.

Sessizlik bastırıyor. Kumanda için kavga yok. Beau'nun kahve kokusu yok. Lyle'in herkesi inleyen korkunç şakalarının sesi yok. Jarron'un tuvaleti işgal etmesi yok. Austen'in mısır gevreğini çalması yok.

"Siktir." Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. "Bu ya şimdiye kadarki en iyi şey olabilir ya da her şeyi tamamen mahvedebilir."

Turne. Grup. Benim kariyerim. Onların kariyeri. Arkadaşlıklarımız. Hepsi pamuk ipliğine bağlıydı çünkü ellerimizi uzak tutamıyorduk.

Ama Tanrım, Beau'nun bana değerli bir şeymişim gibi bakması. Lyle'in beni nefes alamayana kadar güldürmesi. Jarron'un bir şey istediğindeki yoğunluğu. Austen'in sessiz anlayışı.

Parmaklarım telefonun üzerinde geziniyor. Grup sohbeti bana göz kırpmıyor, bekliyor. Eğer işler ters giderse, o kız ben olacağım. Grubu dağıtan kız. Başaramayan şarkıcı özentisi.

Ama doğru giderse.

"Siktir et." Fikrimi değiştirmeden önce hızlıca yazıyorum. "Oda 332."

Gönder tuşuna basıp telefonu bir kenara fırlatıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu gece sahnede yaşadığım sonra, bu kariyerimin sonu olabilirdi.

Bir patlama ile de gidebiliriz.

Ya da dört.

Ellerimi banyo tezgahının serin mermerine dayayıp yansımama bakıyorum. Siyah dantel neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor, hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Kayışları ayarlarken ellerim titriyor.

Otel odasının kapısı tıklanır. Ayak sesleri - dört farklı set.

"Quinn?" Beau'nun derin sesi kapıdan içeri giriyor.

"Belki de fikrini değiştirmiştir," diyor Lyle usulca.

"Buradayım," diye sesleniyorum, çarpan kalbime rağmen sesim şaşırtıcı derecede sabit.

"Yapmalı mıyız-" diye başlar

Austen. "Kapa çeneni," diye

keser Jarron.

Son bir derin nefes alıyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve kapının koluna uzanıyorum. Ben dışarı adımımı atarken banyonun ışığı loş odaya yayılıyor. Dört çift göz bana kilitleniyor ve odadaki hava kayboluyor gibi görünüyor.

Beau'nun şapkası yumuşak bir gümbürtüyle yere düşer. Lyle'in ağzı açık kalır. Austen ellerini saçlarında gezdirir - gergin haliyle. Ve Jarron... Jarron sadece sırtıyor ama gözlerinde tenimi karıncalandıran karanlık bir şey var.

"Şey," diye sesimi bulmaya çalışıyorum. "Konuşmak mı istedin?"

Austen kelimelerin ne anlama geldiğini unutmuş gibi, "Konuşmak," diye tekrarlıyor. "Bu..." Beau sertçe yutkunur. "Bu tam olarak aklımdaki şey değil.

konuşmak için zihin."

Lyle öne doğru bir adım atar, sonra durur ve diğerlerine bakar. "Bu tam olarak nasıl olacak-"

"Bu kadar çok düşünmeyi bıraktım," diyorum, cesaretimle kendimi şaşırtarak.

"Bunun işe yarayabileceğini kanıtlamak için bir şansın var, yoksa bu büyük bir felaket olacak." Ellerimi açmış, uçurumdan atlamak üzereymişim gibi hissederek orada duruyorum. "Siz dördünüz önden gidin, ben takip edeceğim."

Bana bakıyorlar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık. Sanki Times Meydanı'nda çıplak koşmamızı önermişim gibi.

İlk iyileşen Jarron oldu tabii ki. Her zaman öyledir. "Pekâlâ o zaman," diyor, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtışla. "Takımlar. Beau

ve Lyle, Austen ve bana karşı. Bayrak futbolu gibi."

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Bayrak futbolu mu? Gerçekten mi?"

"Hey," diyor Beau, o rahat öne çıkarak, "bu bizim için de bir ilk, hepimizin hemfikir olduğunu bildiğimiz tek şey bayrak futbolu."

Beau'nun yanına ilerlerken Lyle'in gözleri heyecanla parlıyor. "Buna hazır mısın?" diye soruyor bana, sesi alçak ve umut dolu.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Onlar bana doğru ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Oda etrafımızda küçülüyor gibi görünüyor, hava beklentiyle yoğun.

Önce Beau bana ulaşıyor, elleri belimi bulurken nazik ama sert. Beni kendine çekiyor, nefesi kulağıma değıyor. "İyi misin?" diye mırıldanıyor.

Tekrar başımı sallıyorum, sesimi bulamıyorum.

Lyle'in elleri kollarımdan aşağı kayıyor, dokunuşu omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. "Yavaştan alacağız," diyor usulca.

Zihnim yetişmeden bedenim karşılık veriyor. Lyle'in parmakları tenimde tembel desenler çizirken Beau'nun dokunuşuna boyun eğiyorum.

Austen odanın diğer tarafından sesleniyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş sahte bir öfkeyle, "Önce biz sevişmeliydik," diyor. "Bu benim fikrimdi."

"Ne derler bilirsiniz," diye ekliyor Jarron sırtarak. "En iyisini sona sakla."

Beau alçak sesle ve gürleyerek gülüyor, başını eğip boynumu öpüyor. "Önce onu yıpratırsak son olmayacak," diye gözlerini benden ayırmadan onlara söz veriyor.

Lyle'in eli çenemi kavırıyor, yavaş başlayan ama hızla derinleşen ve beni nefessiz bırakan bir öpücük için yüzümü ona doğru eğiyor.

Beau'nun elleri sütyenimin askılarının altından kayarken sıcak ve emin, parmakları tenime sürtünüyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Göğsüm boyunca öpücükler konduruyor, her bir dokunuş olacakların habercisi. Kopçayı çözüp sütyenimin düşmesine izin verdiğinde nefesim kesiliyor.

Lyle eğiliyor, elleri külotumun bel bandını bulana kadar yanlarımdan aşağı kayıyor. "Sana yardım edeyim," diye mırıldanıyor, sesi dizlerimi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Jarron odanın diğer ucundan, "Aynen öyle," diye sesleniyor. "Tadı cennet gibi."

"Kapa çeneni, şanslı pislik," diye tersliyor Lyle, sesi yarı kızgın, yarı eğlenmiş.

Beau tenime karşı kıkırdıyor, nefesi sıcak ve alaycı. "Bizi nasıl istersin bebeğim?" Lyle doğruldu ve gözlerimin içine bakarak sordu.

Ona gözlerimi kırıştıyorum, zihnim bir yandan hızla akarken bir da bomboş. "Ben-uh-" Lyle'in gözleri anlayışla yumuşar.

"Pekala, bir fikrim var."

Sırıttıyor. "Jarron'un övgü dolu sözlerini duyduktan sonra, ben de senin tadına bakmalıyım. Hazır başlamışken, sen de Beau'nun tadına bakabilirsin."

Yavaşça başımı sallarken nabzım hızlanıyor. Bu fikir beni hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyor.

Lyle, Beau ile birlikte soyunmaya başlarken nazikçe, "Yatağın üzerinde dört ayak üzerinde dur," diye talimat verir.

Titrek bacaklarımın üzerinde yatağa doğru ilerliyorum, kendimi onun söylediği gibi konumlandırıyorum. Beau önümde diz çökerken şilte eğiliyor. Hem şefkatli hem de talepkâr bir öpücük için eğilmeden önce eli bir an için yanağımı okşuyor.

Arkamdan Austen alçak sesle ıslık çalıyor. "Kahretsin, buradan manzarayı seviyorum."

Jarron'un mırıldandığı küfürler beni bombardımana tutan hislerin sisi arasından süzülüyor. "Orada zorlanıyor musun?" Lyle arkamda pozisyon alırken onunla alay ediyor.

Jarron yumruğunu ısırtıyor ama sözlü olarak yanıt vermiyor; gözleri her şeyi anlatıyor - ihtiyaç ve hayal kırıklığıyla karanlık.

Öpüşmemiz derinleşirken Beau'nun parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Tadı sarhoş edici, etrafımızda olup biten her şeyin baş döndürücü telaşına karışıyor.

Lyle'in kalçalarındaki elleri sert ama nazikçe beni ona doğru açıyor. Dilinin ilk dokunuşu içimde bir sarsıntı yaratıyor ve Beau'nun ağzına doğru nefes nefese kalıyorum.

"Siktir," diye inliyor Beau dudaklarıma karşı. "İnanılmazsın."

Lyle'in dili pratik bir kolaylıkla hareket ediyor, tüm vücudumu titreten bir hassasiyetle her hassas noktayı buluyor.

Jarron bir yerden yine "Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Beau gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. "Hazır mısın bebeğim?"

Nefes nefese başımı salladım. "Evet."

Beau'yu ağzıma alıyorum, o zevkle tıslarken tuzlu tadın tadını çıkarıyorum. Çok büyük ama ben onu santim santim daha derine götürmeye odaklanıyorum,

dudaklarımı araladığını hissediyorum. İnmelerinin sesi içimde bir heyecan yaratıyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Lanet olsun, Quinn," diye homurdanıyor Beau, sesi ihtiyaçla gergin. "Ağzın sihirli. Şarkı söyleyebilir ve muhteşem bir kafa verebilir."

"Bırak da buna ben karar vereyim," diye arkamdan şaka yapıyor Austen, sesi hafif ama bir parça arzuyla dolu.

Lyle'in dili görüşümü bulanıklaştıran bir nokta buluyor ve boşalmaya başlıyorum, vücudum bunun yoğunluğuyla titriyor. Beau'nun kafamdaki tutuşu sıkılaşıyor, beni sert ama nazik bir basınçla aletinin üzerinde yukarı ve aşağı yönlendiriyor.

Beau dişlerini sıkarak, "Ben gidiyorum," diyor. "Çekilmemi ister misin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum, titreyip ağzıma boşalırken onu daha derine götürüyorum. Her damlasını yutuyorum, vücudu üzerimde titrerken bir zafer duygusu hissediyorum.

Jarron alçak sesle ıslık çalar. "Vay be Quinn," diyor, etkilendiği belli. "Yeteneklisin."

Austen kıkırdar. "Şaka yapmıyorum. Onda her var."

Beau'dan uzaklaşıyorum, ona bakarken elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Gözleri memnuniyetle kararmış ve daha derin bir şey var - yerinden hoplatan bir şey.

"İyi misin?" Lyle arkamdan usulca soruyor, elleri hâlâ kalçalarımı okşuyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, yorgunluk ve neşenin garip bir karışımını hissediyorum.

Beau eğiliyor, beni kolaylıkla kaldırıyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Harikasın," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Austen ve Jarron boğazlarını temizliyor, bu ses orgazm sonrası mutluluğun sisini yarıyor. Başımı Beau'nun omzundan kaldırıp onlara bakıyorum, gözleri açlıkla dolu.

"Senin için hazırım," diyorum, içimdeki duygu kasırgasına rağmen sesim sabit.

"Güzel," diyor Jarron, sırtışı genişleyerek. Austen'la el sıkışıyor, soyunmaya başladıklarında aralarında sessiz bir alışveriş geçiyor. Gözlerim düğmeler çözülürken ve kumaşlar dökülürken ellerinin hareketini takip ediyor.

Austen odanın karşısındaki sandalyeye yerleşiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kucağına vuruyor ve beni yanına çağırıyor. "Buraya gel, Quinn."

Titrek bacaklarımın üzerinde kalkıp ona doğru yürüyorum, beklentim damarlarımda dolaşüyor. Üstüne çıktığımda elini cebine atıp bir prezervatif çıkarıyor ve kolaylıkla takıyor.

"Aletimin üzerine otur," diye talimat veriyor, sesi alçak ve sert.

Kendimi yavaşça onun üzerine , beni santim santim doldururken nefes nefese kalıyorum. Elleri kalçalarımı kavriyor, ben hareket etmeye başlarken bana rehberlik ediyor. Duygu ezici, zevk ve baskının mükemmel bir karışımı.

Jarron bize yaklaşıyor, gözleri arzuyla kararmış. Elimi tuttu ve aletinin üzerine koydu. "Okşa beni, bebeğim" diye emrediyor.

Parmaklarımı onun etrafına doluyorum ve Austen'daki hareketlerimle eş zamanlı olarak elimi aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum. Ben hızımı artırdıkça Jarron'un nefesi kesiliyor, bileğimi sıkıca kavriyor.

"Siktir, Quinn," diye inliyor Jarron, sesi gergin. Bir eliyle yüzümü kavriyor ve beni sıcak ve çaresizlik dolu bir öpücük için kendine çekiyor. Hareketlerimiz mükemmel bir şekilde olurken dili benimkine karışıyor.

Austen, Jarron'un ritmine uyarak içdoğru iterken kalçalarımı sıkıca kavriyor. Oda nefes alış verişlerimizin, inlemelerimizin ve tenin tene ıslak tokatlarının sesleriyle doluyor.

Jarron önce öpücüğü kesiyor, nefes nefese kal alnını benimkine dayıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor ama tekrar içine girmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı.

Sadece başımı sallayarak onaylayabiliyorum, içimde dolaşan hislerin etkisiyle tutarlı kelimeler bulamıyorum.

Sandalyede arkasına yaslanmış, yavaşça kendini okşayan Lyle'a bakıyorum. Gözleri bana sabitlenmiş, dudaklarında tembel bir gülümseme oynuyor. "Quinn, müthiş bir gösteri sergiliyorsun," diyor, sesi şehvet ve hayranlıkla kalınlaşıyor.

Beau birkaç adım ötede duruyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gururlu bir baba gibi görünüyor. Ama gözleri -normalde sıcak, nazik olan gözleri- arzuyla kararmış. "Bizi her zaman şaşırtıyorsun," diye mırıldanıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Austen tekrar içime girerken kalçalarımı sıkıca kavriyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye usulca homurdanıyor.

Hareketleri altımda daha acil hale geliyor ve yaklaştığını hissedebiliyorum. Kalçalarımı kavrarken nefes alış verişini düzensizleştiriyor.

Daha sıkı. "Quinn... Ben..."

"Boşalacak Quinn," diye homurdanıyor Jarron, elim hâlâ sikini okşuyor.

"," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Son bir hamleyle Austen altımda titriyor ve serbest kalıyor. Nefes nefese sandalyeye sırt üstü . "Kahretsin," diye nefes alıyor. "Bu... vay canına."

Jarron'a sesleniyorum, sesim yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. "Seni dışarıda bırakamam, değil mi?"

Sırıttıyor, o alametifarikası olan sırtışı yüzünü aydınlatıyor. "Umarım öyle değildir."

Ben tepki veremedenden beni zahmetsizce kucaklayıp yatağa fırlatıyor. Üzerime eğilip nefesi kulağıma değerken, yatak ağırlığımızın altında eğiliyor.

"Yavaş ve nazik davranacağım," diye fısıldıyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Nefes almana izin vereceğim, sana güller ve çikolatalar gibi bir adam da olabileceğimi göstereceğim."

Sözleriyle ürperiyorum, beklenti içimde dolaşıyor. Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, ayak parmaklarımı kıvrandıran durgun bir rahatlıkla içime giriyor. Hareketlerimiz yavaş, ritmik, mükemmel bir al-ver dansı.

"Siktir," diye mırıldanıyor Lyle odanın kenarından. "Bu çok ateşli, romantik bir şey gibi."

Jarron'un gözleri benimkilere kilitlendiğinde sözleri radarımda ancak bir işaret beliriyor. Bakışlarında farklı bir şey var; daha önce görmediğim bir kırılma. Sanki kabadayılığının perde arkasına bakmama izin veriyor, bana ev diyecek bir yer arayan kayıp tarafını gösteriyor.

Bir an için, sadece o ve ben. Birlikte hareket ederken dünya kayboluyor, bedenlerimiz mükemmel bir şekilde senkronize oluyor. Ritim hipnotik, her itiş içime zevk dalgaları gönderiyor.

"Jarron," diye nefes veriyorum, ellerim destek için omuzlarını kavıyor.

Eğiliyor, dudaklarımı hem şefkatli hem de sahiplenici bir öpücükle yakalıyor. Dili benimkiyle dans ederek aramızdaki bağı derinleştiriyor.

Yatak hareketlerimizin altında gıcırıyor ama sanki havada süzülüyormuşuz gibi geliyor. Jarron'un elleri her yerde, yanlarımı okşuyor,

Saçlarıma dolanıyor, tenimde beni nefessiz bırakan desenler çiziyor.

Gözlerimiz teması hiç kesmiyor, aramızdaki yoğunluk her geçen saniye artıyor. Sanki bakışlarımda bir şey arıyor, onu bu ana hapsedecek bir şey.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Kelimelerle karşılık vermiyorum; bunun yerine, vücudumun benim için konuşmasına izin vererek ona doğru eğiliyorum. Zevk yavaş ama emin adımlarla artıyor, her dokunuş ve öpücük aramızdaki ateşe katkıda bulunuyor.

Lyle'in yan taraftan gelen iniltisi serbest kaldığını gösteriyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor yine. "Bunu gördüğüme inanamıyorum."

Ama Jarron son bir kez daha içime girip ikimizi de uçurumun kenarına gönderdiğinde bu sözler zar zor kaydediliyor. Birlikte boşalırken gözleri benimkilere kilitleniyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Bir saniye daha, sadece biz varız - kenardan izleyen grup arkadaşları yok, drama ya da karışıklık yok - sadece birbirlerinde teselli bulan iki insan.

Jarron yanıma yatağa çöküyor ve memnun bir iç çekişle beni kendine çekiyor. "Sana başka bir yönümü göstereceğimi söylemiştim," diyor usulca.

Göğsüne gülümsüyorum, kendimi ona her zamankinden daha bağlı hissediyorum. Belki de bu çılgın anlaşma her şeye rağmen işe yarayabilir.

Hepimiz nefesimizi tutarken oda yumuşak bir sessizliğe gömülüyor. Vücudum jöle gibi, her kasım hoş bir şekilde yorulmuş. Jarron yataktan yuvarlanıp geriniyor, hareketleri durgun ve telaşsız. Bir çift boxer giyiyor ve benzer giysileri diğerlerine fırlatıyor.

"İyi misin Quinn?" Beau oturduğu yerden kalkıp kolaylıkla boxer'ını giyerken gözlerinden endişe okunuyordu.

"Evet," nefes alıyorum, zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum.

"Sadece... gerçekten yorgunum." "Anlaşılabilir," diyor Lyle sırtarak, boxer'ını çekiştirirken.

". "

Austen kıkırdıyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "İnanılmazdan da öte."

Onları odanın içinde dolaşırken izliyorum ve göğsümde beklenmedik bir sıcaklık hissediyorum. Sadece kabadayılık ve rock yıldızı maskaralıklarından ibaret olduğunu düşündüğüm bu adamlar bu gece bana başka bir yönlerini gösterdiler. Ve şimdi, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi yatağa giriyorlar.

"Bekle," diyorum, doğruluyorum ve tevazu için çarşafı üzerime çekiyorum. "Hepiniz benimle mi yatıyorsunuz?"

Austen sırtıyor, mavi gözleri muzipçe parıldıyor. "Tatlım, bir tur otobüsümüz önce boktan barlarda çaldık ve daha boktan otel odalarında kaldık. Yakın yerlerde uyumaya alışınız."

Jarron başını sallayarak yorganın altına girdi. "Evet, önemli bir şey değil."

Beau diğer tarafıma tırmanıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni koruyor. "Ayrıca," diyor usulca, "iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Lyle yatağın ayak ucuna yerleşiyor ve memnun bir iç çekişle geriniyor. "Büyük bir pijama partisi gibi," diye şaka yapıyor.

Yorgunluğuma rağmen gülüyorum, ses ortamı daha da aydınlatıyor. "Pekâlâ," diyorum, tekrar uzanıp yastıklara gömülüyorum. "Ama içinizden biri horlarsa..."

Austen sırtarak, "Bunu şiddetle reddedeceğiz," diye sözümü bitiriyor. Jarron başucu lambasını kapatmak için uzanırken kıkırdıyor.

Perdelerin arasından süzülen ay ışığının yumuşak parıltısı dışında oda karanlığa gömülür.

Grup arkadaşlarından ya da sıradan sevgililerden çok daha fazlası haline gelen bu adamların arasında uykuya dalarken, içime bir huzur duygusunun yerleştiğini hissediyorum - belki de bu alışılmadık düzenleme her şeye rağmen işe yarayabilir.

Ve bir de sessizlik vardır; rahat ve tanıdık olan. Paylaşılan deneyimlerden ve yeni keşfedilen bağlardan bahseden türden.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi her şeyin akışına bırakıyorum, belki de evden ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

BEAU

I Başıım ağrıyarak ve Quinn'in saçları burnumu gıdıklayarak uyandım. Sabahın erken saatlerinde otelin penceresinden süzülen ışık çok parlak. Dün gecenin anıları geri gelirken

Midem akşamdan kalmayla hiçbir ilgisi olmayan bir takla atıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor Lyle solumdaki bir yerden.

"Evet," diye homurdanıyorum, kendimi dikkatlice uzuvların kurtarıyorum. Quinn kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Çaresizce kahve içmek için mutfağa gidiyorum ve Austen'ı çoktan orada, evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi boş bir bardağa bakarken buluyorum.

"Şey, bu..." diye devam ediyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor.

"Beklenmedik," diye yarım yamalak bitiriyorum, kahve cezvesini kapıyorum.

Jarron banyodan çıkıyor, ısınmış ölü gibi görünüyor. İkimiz de gözlerimizi kaçırmadan önce kısa bir süre göz göze geliyoruz. Sessizlik sağır edici.

"Biz..." Lyle mutfakta bize katıldıktan sonra başladı. Quinn'in uyuyan bedenine doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor.

"Onu uyandırmak mı?" Austen sorar.

"Bunun hakkında konuşalım mı?" Aynı anda ben de öneriyorum.

Kimse hareket etmiyor. Kahve makinesi suçlayıcı bir şekilde gürlüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jarron, tezgâha doğru yığılıyor. "Ne düşünüyorduk ki?"

"Değildik," diyor Austen içi boş bir kahkahayla. "Sorun da bu ."

"Sıfırdan 100'e 2,8 saniye gibi bir sürede çıktık," diyor Lyle kaşıkla ritim tutarken.

Dört fincana kahve dolduruyorum, kafamdaki kaosa rağmen ellerim şaşırtıcı derecede sabit. Tanıdık rutin, koşullar göz önüne alındığında saçma bir şekilde normal geliyor.

Quinn'in yumuşak ayak sesleri hepimizi dondurdu. Dün geceden kalma pazen gömleğimle kapıda beliriyor ve birden nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum.

"Merhaba," diyor sessizce, sırayla her birimize bakarak.

Dört mırıltılı "heys" ona cevap verir. Gariplik bıçakla kesilecek kadar kalındır.

Kahve cezvesine uzanıyor, hareketleri dikkatli ve kasıtlı. "Peki... bunun hakkında konuşmalı mıyız?"

Telefonuma bakıyorum, rakamlar sabah 8:47'yi gösteriyor. Sabah 10'daki provamıza az kaldığını fark ettiğimde midem düğümleniyor.

"Bak," diyorum, kahve fincanımı yumuşak bir çınlamayla yere bırakarak. "Dört saatten az bir süre içinde kongre merkezinde gün ortası gösterimiz var. Belki de..." Doğru kelimeleri ararken sözümü yarıda kesiyorum.

Quinn fanılamın eteklerini çekiştiriyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Günümüze normal şekilde devam edelim mi?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, ipliğimi yakaladığı için minnettarım. "O zaman bu gece otobüste her şeyi çözebiliriz."

Jarron kahvesini viski gibi yudumlar. "Bana uyar. Zaten bir duşa ihtiyacım var."

"Ayrı duşlar," diye hızlıca ekleyen Lyle, Austen'dan yarım ağız bir bakış yedi.

Quinn kollarını kendi etrafında sararak, "Tamam," diyor. "Ben gidip hazırlanayım o zaman."

Dördümüzü rahatsız edici bir sessizlik bırakarak banyoya doğru gözden kayboldu.

"Bu hiç de tuhaf değil," diye mırıldanıyor Austen, ceketine uzanırken. "Daha tuhaf olabilirdi," diye öneriyorum, ama nasıl olacağından emin değilim.

"Biz profesyoneliz," diyor Lyle omuzlarını dikleştirerek. "Bir provanın üstesinden gelebiliriz."

Jarron homurdanıyor. "Tabii. Profesyonel tren enkazları."

"Sadece..." Elimi sakalımda gezdiriyorum, "provayı bitirelim. Gerisini sonra hallederiz."

Hepsi aynı fikirde olduklarını mırıldanıyor ve teker teker, önümüzdeki güne hazırlanmak için otel odasından çıkıyoruz. Kapıyı arkamdan kapatırken, Quinn'in tezgahın üzerindeki kahve fincanına son bir kez bakıyorum, ruj kenarını lekeliyor ve göğsüm olacakların ağırlığıyla geriliyor.

Bas gitarımla bir yanlış notaya daha basıyorum ve ses stadyumda yankılanırken irkiliyorum. Quinn'in sesi hafifçe dalgalanıyor, kolektif dağınıklığımızı telafi etmeye çalışıyor. Kalabalığın enerjisi bu gece farklı hissediyor - daha az elektrikli, daha şaşkın.

Jarron sırasını tamamen kaçırıyor ve Quinn'i koroda asılı bırakıyor. Gözlerimiz sahnede buluşuyor ve onu korurken yüzündeki gerginliği görebiliyorum.

"Hangi ?" Austen mikrofonuna mırıldanıyor, açıkça kaybolmuş.

Lyle bir davul dolgusuyla şarkıyı kurtarmaya çalışıyor ama senkronizasyon o kadar bozuk ki işler daha da kötüleşiyor. Şarkı garip bir şekilde sona eriyor ve alkışlar en iyi ihtimalle kibarca. Tanrıya şükür ki bu sadece küçük bir kongre merkezi gösterisiydi, kapalı gişe bir arena değil.

Sonrasında kulise doğru yürüdük, ağır bir sessizlik vardı. Monica, kollarını kavuşturmuş ve çenesini bekliyor.

"Ofisime. Şimdi."

Azarlanmış çocuklar gibi küçük odaya giriyoruz. Quinn bir sandalyenin koluna tünerken geri kalanımız göz temasından dikkatle kaçınarak çeşitli yüzeylere yaslanıyor.

"Neler oluyor?" Monica'nın sesi gerginliği kesiyor. "Sesiniz okuldaki bir yetenek yarışmasına benziyordu, Amerika'nın dört bir yanındaki stadyumlarda kapalı gişe oynayan bir gruba değil."

Lyle zayıf bir sesle, "Sadece kötü bir gece geçiriyoruz," diyor.

"Kötü bir gece mi?" Bir kahkaha atıyor. "Bütün hafta 'kapalı' geçti. Twitter'da trend oluyorsun ve bu iyi bir şey değil. 'Vasatın Güneyi' şu anda en iyi yorum."

Jarron yere tekme atıyor. "Yarın daha iyisini yaparız."

"Öyle olsa iyi olur," diyor Carol, sesi son derece ciddi. "Çünkü şu anda, inşa ettiğin her şeyi yok ediyorsun. Billboard listelerinde üç sıra düştün ve plak şirketleri

performans gösteremeyen gruplar. Hayranlar tren enkazlarını izlemek için bilet almazlar."

Quinn ayağa kalkmaya başlar. "Belki de-"

"Otur," diye tersliyor Monica. "Artık sen de bunun bir parçasısın. Hepiniz bir yolunu bulun. Çünkü bunu yapmazsanız, endişelenecek bir kariyeriniz kalmayacak."

Hışımınla çıkıp gidiyor ve bizi fiziksel bir ağırlık gibi hissettiren bir sessizlik içinde bırakıyor. Quinn'in yanağından bir damla gözyaşının süzülüşünü izliyorum ve bu karmaşaya hepimizin katkıda bulunduğunu bildiğim için göğsüm ağrıyor.

Tur otobüsüne döndüğümüzde Jarron bir şişe Jack'in yarısını bitirmişti bile. Monica'nın ofisindeki gerginlik bir fırtına bulutu gibi bizi buraya kadar takip etti. Bunun iyi bitmeyeceğini bildiğim için uzun bir yudum daha almasını izliyorum.

"Ne var biliyor musun?" Jarron şişeyi tezgâha çarptı. "Bunların hepsi saçmalık. Tamamen saçmalık."

Şişeye uzanarak, "Belki de biraz yavaşlamalısın," diye öneriyorum.

çekip uzaklaştırıyor. "Hayır, ben söylenmesi gerekenleri söyleyeceğim.

O ortaya önce her şey yolundaydı."

"Jarron..." Austen homurdanıyor.

Quinn çay yapmanın ortasında donup kalıyor, sırtı kaskatı kesiliyor. Ona yaklaştım ama Jarron'un işi bitmemişti.

"Ortalığı kasıp kavuruyorduk, konserlerimiz kapalı gişe oynuyor, hayatımızın en güzel anlarını yaşıyorduk. Sonra o hüznü güzel gözleri ve mükemmel sesiyle çıkageldi ve-" Bir içki daha alır. "Ve şimdi bize bak. Bir gösteriyi bile bitiremiyoruz."

"Bu kadar yeter," diye uyarıyor Lyle.

"Hayır, bırak bitirsin," diyor Quinn sessizce, arkasını dönerek. Elleri titriyordu.

"Bitirmemi mi istiyorsun? Tamam. Buraya geldin ve hepimizi kendine aşık ettin. Ergenler gibi kavga etmemizi sağladın. İnşa ettiğimiz her şeyi mahvettin." Jarron'un kelimeleri birbirine karıştı. "Seni bu tura hiç almamalıydım."

Quinn'in nefesi kesilir. Elindeki fincanı dikkatli bir şekilde yere bırakıyor ve askıdan ceketini alıyor.

"Quinn, bekle-" Koluna uzanıyorum ama o çoktan hareket ediyor.

"Yapma," diye fısıldadı ve sonra gitti, kapı çarptı

Arkasında.

Takip etmek için dönüyorum ama Austen kolumu yakalıyor. "Ona bir dakika ver. Bu onun yaptığı alçakça bir hareketti."

Lyle ayağa kalktı ve şişeyi Jarron'dan uzaklaştırdı, "şimdi git, şu anda kimse senin etrafında olmak istemiyor."

"Az önce hepinizin dűřündűđű şeyi söyledim," diyor hıçkırarak. "Hepinizin canı cehenneme." Odasına gider ve kapıyı çarparak çıkar.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, pencereden karanlık otoparkta kayboluşunu izliyorum.

QUINN

I Şifreyi girdiğinizde yeni otel odasının kapısı sessizce açılır. Oda 518. Beşinci kat, her zamanki ikinci kattaki uğrak yerimden çok uzakta. Resepsiyondaki kıza, oda numaramı birine söylerse kötü bir anı bırakmaktan çekinmeyeceğimi belirtmiş olabilirim.

Ama ne işe yararsa.

Gece çantamı genel çiçekli yatak örtüsünün üzerine bırakıyorum ve pencerenin yanındaki sert koltuğa gömülüyorum. Dışarıdaki manzara gri gökyüzü ve boş bir otoparktan başka bir şey göstermiyor. Ruh halim için mükemmel bir uyum.

Telefonum yüzüncü kez çalıyor. Bakmadan susturuyorum. Herhangi biri ya da hepsi olabilir. Şu anda bilmek istemiyorum.

"Aptallığın karşılığı bu işte," diye mırıldanıyorum kendi kendime, botlarımı tekmeleyerek. "Bu sektörde gerçekten başarılı olabileceğini düşünmek. Buraya ait olduğunu. Herkesin seni gerçekten önemseyebileceğini."

Midem gurulduyor, kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Masadan oda servisi menüsünü alıyorum ve gönülsüzce göz gezdiriyorum. Kulüp sandviçi yeterince güvenli görünüyor.

Yemek geldiğinde, servis görevlisi zoraki bir neşeyle kapalı bir tepsi getiriyor. "Afiyet olsun, hanımefendi!"

Gümüş kubbeyi kaldırıyorum ve sıcak hindi ve domuz pastırması kokusu bir duvar gibi üzerime çarpıyor. Midem bulanıyor.

"Aman Tanrım." Tuvalete zar zor yetişebildim.

Yüzüme soğuk su sıçratarak yansımama bakıyorum. "Kendine gel, Quinn." Ama o sandviçe geri dönme düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Hiçbiri mide virüsü kaptığından ya da benzin istasyonunda suşi yediğinden bahsetmedi.

"Oh lanet olsun." Bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Soğuk banyo fayansına batıyorum, zihnim yarışıyor. En son ne zaman regl olmuşum? Turne ve drama arasında izimi tamamen kaybetmişim. Aralık ayında mı? Hayır, ondan önce. Kasım mı?

"Aman Tanrım." Regl takip uygulamamı açarken ellerim titriyor. Küçük takvim, haftalar öncesine uzanan boş karelerden oluşan düzgün sıralarıyla benimle alay ediyor.

Telefonumu kapıp DoorDash'i açıyorum, parmaklarım o kadar titriyor ki "hamilelik testi" kelimesini üç kez tekrar yazmak zorunda kalıyorum. En yakın eczane sadece on dakika uzaklıkta. Midemi yatıştırmak için bir paket zencefilli gazoz ve tuzlu kraker ekliyorum, sonra da siparişe basıyorum.

Yirmi acı verici dakika sonra telefonum çalıyor. Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakıyorum, kesicim yerine adamlardan birini göreceğimden korkuyorum.

Paket, kahverengi kâğıt torbasının içinde merhametli bir şekilde ayrı duruyor. "Hayatın küçük mucizeleri için Tanrı'ya şükürler olsun." Kendi kendime mırıldandım.

Yırtıp açıyorum, ellerim aceleden hantallaşıyor ve talimatları iki kez okuyorum. Üç dakika. Bunu yapabilirim.

Tezgahın üzerindeki çubuğa bakmamak için fayansları sayarak banyo zeminini adımlıyorum. Bir Mississippi, iki Mississippi. Telefonumdaki zamanlayıcı ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda çaldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Aşağı bakmadan önce derin bir nefes almak için kendimi zorluyorum.

İki pembe çizgi gün gibi açık bir şekilde bana bakıyor.

"Hayır, hayır, hayır..." Kutuyu aldım, talimatları tekrar okudum.

Belki de yanlış yaptım. Ama o artı işaretinde hata yok.

Yerde oturana kadar duvardan aşağı kayıyorum, pozitif test hala titreyen elimde. Mide bulantısı tüm gücüyle geri dönüyor, ama bu sefer sabah bulantısıyla ilgisi yok.

Testi titreyen ellerimle kavriyorum, hala o lanet pembe çizgilere bulanıklaşana kadar bakıyorum. Banyo fayansı altımda soğuk, ama kendimi hareket ettiremiyorum.

"Seni aptal, aptal kız." Sesim banyonun duvarlarında yankılanıyor. "Aklından ne geçiyordu?"

Ne yapacağım ben? Ve daha da önemlisi - kimin?

Telefonum tekrar çalıyor - Lyle'in adı ekranda yanıp sönüyor. Susturuyorum ve dördünden de gelen cevapsız çağrılar ve mesajlar listesine ekliyorum. Şu anda onlardan herhangi biriyle yüzleşme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Ya da belki sadece sabah bulantısıdır.

"Tamam, düşün." Avuçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Düşün, düşün, düşün."

Turnenin bitmesine dört gösteri kaldı. İki hafta boyunca her şey yolundaymış ve Jarron kalbimi sökmemiş gibi davranırken, ben her gece seyircilerin önünde kusmakla savaşıyordum. Magazinciler bayram edecek. "Mason'ın Hemen Güneyi Açılış Gösterisi. Öfkeli Alkolik mi? Ya da Gizemli Grup Üyesinin Bebeğine Hamile!"

Manşetleri şimdi görebiliyorum. Özenle geliştirdikleri kötü çocuk imajları çok daha karanlık bir şeye dönüşecekti. Plak satışları düşecekti. Turlar iptal edilecekti. Hepsi duygularımı - ya da bacaklarımı - kontrol altında tutamadığım için.

"Bunu onlara yapamam." Kelimeler boğuk bir fısıltıyla çıkıyordu. "Jarron her ne kadar bir pislik olsa da, yapamam. Çok çalıştılar."

Elim hala düz olan karnıma gidiyor. Orada bir yerde birinden küçük bir parça var. Beau'nun sessiz gücü? Lyle'in bulaşıcı kahkahası? Austen'in yaratıcı kıvılcımı? Jarron'un gizli kırılganlığı?

Bu düşünce yüzümden taze gözyaşlarının akmasına neden oluyor. Babasının kim olduğunu bile bilmiyorum. Bu beni ne tür bir insan yapar? Yıllar boyunca geri getirdikleri hayranlarından daha iyi değil.

"Gitmek zorundayım." Karar, kafamdaki kaosun içinde keskin ve net bir şekilde kristalleşiyor. "Kimse öğrenmeden gitmeliyim."

Kendimi yerden yukarı itiyorum, bacaklarım titriyor ama kararlılığım her adımda daha da güçleniyor. Ortadan kaybolabilirim. Beni asla bulamayacakları bir yere giderim. Kariyerlerini, geleceklerini korurum.

Tommy'nin numarasını çevirirken ellerim titriyor. Üç kez çaldıktan sonra, sert sesi cevap veriyor.

"Bu iyi olsa iyi olur, evlat. Geç oldu."

"İstifa ediyorum." Kelimeler aceleyle döküldü. "Artık bunu yapamam." Bunu uzun bir duraklama izler. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Ben bittim. Turla, plak şirketiyle, hepsiyle." Otel odasını adımlıyorum, bir elim çalkalanan mideme bastırıyor.

"Dinle Quinn, dört gösterin kaldı... Eğer konu çocuklarsa-"

"Öyle değil." Yalanın tadı acı. "Ben sadece... Eve gitmem gerekiyor."

"Ne evi Quinn? Nashville'deki çingiraklı tuzak dairen mi? Şimdi çekip gidersen, sözleşmeyi ihlal etmiş olursun. Ödeme yok, telif yok, hiçbir şey yok."

Yatağa uzandım. "Anlıyorum."

"Uğruna çalıştığın her şeyi çöpe atıyorsun." Sesi yumuşar. ", tamam mı? Konuşabiliriz-"

"Hayır." Sözünü kestim. "Ben verdim."

"Tamam, sen bilirsin evlat. Ama bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anladığında bana ağlayarak gelme."

Hat kesiliyor. Ekran kararına kadar telefonuma bakıyorum, sonra kararıyor. Birikim hesabımda tam 127.43 dolar var. Arabam olmadığını düşünürsek, bir uber ile yolu yarılamaya yetecek kadar, sonra da Abby'nin beni almasını sağlamam gerekecek. Spor çantamı aldım ve tuvalet kağıdına sarılı hamilelik testini içine attım. En büyük hatam olabilecek şeyin kanıtı, olmaması gereken kirli bir sır gibi saklanmış. Ellerim ilk performansımdan kalma payetli elbisemin üzerinde duraklıyor. Kumaş otelin ışıkları altında parıldıyor, daha güzel günlerin anılarıyla benimle alay ediyor. Onu çıkarıp otelin zeminine bırakıyorum.

İçten içe bazı cevaplar bulmayı umarak odayı inceliyorum. Oda servisi tepsisindeki sandviç, birkaç saat içinde her şeyin nasıl değiştiğinin son bir hatırlatıcısı olarak dokunulmadan duruyor.

Parmaklarım gitar kılıfımın yıpranmış derisi üzerinde gezinirken, Beau'nun beni ilk kez çalarken dinlediğinde gözlerinin nasıl parladığını hatırlayarak yanaklarımdan taze yaşlar süzülüyor. Lyle'in bulaşıcı kahkahasının gece geç saatlere kadar süren jam session'lar sırasında tur otobüsünü nasıl . Austen'in hiç çalışmadığımız şarkılarda bile benimle mükemmel uyumunu. Ve Jarron.

"Tanrım, sen bir pislik gibi davrandığında bile, ben hala..."

Hıçkırıklara boğuluyorum.

Telefonum tekrar yanıyor - Austen'dan bir cevapsız arama daha. İletişim fotoğrafı onu kahkahanın ortasında ve başını sallarken gösteriyor, gözleri köşelerde kırışmış. Bu görüntü göğsümü ağrıtıyor.

"Bunu senin için yapıyorum," diye fısıldıyorum ekrana. "için."

Gitar kutumu elime alıyorum, ağırlığı tanıdık ve topraklayıcı. İçinde birlikte yazdığımız şarkılar var, gece geç saatlerde dünya yumuşak ve her şey mümkün görüldüğünde. Aşk, kayıp ve yerini bulmakla ilgili şarkılar. Şimdi hepimiz gibi yarım kalacaklar.

"Bunu düzeltmeye çalışırdınız," diye mırıldanıyorum, Lyle'in kararlı bilgeliğini düşünerek. "Hepiniz bunu birlikte çözebileceğimizi söylediniz. Ama bu bir grup kucaklaşması ve bir şişe viskiyle düzeltilebilecek bir şey değil."

Hamilelik testi çantamda bir delik açıyor, inşa ettikleri her şeyi yok edebilecek saatli bir bomba. Kariyerlerini, arkadaşlıklarını, kardeşliklerini... Hepsini parçalayacak kişi ben olmayacağım.

Elim tekrar karnıma gidiyor. "Özür dilerim küçüğüm. Ama bazen birini sevmek uzaklaşmak demektir."

Çantalarımı omuzluyorum ve odaya son bir kez bakıyorum. Anılar geri geliyor - paylaşılan kahkahalar, çalınan öpücükler, sessiz bağlantı anları. Kalbim sanki bir mendeneye sıkıştırılmış gibi hissediyorum.

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum boş odaya, hayatımı değiştiren dört adama, geride bıraktığım hayallerime. Sonra fikrimi değiştirmeden dönüp kapıdan çıkıyorum.

LYLE

I Tur otobüsünün uzunluğunu adımlıyorum, ayak seslerim metal zeminde yankılanıyor. Quinn'in kahkahaları ya da grup hayatının olağan karmaşası olmadan sessizlik sağır edici. Parmak eklemlerim Jarron'un

Bugün yüzüncü kez kapıyı açıyorum.

"ama dostum. Bunun hakkında konuşmamız gerek." "Siktir git," diye boğuk bir yanıt geliyor.

"Gerçekten olgun." Duvara yaslandım. "Ne var biliyor musun? Hayır. Bu saçmalıkla işim bitti. Onu uzaklaştıran kişinin sen olduğunu düşünürsek, en azından çıkıp bunu bizimle tartışacak cesarete sahip olabilirdin..."

Kapı çatırdayarak açılır ve Jarron'un kan çanağına dönmüş gözleri ve dağınık saçları ortaya çıkar. "Siktir git Lyle, şimdi mutlu musun? Görmek istediğin şey bu muydu? Bir kez daha sıçıp batırmamın sonuçlarına katlanıyorum. Müzikten daha çok önemsedığımız tek şeye mal olmak mı?"

Beau bir adım öne çıkıyor, devasa gövdesi kapıyı kapatıyor. "Sakin ol J. Burada hepimiz sıçtık batırdık. Hepsini senin omuzlarına yükleyemeyiz."

Jarron'un yüzünün buruşmasını, parmaklarının kapının çerçevesine dolanmasını izliyorum. "Bana patronluk taslama. Onu dışarı çağıran bendim. Ben-" Sesi çatlar ve öfkeyle yüzünü buruşturur.

"Kim ne? Hepimizin düşündüğü şeyi mi söyledi?" Kollarımı kavuşturarak araya giriyorum. "ama dostum. Hepimizin ödü bokuna karışmıştı."

oluyor. Sen sadece bunu dile getiren sarhoş kişi oldun."

"Sorun da bu zaten, değil mi?" Jarron avucunu duvara vuruyor. "Her zaman sarhoş olan benim. Her zaman kendini toparlayamayan . Magazinciler haklı - ben lanet olası bir sorumluyum."

Beau'nun nazik sesi gerginliği kesiyor. "Kendine çok yükleniyorsun kardeşim."

"Öyle miyim?" Jarron gülüyor ama içi boş. "Kaç kere beni idare etmek zorunda kaldınız? Kaç gösteriyi zar zor atlattım? Ve şimdi-" Başını ellerinin arasına alarak duvardan aşağı kayıyor. "Duygularımla bir yetişkin gibi başa çıkamadığım için yıllardır bu grubun başına gelen en iyi şeyi kaçırdım."

"Hepimiz onun için daha iyisini yapabilirdik," diyor Beau, onun yanına oturarak. "Onu daha iyi karşılayabilir, daha güvende hissetmesini sağlayabilirdik. Bunun yerine egolarımızın ve hormonlarımızın her şeyi bir rekabete dönüştürmesine izin verdik."

"Evet, şey," Jarron'un sesi boğuk çıkıyor. "En azından hepiniz hormonları suçlayabilirsiniz. Sürekli şişeye geri dönüyorum. Bir gün kovaladığım Quinn değil, tüm kariyerimiz olacak."

Sesindeki çiğ dürüştlük göğsümü daraltıyor. Bu artık sadece Quinn'le ilgili değil. Bu, yıllarca süren kendinden şüphe ve korkunun sonunda yüzeye çıkması.

"Bakın," diyerek öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Hepimiz Quinn için gerçek bir şeyler hissediyoruz. O şu anda burada değil diye bu hisler yok olmayacak."

"Ve belli ki onun da hepimize karşı hisleri var," diye ekliyor Beau usulca, şapkasını ellerinin arasında döndürerek. "Yoksa geçen gece hepimizle bu kadar savunmasız ya da bu kadar değerli bir şey paylaşmazdı."

Austen botlarını yere vurarak otobüsü boydan boya adımlıyor. "Peki ne öneriyorsun? Sadece... paylaşalım mı?"

"Neden olmasın?" Ben de öyle dedim. "Yani, bir . Hiçbirimiz onu kaybetmek istemiyoruz. Onu seçim yapmaya zorlamak bencillik olur ve o da hepimizin canı cehenneme diyebilir."

"Bu..." Jarron volta atmayı bırakır. "Aslında aklına gelen en kötü fikir değil."

Başımı kaşıyorum. "Ama kurallara ihtiyacımız var. Sınırlar. Kıskançlık saçmalığı yok."

Beau, "Ve Quinn'in de tamamen katılması gerekiyor," diye ekliyor. "Bu sadece o da isterse işe yarar."

"Yani bunu gerçekten düşünüyor muyuz?" Jarron kanepeye düşer. "Hepimiz... Quinn'le mi?"

"Onu tamamen kaybetmekten iyidir," diye belirtiyorum. "Ya da onun için kavga ederek grubu yok etmekten."

Austen ellerini saçlarında gezdirir. "Ama o burada değil..." "O zaman onu bulup anlatalım," diye ayağa kalkar Beau. "Kaybetmeden önce

."

"Ya da şehirden ayrılmadan önce," diye ekliyorum, ceketimi kaparken.

Otobüsten dışarı yığılıyoruz, gerginlik ve umudun garip karışımı aramızda uğulduyor. Cehennem gibi alışılmadık, ama yine de, grubumuzla ilgili herhangi bir şey ne zaman normal oldu ki?

Jarron tezgâha yaslanıp milyon dolarlık gülümsemesini gösterdiğinde ön masadaki kız adeta eriyor. "Hadi tatlım, söyle bana? Sana bu geceki şov için sahne arkası bileti ayarlayabilirim."

Kıkırdayarak saçlarını döndürüyor. "Onları çok isterim! Size kesinlikle oda numarasını verirdim ama... dün öğleden sonra çıkış yaptı."

Midem bulandı. Kelimeler grubumuza fiziksel bir darbe gibi çarptı.

"Ne demek kontrol edildi?" Beau'nun sesi çatladı.

"Gitti mi yani?" Austen ellerini saçlarında gezdiriyor, binlerce kez gördüğüm gergin bir alışkanlık.

Kız başını sallıyor, bakıyor. "Üzgün görünüyordu. Eve dönmekle ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Siktir!" Jarron elini tezgâha vurarak kızın sıçramasına neden olur.

"Bu benim hatam. Onu ben uzaklaştırdım."

Omzunu tuttum. "Hepimiz yaptık, dostum."

"Bir adres bıraktı mı?" Beau her zamanki nazik tavrını takınarak soruyor. "Bir telefon numarası? Herhangi bir şey?"

Kız başını sallıyor. "Özür dilerim. O sadece... gitti."

Austen telefonunu çıkardı bile. "Menajerini arıyorum." "Peki ya Derek?" Ben öneriyorum. "Yakın görünüyorlardı."

"Şu kahve dükkânındaki adam mı?" Jarron alay ediyor ama sesinde çaresizlik var. "Kimsede numarası var mı?"

Otelin lobisinde öylece duruyoruz, dört yetişkin adam kaybolmuş gibi görünüyor. Farkına vardım, belki de en iyi şeyi kaybetmiştik.

grubumuzun başına gelen. Bizim için.

"Çok uzağa gitmiş olamaz," diye mırıldandı Beau. "Arabası yok."

"Onun arabası." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Hâlâ şehrin öbür ucundaki garajda arızalı."

Jarron çoktan kapıya yöneldi. "O zaman neyi bekliyoruz?"

Beau'nun kamyonetine doluşuyoruz, gerginlik bıçakla kesilecek kadar yoğun. Paylaşım ve sınırlar hakkında dikkatlice planlanmış konuşmamız artık anlamsız görünüyor. Sadece onu bulmamız gerekiyor.

"Bu işi gerçekten berbat ettiğimizi düşünen başka biri var mı?" Austen arka koltuktan sessizce soruyor.

Kimse cevap vermiyor. Cevap zorunda değiliz.

Çocuklar Beau'nun kamyonetinde etrafımda dolanırken telefonumu çıkarıp müdürümüzü arıyorum. O önce hat iki kez çaldı.

"Turun geri kalanını iptal et," diyorum önsöz vermeden.

"Affedersiniz?" Sesi bir oktav yükseliyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Quinn olmadan sahneye çıkmayacağız." Herkes duyabilsin diye telefonu hoparlöre .

"Ne kadar paran olduğu hakkında bir fikrin var mı-" diye başlıyor.

Beau onun sözünü kesti. "Para umurumuzda değil. Quinn daha önemli."

"Bu grupla ilgili," diye ekliyor Austen. "Birlikte kim olduğumuz hakkında."

", " diye mırıldanıyor. "Hepiniz ona aşıksınız, değil mi?"

Kamyonadaki sessizlik çok şey anlatıyor.

"Tamam." Arka planda tuşlar tıkırdıyor. "Önümüzdeki üç gösteriyi erteleyeceğim. Bu sana onu bulman ve yarattığın karmaşayı düzeltmen için yetmiş iki saat verir. Ondan sonra sahneye geri döneceksin - onunla ya da onsuz."

"Alacağız," diyorum.

"Peki ya erkekler?" Sesi yumuşar. "Bunu yine berbat etme."

Telefonu kapattım ve diğerlerine döndüm. "Pekâlâ, nereye gitmiş olabilir?" "Onun dairesi," diyor Beau. "Tek bildiğim tren raylarının yanında olduğu,

ve geceleri çok soğuk oluyor."

"Tamirhane biliyor olabilir," diye öneriyor Austen. "Bilgilerini mutlaka bir yere yazmıştır."

Jarron aramaya başladı bile.

Dayan bülbülüm, işleri düzeltmeye geliyoruz.

QUINN

T Bir başka sabah bulantısı dalgası vurduğunda klozet en iyi arkadaşım oluyor. Abby saçlarımı tutuyor, ben kasıldıkça omurgama nazik daireler çiziyor.

"Quinn tatlım, onlara söylemelisin," diyerek bana nemli bir bez uzattı.

Ağzımı silip banyo duvarına yaslanıyorum. Soğuk fayanslar pijama pantolonumun içinden sızıyor. "Ve tam olarak ne diyeceksin? 'Hey çocuklar, hamileyim ve hanginizin babası olduğunu bilmiyorum çünkü hepimize çaktım' mı? Bu iyi gider."

"Tek kelime etmeden ortadan kaybolmaktan iyidir. Neden tüm bunları tek başına omuzlamak zorunda kalasın ki?"

"Sen yanımda olduğun sürece yalnız değilim." Başımı onunkine yaslayarak söylüyorum.

Abby bağdaş kurup oturuyor ve ellerime bir bardak su tutuşturuyor. "İç. Susuz kalıyorsun. Ama bilgin olsun, sen ve küçük çalı fasulyesi her zaman bana sahip olacaksınız."

"Çalı fasulyesi mi?" Homurdanıyorum.

"Bir gitarın telleri, birinin fasulyeye vurması onu buraya getirdi, işe yarıyor." diyor omuz silkerek ve gülümseyerek.

Gülmeyi bıraktığımda, mide bulantısını uzak tutmaya çalışarak küçük yudumlar alıyorum. Dairem her zamankinden daha küçük geliyor, tren tam vaktinde tıkırdayarak geçiyor. "Bu ortaya çıkarsa kariyerleri biter. Medya bayram eder."

"Bunu bilemezsin."

"Magazin gazetelerini gördünüz mü? Zaten 'vahşi davranışları' nedeniyle inceleme altındalar. Ve zaten bir bebek annesi skandalı yaşadılar..." Sesim çatlıyor. "Bir tane daha kaldıramazlar. Bunu onlara yapamam."

Tekrar çaldığında Abby telefonuma uzanıyor. "Bu Lyle'dan bugün gelen yirminci arama. Diğerleri de senin telefonunu patlatıyor."

"Engelle onları." Dizlerimi göğsüme çekerek kendime doğru kıvrılıyorum. "Böylesi daha iyi."

"Öyle mi? Çünkü oturduğum yerden perişan görünüyorsun." Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Ve seninle ilgilenen dört ateşli country yıldızı varken sabah bulantılarını tek başına geçiriyorsun."

"Dur." Gözyaşları sıcak ve hızlı akıyor. "Her şeyi mahvettim. Arkadaşlıklarını, turneyi, kariyerimi..."

"Hey." Ben omzuna yaslanıp hıçkırırken Abby beni kendine çekiyor. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Aşk bazen karmaşıktır. Ama kaçmak çözüm değil."

Başka bir mide bulantısı dalgası vuruyor ve tekrar tuvalete koşuyorum.

Kapı zili çalıyor ve bir başka kuru turunu kesiyor. Kalbim durdu.

"Ben !" Abby mutfaktan sesleniyor.

Kendimi muşambadan sıyırmayı başardım ve kapı çerçevesine yaslandım.

"Oh kahretsin." Gözetleme deliğinden bakıyor. "Kapınızda Backwoods Backstreet Boys var ve oldukça kararlı görünüyorlar."

"İmkânı yok." Ayağa fırladım, bacaklarım titriyordu. "Hayır, hayır, hayır. Hayatta olmaz. Onlara burada olmadığımı söyle."

"Quinn?" Lyle'in sesi kapıdan içeri giriyor. "Seni içeriden duyabiliyoruz."

"Git başımdan!" Sırtımı koridora yasladığımda sesim kesiliyor.

Abby bana bir bakış attı. "Onlara gitmelerini söyleyeceğim."

Kapıyı bir aralık açtığında kapı zincirinin şingirdediğini duyuyorum. "Çocuklar, bu iyi bir zaman değil-"

"Onunla konuşana kadar gitmiyoruz." Bu Jarron'un sesi, sert ve inatçı.

"Kendini iyi hissetmiyor," diyor Abby. "Dinlenmeye ihtiyacı var."
"O iyi mi?" Beau'nun endişeli sesi göğsümü ağrıtıyor. "Hasta ?"
"Git dedim!" Başka bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyor
bağırıyorum.

"Olmaz, sevgilim." Austen'ın tonu koroya katılıyor. "Gerekirse
bütün gün burada kamp yaparız."

"Onlar değil Şaka yapıyorum." Abby sahne-fısıltıları
için Ben. "Lyle resmen ön kapının çerçevesine
yaslanmış oturuyor."

"Rahatlıyorum," diye onaylıyor Lyle. "Seni bulmak için turu
ertelediğimizden beri gidecek başka yerim yok."

Midem bulanıyor, ama bu sefer sabah bulantısından değil. "Sen ne?"

"Beni duydunuz. Şimdi ya bizi içeri al ya da sen pes edene kadar en
sevmediğin Noel şarkısını söylemeye başlayacağım."

Abby, "Şimdiden boğazını temizliyor," diye rapor ediyor. "Jarron da
kaydetmek için telefonunu çıkardı."

"iyi edersin," diye uyarıyorum.

Lyle, "Last Christmas" şarkısının akortsuz bir yorumuna başladı.

Ön kapıya doğru ilerliyorum ve kapının yan tarafına doğru kayarak
alnımı serin ahşaba bastırıyorum.

"Huzur içinde olduğunu söyle, ama ben ." Lyle'in
berbat şarkısı nakaratın ortasında kesiliyor.

"Uzun uzun konuştuk," diyor Beau usulca. "Senin hakkında, bizim
hakkımızda." "Nasıl aptal olduğumuz hakkında," diye ekliyor
Austen.

Kollarımı dizlerime doladım. "Bak, bunu yapmak için bunca yolu
gelmene gerek yoktu."

"Ne yapacağım?" Jarron'un sesi şimdi daha aşağıdan geliyor, sanki
o da oturuyormuş gibi. "şeyi düzeltmeye mi çalışacağız? Benim şeyi
mi? Çünkü . Benim var."

"Hiçbirimiz seni kaybetmek istemiyoruz," diyor Lyle. "Ve bir şeyin
farkına vardık - eğer seni paylaşmak ya da sana hiç sahip olmamak gibi
bir seçenekle karşı karşıya kalırsak, büyümeye ve bunu yapmaya
tamamen hazırız."

Kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyor. "Ne diyorsunuz?"

"Biz diyoruz ki..." Beau boğazını temizler. "Eğer bizi kabul edersen
denemek için. Hep birlikte. Birlikte."

"Alışılmadık bir durum," diye itiraf ediyor Austen. "Ama bizimle
ilgili herhangi bir şey ne zaman normal oldu ki?"

"Seçim yapmak zorunda değilsin," diyor Jarron. "Seçim yapmanı
istemiyoruz. Biz sadece seni geri istiyoruz. Ve eğer sana söylediklerim
yüzünden beni senaryoda istemiyorsan..." derken duraklar.

"o zaman geri adım atarım. Ama bilmeni isterim ki bunu yapmak, annemi gömmek dışında yapmak zorunda kaldığım en zor şey olacak.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Jarron, seni affediyorum. Buna tutunup durma, gerçekten ağırlaşacak."

"Özür dilerim Quinn. Çok özür dilerim..." Diyor ve kapıyı açıp ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Asla işe yaramaz. Medya-"

Dördü de hep bir ağızdan "Medyanın canı cehenneme" diyor.

"Bir yolunu ," diye söz veriyor Lyle. "Ne olursa olsun, birlikte üstesinden gel."

"Lütfen," Beau'nun sesi kırılır. "Sadece kapıyı aç, Quinn."

Avucumu tahtaya bastırıyorum ve onların sıcaklığını hissedebileceğimi hayal ediyorum. "Yapamam."

"Neden olmasın?" Jarron sorar.

Abby gözündeki yaşı silerken bana destekleyici bir baş selamı veriyor. Zincirin mandalını açarken ellerim titriyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve dört çift göz bana kilitleniyor. Büyük boy kazağım nasıl titrediğimi.

"Yapamam." Kelimeler boğazımı tırmalıyor. "Geri dönemem."

"Quinn-" Beau bana doğru uzandı ama ben geri adım attım.

"Hayır." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Anlamıyorsun. "Ben hamileyim."

Anonsumun ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Dört çift göz, çarpık bir erkek grubu koreografisi gibi mükemmel bir senkronizasyonla açılıyor. Jarron'un ağzı ses çıkarmadan açılıp kapanıyor. Austen ellerini saçlarında o kadar çok gezdiriyor ki kel kalacağından endişeleniyorum. Beau'nun omuzları kapı çerçevesine yaslanırken çöküyor. Sadece Lyle konuşma yeteneğine sahip görünüyor.

"Hamile mi?" Sesi bu kelimeyle çatlıyor. "Yani... bir bebekle mi?"

"Hayır, bir gitarla," diye çıkışıyorum, kollarımı Ortada. "Evet, bir bebekle."

"Ve sen bilmiyorsun..." Austen dördünün arasında eliyle işaret ederek sözünü kesiyor.

"Hanginiz sorumlu? Hayır." Gülüşümün içi boş çıkıyor. "Bu yüzden ayrıldım. Elimi kolumu sallayarak gelip 'hey çocuklar, sizinle nasıl olduğumu hatırlıyor musunuz?' diyemezdim." Bu tren enkazını hayranlıkla izleyen Abby'ye bakıyorum. "İşte sana küçük bir hatıra."

"Yüce ." Jarron duvardan aşağı kayarak karşılama paspasımın üzerine oturdu. "Bu..."

"Evet." Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Şimdi nedenini anlıyorsun-"

"Onu saklayacağız, değil mi?" Beau'nun sessiz sorusu açıklamamı yarıda kesiyor. Gözleri karnıma kilitlenmiş, ifadesinde yumuşak ve gezgin bir şey var.

"Biz mi?" .

"Hepimiz," diyor Lyle kararlı bir şekilde. "Az önce söylediğimiz gibi - hep birlikte. Buna biraz gitar çalmak da dahil."

"Medya seni çarmıha geçecek," diye fısıldadım.

"Bırak denesinler." Austen'in çenesi inatla gerilir. "Biz kendimizinkini koruruz."

PR'a çok para ödediğimizden bahsetmiyorum bile..."

"Quinn, umurumuzda değil-" Jarron başlıyor.

"Ben biliyorum!" Sesim çatlıyor. "Zaten her şeyi ettim. Turne, grup dinamikleri... Bunun inşa ettiğin her şeyi yok etmesine izin vermeyeceğim."

Lyle öne çıkmaya çalışır. "Bu senin kararın değil-"

"Evet, öyle." Kollarımı kendime doladım. "Kendimi bu karmaşanın içine ben soktum ve bunu tek başıma çözeceğim."

"Quinn, lütfen." Austen'in mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz-"

"Özür dilerim." Kelimeler fısıltı gibi çıkıyor. "Çok özür dilerim."

Hiçbiri cevap veremedi kapıyı çarparak kapatıyorum ve zinciri tekrar yerine kaydırıyorum. Sırtımı kapıya dayayıp yere çöktüğümde ve hıçkırıklarımın beni ele geçirmesine izin verdiğimde, protestoları diğer tarafta birbirine karıştırıyor.

Abby yanımda diz çöküyor, ben ağlarken kollarını omuzlarıma doluyor.

BEAU

I Kamyonetimin direksiyonuna geçiyorum, deriyi kavrarken ellerim hafifçe titriyor. Diğerleri içeri doluşurken sessizlik kulakları sağır ediyor -

Jarron ve Austen arkada, Lyle ön koltukta. Jarron patlamadan önce sessizlik yaklaşık otuz saniye sürer.

"Tanrım... Hamile misin?" Ellerini o kadar şiddetli bir şekilde saçlarında gezdiriyor ki, saçlarını çekmediğine şaşırıyorum. "Bu... bu..."

"Beklenmedik," diye bitiriyor Austen, sesi çatlayarak. Bir çarşaf kadar solgun. "Kariyerimiz sona erdi. İyi ki bebeğin üniversite masrafları için yeterince para biriktirmişim, işsiz kalacağımıza göre..."

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, kamyonetimde patlak veren kaosa rağmen garip bir şekilde sakınım. Belki şoktandır, belki de hep bir aile istediğim içindir. Bu tam olarak hayal ettiğim gibi olmasa bile.

"İkiniz de kapatacak mısınız?" Lyle dönüp onlara bakar. "Quinn orada dehşet içinde ve yalnız, sen ise kendin için mi endişeleniyorsun?"

"Kendim için endişelenmiyorum," diye tersliyor Jarron. "İçimizden biri o bebeğin babası ve eğer işten çıkarılırsak, onu nasıl bekliyorsun? Bu Just South of Mason'ın sonu olabilir."

"Ya da," diye ilk kez konuşuyorum, sesim sabit, "başımıza gelen en iyi şey olabilir."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Austen koltukların arasında öne doğru eğilir. "Bu bir peri masalı değil, Beau."

"Hayır, bu gerçek hayat. Ve gerçek hayatta bazen en iyi şeyler en büyük karmaşalardan çıkar." Düşüncelerimi toparlayarak bir dönüş sinyali veriyorum. "Az önce o kadına onu paylaşacağımızı söyledik. Görünüşe göre düşündüğümüzden daha fazlasını paylaşacağız."

"O haklı," diye başını sallıyor Lyle. "Erkek gibi davranmalı ve bu işi birlikte halletmeliyiz. Hepimiz."

Jarron bir dizi renkli küfür savuruyor ama artık tartışmadığını fark ediyorum.

"Sadece korkuyorum dostum..." diye fısıldar. "Hepimiz korkuyoruz..." Lyle cevap verir.

Motoru durdurdum. Kimse tepki veremedi elektrikli kilitlere bastım. "Ne oluyor be adam?" Jarron kapı kolunu çekiştirir.

"Bunu benim yöntemimle yapacağız." Anahtarları cebime koyuyorum ve şapkamı düzeltiyorum. "Ben onunla konuşurken siz burada kalacaksınız."

Austen'ın camı iniyor. "Ne zamandan beri idari kararlar alıyorsun?"

"Üçünüz de karavan parkındaki bir kasırga kadar ince olduğunuza göre." Dışarı çıkıyorum, botlarım çakılda çıtırdıyor. "Onu korkutuyoruz, country müzik müdahalesi gibi ortaya çıkıyoruz."

"Ve sen daha iyisini yapacağını mı düşünüyorsun?" Jarron başını pencereden dışarı çıkarır.

"Daha kötüsünü yapmayacağımı biliyorum." Kamyonun kaputuna dokunuyorum. "Bana on dakika ver. Hepimizi bir daha görürse kaçır."

Lyle yavaşça başını sallıyor. "O haklı. Onu eziyoruz."

"Söyle ona..." Austen'ın sesi çatlar. "Ona yarın buluşmak istediğimizi söyle. Tarafsız bir yerde. Baskı yok, sadece konuşalım."

"Planımız bu." Uzaklaşmaya başladım, sonra geri döndüm. "Ve çocuklar? Ben yokken birbirinizi öldürmemeye çalışın."

"Söz vermiyorum," diye arkamdan sesleniyor Lyle, ama sesinde bir parça mizah var.

Quinn'in kapısına doğru ilerlerken didiştiklerini duyuyorum ama en azından yerlerinde kalıyorlar. Bazen grup arkadaşlarıyla boğuşmak sığır gütmekten çok da farklı değildir - sadece onları ne zaman ağıla alacağınızı bilmeniz gerekir.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dairesine ulaşıyorum, botlarım metal basamaklara ağır geliyor. Kapısına ulaştığımda kalbim küt küt atıyor ama kendimi usulca kapıyı çalmaya zorluyorum.

Abby kapıyı biraz aralıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "vazgeçmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır hanımefendi, yok." Şapkamı çıkarıp ellerimde evirip çeviriyorum. "Önemli olduğunda değil. Dinle, Quinn'e benim için bir mesaj iletebilir misin?"

Kollarını kavuşturuyor ama kapıyı kapatmıyor. sanırım.

"Ona şehir merkezindeki Marriott'ta kalacağımızı söyle. Oda 512. Yarın sabah 10'da orada olacağız." Boğazımı temizliyorum. "konuşmak istiyoruz - gerçekten konuşmak. Drama yok, kavga yok. Sadece... işleri yoluna koymak."

"Peki ya gelmek istemezse?"

"O zaman bu onun seçimi." Kelimelerin tadı acı ama ciddiylim. "Ama ona bu sefer kaçmayacağımızı söyle. Ne kadar sürerse sürsün buradayız."

Dairenin içinde bir yerden öğürmeye benzer bir ses duyuyorum. Göğsüm sıkışıyor.

"O-" Ben sormaya başladım ama Abby çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Sabah bulantısı. Gerçi şu anda daha çok tüm gün süren bir hastalık gibi."

"Ona şunu da söyleyebilir misin..." Tereddüt ediyorum, sonra telefonumu çıkarıp her ihtimale karşı oda numarasını ve adresini yazıyorum, "Bir şeye ihtiyacı olursa - kraker, zencefilli gazoz, ne yardımcı olursa - araması ya da mesaj atması yeterli. Saatin önemi yok."

Abby kâğıdı alır, yüz ifadesi hafifçe yumuşar. "Ona söyleyeceğim. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Tek isteyebileceğim bu." Şapkamı geri takıp gitmek için dönüyorum, sonra duraklıyorum. "Teşekkür ederim Abby. Onun yanında olduğun için."

Abby ben arkamı dönmeden kolumu yakalıyor, şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavırıyor. "Bekle." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bu hayalin peşinden koşmak için nelerden vazgeçtiğini anlamıyorsun. Ailesinden, güvenliğinden, her şeyden."

"Biliyorum o-"

"Hayır, bilmiyorsun." Kolumu bırakıyor ve hırkasını daha sıkı sarıyor. "Oradaki kız mı? Nashville'e gidebilmek için benzin parası bulabilmek adına çift vardiya çalışıyordu. Aylarca ramen eriştesiyle yaşadı."

Quinn'in tekrar hastalanma sesi dairenin içinde . Abby yüzünü buruşturuyor.

"Bakın, anlıyorum - hepiniz korumanız gereken itibarları olan büyük yıldızlarsınız. Ama Quinn?" Başını sallıyor. "Quinn özel biri. Ve ben sadece

Bunu söylüyorum çünkü o benim en iyi arkadaşım. O kızda tanıdığım herkesten daha fazla yetenek ve yürek var."

"Biliyoruz." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. "Güven bana, biliyoruz."

"O zaman aptallık etme." Sert bir bakışla beni düzeltti. "Bunu . Çünkü eğer onun kalbini kırarsanız, her peşine düşerim - benim iki katım olsanız bile."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet hanımefendi."

Kamyona geri dönerken metal merdivenler botlarımın altında gıcırıyor. Abby'nin sözleri kafamda yankılanırken her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Quinn hayallerinin peşinden koşmak için her şeyden vazgeçti. Ve şimdi hamile, korkuyor ve muhtemelen o hayallerin bittiğini düşünüyor.

Aksini kanıtlayamadığımız sürece.

QUINN

I banyo aynasındaki yansımama bakıyor, midemin yatışmasını istiyordum. "Bunu yapamam Abby."

"Eninde sonunda onlarla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Artık karanlıkta değiller." Abby kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanıyor.

"Ya benden nefret ederlerse? Ya fikirlerini değiştirirlerse ve benimle hiçbir şey yapmak istemezlerse..." Elimi hala düz olan karnıma bastırıyorum.

"O zaman en azından bilirsin. Ama dün gördüğüm kadarıyla bu çocuklar hiçbir yere gitmiyor."

Telefonum çalıyor - Beau'dan hâlâ gelip gelmediğimi soran bir mesaj daha. Mesajlarının hiçbirine cevap vermedim.

"Tamam." Çantamı aldım. "Ama beni sen götürüyorsun. Sadece arabam olmadığı için değil, uber'cının yarı yolda geri dönmemesi için kendime güvenmiyorum."

"Anahtarlarımı aldım bile." Abby onları sırtarak sallıyor.

Otele giden yol hem çok uzun hem de çok kısa geliyor. Asansörün tırmandığı her katta kalbim daha çok çarpıyor.

"Beklememi ister misin?" Onların katına ulaştığımızda Abby soruyor.

"Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım." Elini sıkıyorum. "Ama telefonun açık kalsın?"

"Her zaman."

Koridorda titrek bacaklarımla yürüyorum, onlarınkine ulaşana kadar oda numaralarını sayıyorum. Kapıyı çalamadan kapı açılıyor. Lyle orada duruyor, yüzünde rahatlama ifadesi var.

"Sen geldin." Beni içeri almak için geri çekildi.

Dördü de buradayken süit kalabalık geliyor. Beau bir koltukta oturmuş, bacaklarını gergin bir şekilde zıplatıyor. Jarron pencerenin yanında volta atarken, Austen kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor.

"Otur." Lyle kanepeyi işaret ediyor. "Lütfen?"

Minderin kenarına tünüyorum, ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturuyorum. Sessizlik ben daha fazla dayanamayana kadar uzuyor.

"Hiçbir şey söylemeden gittiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Beau yumuşak bir sesle, "Özür dilemesi gereken biziz," diyor.

Jarron volta atmayı bırakıp bana döndüğünde boğazım düğümleniyor. "Konuşuyorduk," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. "Her şey hakkında."

"Bebek hakkında," diye yumuşakça ekliyor Lyle. "Bizim hakkımızda."

Kollarımı kendime dolayarak kaçma isteğimle savaşıyorum. "Hiçbirinizden bunu isteyemem-"

"Sormuyorsun." Beau sandalyesinde öne doğru eğildi. "Teklif ediyoruz."

"Hepimiz," diye duvarı itiyor Austen. "Birlikte."

Başım dönüyor. "Tam olarak ne?"

"Kalmanı istiyoruz," diyor Jarron. "Hepimizle birlikte. Ayrıntıları çözeceğiz ama hiçbirimiz seni kaybetmek istemiyoruz."

"Ya da bebeği," diye ekliyor Lyle.

Beau boğazını temizler. "Ve birimiz seninle evlenmeli. Görünüş için, bebeğin geleceği için. Aksi takdirde medya bu hikayeyi canlı canlı yer."

"Bunun alışılmadık olması, kendi peri masalınızı, düğününüzü, beyaz çitinizi hak etmediğiniz anlamına gelmez." Jarron ekliyor, gözleri puslu.

"Hepimiz anlaştık," diyor Austen. "Kimi seçerseniz seçin."

Gözlerim yaşla dolarken oda bulanıklaşıyor. "Bunu yapar mıydınız? Kariyerlerinizi, itibarlarınızı riske mi atacaksınız?"

"Sevgilim," Beau'nun sesi nazikti, "sen ve o bebek tüm bunlardan daha değerlisiniz."

"Anlaşmayı gizli tutabiliriz," diye açıklıyor Lyle. "Halkın sadece evlilik hakkında bilgi sahibi olması gerekiyor."

"Peki ya diğerleri?" Fısıldıyorum.

Jarron kararlı bir şekilde, "Hâlâ orada olacak," diyor. "Sadece daha ihtiyatlı bir şekilde."

Gözlerimi silip sırayla her birine bakıyorum. "Gerçekten hepiniz bu konuda iyi misiniz?"

Dört kafa başını sallıyor ve günlerdir ilk kez göğsümde bir umudun çırpındığını hissediyorum.

"Acınarak evlendirilmek istemiyorum," diyorum sesim çatlayarak. "Hiçbirinizi bu tuzağa düşürmeyeceğim."

"Acımak mı?" Jarron'un kahkahası sert. "Bebeğim, sence bunların hepsi acımakla mı ilgili?"

"Quinn." Beau önümde diz çöküyor ve titreyen ellerimi avuçlarının arasına alıyor. "Hayatımıza bir kasırga gibi girdin, her şeyi olabilecek en iyi şekilde alt üst ettin. Bana meydan okuyorsun, beni güldürüyorsun, dünyayı farklı görmemi sağlıyorsun."

Austen ellerini saçlarında gezdirerek yumuşak bir sesle, "Sen benim tüm saçmalıklarımı gören ilk kişisin," diyor. "Pislik gibi davrandığımda beni uyaran ama yine de altındakini görmek için etrafta takılan ilk kişi. Kalbim kırıldığında onu tekrar bir araya getiren kişi."

Lyle kanepede yanıma tünedi. "Çocukların evindeki o geceyi hatırlıyor musun? Seni o çocuklarla birlikte izlerken, ne kadar doğal bir şekilde şefkatli olduğunu gördüğümde başımın belada olduğunu anlamıştım."

"Ya ben?" Jarron yaklaşıyor, mavi gözleri yoğun. "O gece ara sokaktaki rock yıldızı yüzümün içini gördün. Kendime acımama izin vermedin ama beni yargılamadın da. Sadece... beni kabul ettin."

Beau ellerimi sıkarak, "Zorunluluktan evlenme teklif etmiyoruz," dedi. "Teklif ediyoruz çünkü hepimiz seni seviyoruz."

Nefesim kesiliyor. Aşk. Bu kelimeyi daha önce hiç söylememişlerdi. "Her birimiz kendi ," diye ekliyor Lyle.

"Farklı ama gerçek."

"Peki ya o bebek?" Austen'in sesi duygu yüklüdür. "Kimin DNA'sına sahip olduğu önemli değil. O hepimizin, tıpkı senin hepimizin olduğu gibi."

Her birine - bir şekilde tüm dünyam haline gelen bu dört adama - bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Ben de sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum."

JARRON

I Sahneye adım atıyorum, adrenalın damarlarımda elektrik gibi dolaşıyor. Kalabalığın enerjisi bu gece farklı hissediyor - ya da belki de ben farklı olan kişiyim. Quinn kanadında duruyor, onu hem sakinleştirici hem de heyecan verici.

Perde iniyor ve kükreme bana fiziksel bir güç gibi çarpıyor. Gömleğim çoktan sırtıma yapıştı ve kalbim kaburgalarımın çarpımaya başladı. Elimde mikrofon, öne doğru adım atarken sahne ışıkları botlarımın altındaki tahta kalasların üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor.

"Bu gece nasılsınız?" Kalabalık öne doğru fırlıyor, enerjileri arenada çatırdıyor. "Öncelikle, ertelenen randevular için özür dilemek istiyorum. Bazen bir erkeğin ruhunu araması gerekir, bilirsiniz. Ama geri döndük ve son gösteriyi büyük bir patlamayla bitirmeye hazırız!"

Kalabalıktan birkaç haykırış ve çılgık yankılanıyor. Elimi terden ıslanmış saçlarımın arasından geçirip nefesimi tutuyorum. Söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığı göğsüme çöküyor.

"Ama bu gece, bunu telafi edecek bazı haberlerim var." Sesim alçalıyor, daha samimi. "Çok özel birinin peşinden gitmemiz gerekti. Müziğimizi daha iyi yapan, bizi daha iyi yapan birini."

Kalabalık susuyor, her kelimeye kilitleniyor. Arkamda, onun varlığını hissedebiliyorum, beklentinin elektriğini hissedebiliyorum.

"Bayanlar ve baylar, lütfen sahneye tekrar hoş geldiniz - inanılmaz Quinn Dupree!"

Sahne ışıkları genişçe açılarak onu dışarı çıkarken yakalıyor. Elbisesindeki pullar ışığı yakalıyor ve sahneye dağılmış yıldızlar gibi saçıyor. Kumral saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor ve bana doğru yürürken ellerindeki hafif titremeyi buradan bile görebiliyorum.

Kalabalık patlar. Onu hatırlıyorlar - nasıl unutulabilirler ki? Gülümsemesi sahne ışıklarına rakip olacak kadar parlak, yanımda yerini alırken göğsüm tehlikeli bir şekilde gurura yakın bir şeyle kabarıyor.

"Buranın çatısını uçurmaya hazır mısınız?" Kulağına , elim sırtının küçük kısmını buluyor.

"Doğuştan hazır." Gitarının askısını ayarlayarak göz kırpmıyor.

Işıklar sönüyor ve en yeni single'ımızın açılış akorları arenayı dolduruyor. Sesim Quinn'inkiyle mükemmel bir uyum içinde karışıyor ve büyülü bir şey oluyor. Seyirciler de bunu hissediyor - tamamen çılgına dönüyorlar.

"Nashville, kendiniz için biraz gürültü yapın!" Ben emrediyorum, onlar da sağır edici bir kükremeye karşılık veriyor.

Beau'nun bas hattı devreye giriyor, ardından Lyle'in davulları geliyor ve Austen'in gitar riff'i tüylerimi diken diken ediyor. Bu gece sadece çalmıyoruz - aşkın bir şey yaratıyoruz.

Şarkılar arasında Quinn'le göz göze geldim. Parlıyordu, sadece sahne ışıklarından değil. Henüz kimse anlayamasa da bebeğimizin de orada olduğunu bilmek kalbimi kabartıyor.

"Sıradaki özel bir şarkı," diye anons ediyorum kalabalığa. "Quinn Dupree tarafından yazıldı."

Şarkısına başladığımızda yüzündeki şaşkınlık paha biçilemez. Gizlice prova yapıyorduk, mükemmel anı bekliyorduk.

Kalabalık kesinlikle çılgına dönüyor. İkinci nakaratta sanki hayatları boyunca biliyorlarmış gibi şarkıya eşlik ediyorlar. Quinn'in gözleri yaşlarla parlıyor ama tek bir notayı bile kaçırmıyor.

"Bu gece hepiniz tarihe tanıklık ediyorsunuz," diyorum bis sırasında seyirciye. "Bu sadece bir konser değil - bu bir aile."

Beau gözüme takıldı ve sırtıttı. Lyle bana bir başparmak işareti yapıyor. Austen başını sallıyor, aramızdan anlayış geçiyor. Artık sadece bir grup değiliz - daha fazlasıyız.

Sarhoş bir hayran ön sıraya kusuyor ve güvenlik onları aceleyle dışarı çıkarıyor. Quinn'le geçen hafta yaşadığımız olay zihnimde tekrar canlanıyor - özel banyo için gece yarısı odama koşması, en sevdiğim Stones tişörtümün her yerine muhteşem bir şekilde kusması. Diğerleri kokuyu alınca hamam böceği gibi dağılmıştı.

"Dostum, sen bir süvarisin," diyor Lyle, kapının yanında geri çekilerek. "Öğürmeden bakamadım bile."

Beau güvenli mesafesinden başını sallıyor. "Saçlarını geriye atma şeklin... İşte bu gerçek bir aşk."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ama içimde hiç sıcaklık yok. Haklılar - Quinn'in sabah bulantıları yüzünden acı çekmesini izlemek cehennem gibiydi, ama onu yalnız bırakmak daha kötü hissettiriyor.

Austen burnunu kırıştırarak içeri girer. "hâlâ kokuyor. Ama cidden kuzen, eğer biri yüzük takma hakkını kazandıysa..."

"Hepimiz aynı fikirdeydik," diye ekliyor Lyle. "Kaçmayan tek kişi sensin."

Cebimden günlerdir taşıdığım küçük kadife kutuyu çıkarıyorum. Açarken sahne ışıkları elması yakalıyor ve ellerimin üzerinde dans eden minik gökkuşakları gönderiyor.

Quinn'e döndüğümde kalabalığın enerjisi elektrikleniyor. Tek dizimin üzerine çöktüğümde gözleri açılıyor, mikrofon geri beslemesi hafifçe cızırdıyor.

"Quinn Dupree," sesim biraz çatlıyor. "Hayatıma girdin ve her şeyi alt üst ettin. Hepimizi daha iyi müzisyenler, beni de daha iyi bir adam yaptın. Karım olma onurunu bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Konuşmadan başını sallarken spot ışıkları gözlerindeki yaşları yakalıyor. Yüzüğü parmağına taktığımda salonda alkış tufanı kopuyor.

Gözyaşlarını silen Beau'ya, davul ritmini bitirirken boktan sırtışıyla Lyle'a ve ona bir öpücük veren Austen'a bakıyorum.

"Seni seviyorum," diye kulağıma, ben onu kendime çekerken.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Diğerlerinin de yüzükleri ve konuşmaları var, ben sadece bunu kendi teneke kutumuzun mahremiyetine bırakabileceğimizi düşündüm."

"İyi karar," diye gülüyor, ben onu . "Jarron, tatlım," diye fısıldıyor.

"Evet bebeğim?"

"Biletleri tükenmiş bir kalabalığın önünde başka bir tişörtün üzerine kusmamı istemiyorsanız, lütfen beni ve gitar junior'ı yere bırakın."

QUINN

BİR YIL SONRA

T Son akoru tıngırdatırken sahne ışıkları tenimi yakıyor. Kalbim binlerce çılgılık atan taraftarın ritmiyle çarpıyor. Bu arenadaki enerji elektrikli, canlı hissettiriyor - çok farklı Bahşiş için barlarda o ilk günlerden.

"Teşekkürler Florida!" Mikrofon standını ayarlıyorum, kemer tokam spot ışığını yakalıyor. "Bu gece hepiniz harikaydınız!"

Kükreme daha da artıyor. Kalabalıkta tabelalar dalgalanıyor - bazılarında adım, bazılarında ise son single'ımın sözleri yazıyor. Bir yıl önce, bunu asla hayal edemezdim. Şimdi buradayım, Just South of Mason'ın dünya turnesinde açılışını yapıyorum ve üç platin albümüm var.

"Bir kez daha!" diye sesleniyorum ve en yeni hit şarkımın nakaratına başlıyorum. Kalabalık her kelimeyi bana geri söylüyor.

Son nota çalıyor ve kalabalığa öpücükler gönderiyorum. "Florida, seni seviyorum! Umarım Just South of Mason için hazırsınızdır!"

Sahne arkasına doğru ilerliyorum, kalbim hâlâ gösterinin heyecanı ile çarpıyor. Ekip odası gösteri öncesi enerjisiyle uğulduyor, ama gözlerim en önemli görüntüye kilitleniyor - Austen'in kollarında kucaklanan minik kızımız.

"İşte benim kızım." Odayı geçiyorum, Austen Macy'nin yanından geçerken onun tatlı bebek kokusunu içime çekiyorum. "Babam için iyi miydin?"

"Benim mükemmel meleğim, her zamanki gibi." Austen bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Şurada gardırop krizi babasının aksine."

Jarron gömleğinin yakasını çekiştirerek, "Bu bir kriz değil," diyor. "Düğmeler sadece zorluk çıkarıyor."

"İşte." Macy'yi bir koluma geçiriyorum ve yakasını pratik bir kolaylıkla düzeltiyorum. "Büyük çıkış için dağınık görünmene izin veremem."

"İşte, bebeğimi bana ver. Sen yetişkin bebeğe yardım et." Beau Macy'ye uzanıyor ve yemin ederim iri yarı bir adamın minik bir bebeği kucaklamasından daha ateşli bir şey olamaz.

"İşte babamın kızı. Bir gün sen de annem gibi dışarıda olacaksın." Kızımızın Beau'ya bu kadar benzemesi çok tuhaf. Onu spot ışıklarından uzak tuttuğumuzdan emin olduk, fotoğraflarının sızdırılması ve spekülasyonların olması sadece bir zaman meselesi. Çünkü Beau'nun onun biyolojik babası olduğuna hiç şüphem yok. Ama kız bebek baba piyangosunda şanslı çıktı ve dört tane aldı.

Macy'ye uzandım ve Beau isteksizce onu geri verdi.

Bas kayışını ayarlıyor, nazik dev varlığı odayı dolduruyor. Alnıma bir öpücük konduruyor. "Bunun için hazır mısın, sevgilim? İlk kez canlı çalışıyoruz."

"O hazır, Mace de öyle." Lyle bagetlerini çeviriyor, o tanıdık heyecanlı enerji ondan yayılıyor. "Doğru değil mi bebeğim, bu seferki özel."

Etrafımızda toplanıyorlar, yıl boyunca mükemmelleştirdiğimiz tanıdık bir koreografi. Jarron önce beni, sonra Macy'nin alnını öpüyor. "Kızlarım için."

Sırada Austen var, ardından Beau'nun ayı gibi sarılması hem beni hem de bebeği sarıyor. En son Lyle gizlice gelip benim ve Macy'nin yanağına hızlı bir öpücük bırakıyor.

"Peder seni seviyor Mace, seni de anne."

"Öldürün onları çocuklar." Onlar sahneye doğru ilerlerken Macy'yi hafifçe zıplatıyorum. "Biz burada olacağız."

Kalabalık kükrerken yeni şarkılarının açılış akorları bize geri dönüyor. Macy'yi yakınımnda tutuyorum, bizim için yazdıkları, binlerce kişi için seslendirdikleri ama sadece iki kişi için yazılmış aşk mektubunu dinliyorum.

Kanatlardan adamlarımın gösterisini izlerken onu daha da yakınımna alıyorum, minik parmakları kolyemin etrafında kıvrılıyor.

"Şunu görüyor musun, tatlı kız? Oradaki senin baban." Yumuşak saçlarına fısıldıyorum, melodi eşliğinde hafifçe sallanıyorum.

Yaklaşık iki yıl önce, tren raylarının yanındaki köhne bir dairede Hot Pockets ısıtıyordum ve pes edip eve dönsem mi diye düşünüyordum. Şimdi buradayım, duvarımda platin plaklarla

Beni - ve kızımızı - düşündüğümünden çok daha fazla seven dört inanılmaz adamla bir hayat.

Austen, Jarron'la armoni yapmak için öne çıkarken gözüme çarpıyor, o tanıdık yaramaz parıltı beni gülümsetiyor. Beau'nun istikrarlı bas çizgisi pisti titretirken, Lyle mükemmel zamanı koruyor, davul çalması da kalbi kadar güvenilir.

"Annen Noel mucizelerinin sadece peri masalları olduğunu düşünürdü," diyorum Macy'ye usulca. Binlerce kişi için aşk hikâyemizi canlandırmalarını izlerken duygularım boğazımda düğümleniyor. "Ama bazen en çılgın rüyalar gerçekten gerçekleşir."

Sesleri mükemmel bir şekilde birbirine karışarak köprüye ulaştıklarında kalabalık patlıyor. Benimle birlikte güzel ve alışılmadık bir şey inşa etmeyi seçen bu adamları izlerken kalbim gurur ve sevgiyle kabarıyor. Kaçmaya çalıştığımda bizim için savaşıyor bu adamları.

Macy sahne ışıklarına doğru uzanarak miyavlıyor, ben de onu alnından öpüyorum. "Bu doğru, bebeğim. Hayaller gerçek olur. Özellikle de Noel'de."

QUINN

T Gösteri sonrası adrenalin hala damarlarımızda dolaşırken, süite girdiğimizde anahtar kartı bip sesi çıkarıyor. Jarron pelüş kral yatağına uzanırken ben çantamı bıraktım, sahne kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

Terden yapış yapış.

"Bebek olmadan ilk gece..." Austen parmaklarıyla sayarak sözünü kesiyor.

"Sonsuza kadar," diye bitiriyor Lyle, botlarını tekmeleyerek.

Mini bara yöneldim ve daha önce sakladığım şarap şişesini çıkardım. "Başka içkiye ihtiyacı olan var mı?"

"Yapabileceğinden emin misin?" Beş bardak doldurmamı izlerken Beau'nun koruyucu içgüdüleri devreye giriyor. "Mace'i beslemeye ne dersin?"

"Bunu çoktan düşündüm, koca adam." Göz kırparak ona bardak uzattım. "Günlerdir fazladan pompalıyorum. Monica'nın yeterince deposu var ve bunlar," göğsümü işaret ediyorum, "bu gece hepsi senin."

Tepki ani ve gülünçtür. Dört yetişkin adam da piyango kazanmış gibi ayağa fırlar, gençler gibi yumruk tokuşturur ve birbirlerine beşlik çakarlar.

"bu!" Jarron yumruğunu sıkıyor. "Kızlar geri döndü!"

"Hepiniz aslında on iki yaşındasınız," diye gülüyorum ama coşkuları göğsüme sıcaklık yayıyor. Bu gülünç, harika adamlar.

"Kesinlikle öyleyiz," diye sırtıyor Austen, bir elini dağınık saçlarında gezdirirken. "Ve bundan gurur duyuyoruz."

Lyle kadehini kaldırıyor. "Başarılı şovlara ve özgür göğüslere!" "Gerçekten mi?" Gözlerimi deviriyorum ama yine de kadehimi onlarınkiyle tokuşturuyorum.

"Bunun için mi kadeh kaldırıyoruz?"

Beau daha diplomatik bir dille, "Ve bebeklere fısıldayan menajer Monica'ya," diye ekliyor. "Bu gecenin gerçek MVP'si."

"Pekâlâ çocuklar," diyorum şarap kadehimi masaya koyarken. "İşte anlaşma. Bir ile yüz arasında bir sayı düşünüyorum. En yakın olan ilk gidecek."

Karşılıklı bakışıyorlar, heyecanları yüzlerini aydınlatıyor. Sanki saldırmaya hazır bir kurt sürüsünü izliyor gibiler ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Hazır mısınız?" Kazağımın düğmelerini açmaya başlıyorum, yavaşça altındaki dantelli sütyeni ortaya çıkarıyorum.

"Austen, ilk sen kalkıyorsun."

Arkasına yaslanıyor, mavi gözleri muziplikle parlıyor. "Yirmi yedi." "İyi tahmin," diyorum kazağımı yere bırakarak. "Lyle, senin dön."

Lyle sırtıyor ve sanki kristal bir küreymiş gibi tıraşlı kafasını ovuşturuyor. "Kırk iki."

Pantolonumu sıyırdım, şimdi sadece iç çamaşırla duruyorum. "İyi denemeydi."

"Jarron, sıra sende."

Jarron kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve derin düşüncelere dalmış gibi başını öne eğiyor. "Altmış dokuz," diyor ukala bir sırıtışla.

Sütyenimi çıkarıp bir kenara atıyorum, gözlerini üzerimde fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum. "Yakınından bile geçmiyor."

"Beau bebeğim, sonuncu ama en az değil," diye mırıldanıyorum.

Beau'nun bakışları benimkilere kilitleniyor, düşünürken yüzü ciddileşiyor. "75," diyor sonunda gözlerimi devirmeme neden olan bir sırıtışla.

"Klas." Gülüyorum, tahminlerini değerlendirmek için bir adım geri çekilirken başımı sallıyorum.

Lyle'ı işaret ediyorum. "Üzerinden geçmeden en yakın."

Lyle ayağa kalkıp elimi tutmak için öne doğru adım atarken yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor.

Diğer üçü hep bir ağızdan inliyor.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye mırıldanıyor

Jarron. "Oyların yeniden sayılmasını talep ediyorum," diye homurdanıyor Austen.

Beau sadece başını sallıyor ama Lyle'a gülümsemeyi başarır. "Git yakala onları, kaplan."

Şikâyetlerini duymazdan gelerek Lyle'ı yatağa götürüyorum. O da hevesle beni takip ediyor, neredeyse heyecandan titriyor.

Yatağa ulaştığımızda omzumun üzerinden diğerlerine bakıyorum.
"Bir dahaki sefere iyi şanslar çocuklar."

Lyle yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına çekiyor, beni açlıkla öperken elleri çıplak tenimde geziniyor.

"Çok güzelsin anne," diye mırıldanıyor öpücükler arasında.

"Kapa çeneni ve öp beni," diye fısıldıyorum.

Diğer üçü hâlâ homurdanıyor ama gelip oturup izliyorlar.

"Hadi hazırlanalım!" Austen bağırır.

Hayal kırıklıklarını şakaların ve alayların arkasına saklamaya çalıştıkça oda kısık kahkahalar ve eğlenceli şakalaşmalarla doluyor.

Lylein elleri her yerde -yumuşak ama ısrarcı- ve onun kollarında erimemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı sarhoş edici; her dokunuş tenimde kıvılcımlar çaktırıyor.

Bu çok uzun bir gece olacak.

Quinn, Austen, Beau, Lyle ve Jarron'a bir göz atmak için haber bültenime katılın: <https://www.subscribepage.com/ellierowe>

HAWK THREEAH'IN ÖN İZLEMESİ

Daha baharatlı ters haremle istiyorsanız, popüler kitaplarımdan biri olan [Hawk Threeah](#)'a bir göz atmak için okumaya devam edin!

LILY

"Dört-yirmi bir, dört-yirmi bir," diye bağıyorum , doğru sayıyı bulmak için sokağın çift tarafına bakıyorum.

Yeni mahallemın ağaçlarla çevrili sokaklarında, damarlarımda dolaşan heyecan ve sinir karışımıyla ilerliyorum. Bu temiz bir sayfa, gemişı geride bırakma ve taze bir şeye dalma şansı. Ve lanet olsun, burası bir rüya gibi görünüyor, huzurlu ve pastoral.

Sokaklarda gezinirken, her şeyin güzelliği büyülenmekten kendimi alamıyorum. Ağaçlar, kartpostallardan fırlamış gibi doğal bir gölge oluşturuyor. Burası huzur vaat eden bir mahalle, geride bıraktığım kaostan çok farklı.

Ancak yüzeyin altında kabaaran sinirleri de unutmayalım. Yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmak kendi zorluklarını da beraberinde getirir. Uyum sağlayabilecek miyim? Kendimi bulabilecek miyim? Bu sorular, bilmediğim bu yollarda ilerlerken beni diken üstünde tutuyor.

"Dört yirmi..." Ciyaklayarak frene basıyorum ve yolun ortasında durmak için yalpalıyorum. "Dört yirmi bir!"

Numara şimdiye kadar gördüğüm en sevimli evlerden birine ait. ieklikler, bakımlı bir imenlik ve yan tarafta küçük bir garaj. Tıpkı resimlerdeki gibi, hatta biraz daha büyük bile olabilir!

Arabayı garaj yoluna çekiyorum, lastiklerimin altındaki çakılların ıttırtısı sessiz sokaklarda yankılanıyor. Motor mırıldanarak duruyor ve bir an öylece oturup önümdeki manzarayı seyreliyorum. Dış cephesi mavinin yumuşak bir tonuna boyanmış olan ve yukarıdaki bulutsuz gökyüzünü mükemmel bir şekilde tamamlayan ev uzun ve gururlu duruyor. Beyaz süslemeler

Pencere ve kapıların etrafındaki sarmaşıklar zarif bir dokunuş katarken, sundurma sütunlarına dolanan çiçekli sarmaşıklar da tuhaf bir çekicilik katıyor.

Arabamdan iniyorum, gözlerim sanki her ayrıntıyı hafızama kazımaya çalışıyormuş gibi hâlâ eve sabitlenmiş durumda. Ön bahçe, özenle bakımlı ve bir dizi çiçekten gelen canlı renk patlamalarıyla bezeli yemyeşil bir vaha. Ortancalar pembe ve mavinin narin tonlarında çiçek açıyor, yaprakları hafif esintide dans ediyor. Gelincikler zarifçe salınıyor, ateşli kırmızı başları zümrüt rengi tuvale karşı çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

Taş patikadan küçük verandaya doğru ilerlerken, gözlerimdeki yaşların sızısını hissedebiliyorum. "Neredeyse sahip olma zevkine eriştiğim en güzel şeysin," diye fısıldıyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve ev sahibime sırtarak cevap veriyorum. "Merhaba, Bay Falkner!"

"Merhaba, Bayan Goodman. Evi iyi buldunuz mu?"

Sokağın iki ucuna da bakarak başımı sallıyorum. ". Burası gerçekten güzel bir mahalle."

İçtenlikle kıkırdıyor. "Beğendiğine sevindim. Anahtar sende, değil mi?"

"Evet!"

"Harika. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor.

"Yapacağım. Bunun için tekrar teşekkürler." Bu küçük ev olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

"Hadi gidin ve yerleşin. Daha sonra konuşuruz" diyor ve hemen ardından görüşmeyi sonlandırmak üzere yanımdan ayrılıyor.

Derin bir nefes alıyorum, elim titreyerek cebime uzanıyor ve parlak anahtarı kavırıyorum. Avucumda serin ve katı bir his uyandırıyor, başlamak üzere olduğum yeni dönemin bir sembolü. Hem fiziksel hem de mecazi ağırlığı, ön kapıya yaklaşırken bana zemin hazırlıyor.

"İşte " diye sinirle.

Anahtarı sokup dikkatle çeviriyorum, güven verici klik sesini duyduğumda içimde bir memnuniyet dalgası hissediyorum. Kapı açılıyor ve en az dışı kadar dikkat çekici bir iç mekan ortaya çıkıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, yüzümde geniş bir sırıtış yayılıyor.

Güneş ışığı büyük pencerelerden süzülerek bal gibi parlayan parke zeminlere sıcak ışınlar düşürüyor. Duvarlar güzel bir krem rengine boyanmış ve mobilya eksikliğine rağmen hayatımda hiçbir yerde kendimi bu kadar evimde hissetmemiştim. Bir hafta önce

Tüm hayatımı küçük mavi böceğime sığdırarak buraya gelmek için 1500 mil yol kat etmeden önce telefon ettim. Yani, sahip olduğum tek mobilya bir puf ve iki katlanabilir sandalye. Ama ev sahibi bana yatak odasında bir yatak ve şifonyer olduğunu söyledi.

"Ama... Muhtemelen emin olmalıyım," diye karar verdim ve merdivenlere doğru ilerledim.

Merdivenin tepesine ulaştığımda, pencere camından manzarayı seyretmek için bir an duraklıyorum. Akşam güneşi mahallenin üzerine altın bir parıltı yayıyor ve her şeyi sıcak bir kucaklamayla yıkıyor. Her iki taraftaki evler bana gülümsüyor, beni aralarına kabul ediyor gibiler. Sanki "Sen buraya aitsin" der gibiler.

Kendimi toparlayarak sağdaki ilk kapıya yaklaşıyorum. Düğmeyi çevirerek yumuşak güneş ışığıyla yıkanan bir odaya adım atıyorum. Havada sanki huzurlu gecelerin ve dinlendirici rüyaların hikâyelerini fısıldayan bir tazelik var. Mükemmel bir şekilde ütülenmiş çarşafarla kaplı şilte pelüş ve davetkâr görünüyor. Ayağının dibinde, rahatlatıcı sıcaklığın anılarını taşıyor gibi görünen renklerden oluşan bir goblen olan kırkyama bir yorgan durmaktadır. Yatağın yanında söz verildiği gibi ahşap bir şifonyer duruyor.

Kendimi yatağın üzerine atıyorum, bir kız öğrenci gibi kıkırdarken zıplıyorum.

"Evim, güzel ."

En azından bavulumu boşalttıktan sonra olacak.

Yenilenmiş bir heyecan duygusuyla yataktan fırlıyorum ve neredeyse koşarak aşağı iniyorum. Eşyalarımı boşaltma ve bu evi gerçekten kendime ait kılma düşüncesi beni bir enerji dalgasıyla dolduruyor. Attığım her adım bir öncekinden daha hafif geliyor, sanki sadece bu eve adım atmak bile omuzlarımdan görünmez bir yükü kaldırmış gibi.

Zemin kata ulaştığımda kendimi, güneş ışığının pencerelerden süzülerek tertemiz zeminlere ruhani desenler bıraktığı oturma odasının ortasında buluyorum. Alan, tüm umutlarımı ve hayallerimi kucaklamaya hazır, geniş ve açık hissettiriyor. Anılarla ve kahkahalarla doldurulmayı bekleyen boş bir tuval.

Dışarıda, radyoda duyduğum bir şarkının sözlerini söyleyerek arabamı boşaltmaya başladım.

"Eve dönüyorum, eve dönüyorum, dünyaya eve döndüğümü söyle..."

MAX

"Sonunda," diye mırıldanıyorum arabamı garaj yoluma çekerken.

Normalde, on beş dakikalık bir yolculuk çok da kötü sayılmaz. Ancak herkes aynı anda işten çıktığında ve sokaklar akşamdan kalma, huysuz insanlardan oluşan bir kümelenmeye dönüştüğünde, kalabalığa karışmaya meyilliyim. Yol öfkesi en gurur duyduğum özelliğim değil ama ben .

Motoru durdurup sürücü koltuğundan kayarak iniyorum ve kapıyı kapatıyorum. Biraz huzur bulmaya, rahatlamaya hazır olmanın ötesindeyim ama sokağın karşısındaki boş evin önüne park etmiş küçük mavi bir araba gözüme çarpıyor. Merakla, sarışın bir at kuyruğunun arabanın üstünden fırlayışını izliyorum. Biri taşıyor, kadın elinde bir kutuyla bagaja doğru ilerlediğinde anlıyorum.

Ve hatta seksi bir kız, diye düşünüyorum kendi kendime yüzüme bir sırtıma yayılırken.

Sarışının kollarındaki her şeyi hokkabazlıkla taşımaya çalışmasını izlerken uzun bir vardiyadan sonra rahatlama düşüncelerinin tamamen yok olduğunu fark etmiyorum bile. Hayır, bunun yerine düşüncelerim tamamen onun kilometrelerce uzunluğundaki bacakları ve siyah atletinin her kıvrımına yapışması tarafından ele geçirildi - ve şüphesiz kıvrımlı.

Bir komşuluk jesti yapmaya karar vererek caddenin karşısına geçiyorum ve dostça bir gülümsemeyle kadına yaklaşıyorum. Bir sohbet başlatmak için kendimi Max Pearson olarak tanıtıyorum. Ben yaklaştıkça, kadının görünüşündeki büyüleyici detaylar daha da belirginleşiyor.

Gök mavisi gözleri bir parça muziplikle parlıyor ve elindeki kutuyu dengelemeye çalışırken dolgun dudakları hafifçe aralanıyor.

"Merhaba," diyorum sıcak bir şekilde, yardımımı teklif ederek. "Görünüşe göre fazladan bir ele ihtiyacınız var."

Yüzü aydınlanıyor ve sağ yanağındaki büyüleyici gamzesi ortaya çıkıyor. "Oh, çok teşekkür ederim! Bu harika olur."

Tereddüt etmeden uzanıyorum ve kollarından bazı kutuları dikkatlice alıyorum. Bu yakınlık onun narin parfümünün kokusunu almamı sağlıyor; tatlı kokusu beni anında çiçeklerle dolu bir bahçeye götürüyor.

"Max Pearson," diye takdim ediyorum, elimi uzatabilmek için kutuyu mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. "Sokağın hemen karşısında oturuyorum."

Hey gözler el hareketimi takip ediyor ve tam karşısındaki evime bakıyor. "Bir polis memurunun karşısında mı oturuyorum?"

Kıkırdarak dikkatini tekrar bana çekiyorum ve gözlerinin üniformama izliyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum, seksi mi değil mi? Yanaklarındaki kızarmaya bakılırsa, seksi olduğunu tahmin ediyorum.

"Bu bir sorun olmayacak, değil mi?" Alaycı bir şekilde merak ediyorum.

Gülümsüyor, gözleri muzipçe parlıyor. "Bilmiyorum, Memur Pearson. Sorun olur mu?"

Verdiği şakacı yanıt beni hazırlıksız yakalıyor ve içimde bir heyecan dalgası oluşuyor. Bu kadın kesinlikle daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Onda hem ilgimi çeken hem de beni baştan çıkaran bir özgüven havası var.

Mutfak tezgahına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Şey, sanırım duruma göre değişir. Herhangi bir yasayı çiğnemeyi planlıyor musun?"

Sırıttıyor, bakışları tekrar gözlerimle buluşmadan önce bir süre daha üniformamın üzerinde kalıyor.

"Emin değilim Memur Pearson," diye cevap veriyor, gök mavisi gözlerinde muzip bir parıltı dans ederken. "Aslında, sizden biraz şeker ödünç almaya başlamam gerekebilir."

Sözleri havada asılı kalıyor, omurgamdan aşağıya bir elektrik şoku gönderen eğlenceli imalarla dolu. Bu büyüleyici kadınla aramda anında bir bağ oluştuğunu hissederek kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Eğer şekerin biterse beni nerede bulacağını biliyorsun," diye cevap veriyorum, onun şakacı tonuna uyarak. "Ama önce şu kutuları içeri götürelim."

Masumca omuz silkiyor ve arkasını dönüp dışarı çıktığında at kuyruğu yüzüme doğru sallanıyor. Ben de başımı

yandan, uzaklaşırken kıcının sallanışına bakmak için daha iyi bir açı yakalamaya çalışıyor.

"Mm, mm, mm," diye başımı sallıyorum ve peşinden gidiyorum. "İstasyondaki vardiyamı yeni bitirdim," diyorum bana iki katlanabilir sandalye uzatırken. "Birkaç dakika daha erken gelseydin içeri girdiğini düşünebilirdim."

Gülüyor ve bunu yaparken başını geriye atıyor. "Gerçekten bir yere zorla girecek bir kıza benziyor muyum?" diye soruyor, sesindeki eğlence belli oluyor.

Ben de sırtarak karşılık verdim: "İstasyona ne tür insanların getirildiğini bilerseniz şaşarsınız."

Kutuları arabasından indirmeye devam etmeden önce samimi bir kahkaha anını paylaşıyoruz. Her hareketinde ne kadar zarif ve akıcı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Sanki her hareketi dikkatlice koreograflanmış gibi, varlığıyla beni büyülüyor.

"Biliyor musun," diye başladım bir sonraki dışarı çıkışımızda, "bana adını hiç söylemedin."

Haklı olduğumu anlayınca gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Benim adım Lily Goodman," diyor nazikçe, at kuyruğunu çekiştirerek.

"Lily Goodman," diye tekrarlıyorum, dilimden dökülen her hecenin tadını çıkararak.

Yanakları pembe bir renkle kızarıyor ve başını eğiyor, beni incelerken gözleri hafifçe kısılıyor.

"Ne?" Gülüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Şimdi benim geçmişimi , değil mi? Sana sahte bir isim mi vermeliydim?"

Gülümsüyorum, dudaklarımın kenarları samimiyetle kıvrılıyor. Benim şakacı şakalarım ve kıvrak zekama ayak uydurabilen biriyle pek sık karşılaşmıyorum. "Olabilirdi ama eninde sonunda öğrenirdim," diye tekrar gülüyorum. "Ayrıca, güzel bir kadın için güzel bir isim."

Gözlerini geri çeviriyor ve verandanın basamaklarından aşağı inmeye devam ediyor, belli ki sözlerime inanmıyor. Yine de çok güzel. Lily Goodman.

Soyadının iddia ettiği kadar iyi olup olmadığını merak ediyorum.

[Hawk Threeah](#)'ı şimdi Amazon'dan alın!

AYRICA ELLIE ROWE TARAFINDAN

MMF:

[Onun İçin İki Milyarder](#)

[Onun İçin İki](#)[Onun İçin](#)

[İki Avukat Doktor](#)

Anne Rom Komedişi:

[Route 69](#)

[Okul Sonrası Özel Hell's](#)

[Bells](#)

Bağımsızlar:

[Beni Kurtaran Erkek](#)

[Milyarder ve Bebek](#)

Gökdelenler ve Stilettolar Paylaşılan

Dünya: [Milyarderin Fırınındaki Çörek](#)

[Milyarder Patronluk Etme](#)

[RehberiManhattan Kovboyuna](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.